

Lạc Diệp Hữu Tình

Contents

Lạc Diệp Hữu Tình	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	22
10. Chương 10	25
11. Chương 11	29
12. Chương 12	31
13. Chương 13	33
14. Chương 14	38
15. Chương 15	40
16. Chương 16	42
17. Chương 17	44
18. Chương 18	46
19. Chương 19	48
20. Chương 20	50
21. Chương 21	53
22. Chương 22	55
23. Chương 23	57
24. Chương 24	59

Lạc Diệp Hữu Tình

Giới thiệu

Hắn, Diệp Lăng Hiên, Cốc chủ Lạc Diệp cốc, hôm nay bỗng dưng hứng chí muốn ra khỏi Lạc Diệp cốc

1. Chương 1

“Aiiii!” Diệp Lăng Hiên nhìn người thiếu niên áo tím đang cười tươi rồi ngồi đối diện mình, hắn đã thở dài lần thứ một trăm lẻ một rồi.

“Sao vậy? Huynh không ăn sao? Thức ăn của quán này là tuyệt nhất Giang Nam đó.” Thiếu niên áo tím không hề cảm thấy hắn chính là kẻ đã gây nên sự ưu sầu cho Diệp Lăng Hiên, vẫn đang cầm cùi thưởng thức món ăn ngon miệng, mặt tràn ngập nụ cười mãn nguyện.

Diệp Lăng Hiên cảm thấy hôm nay đặc biệt xui xẻo. Xui xẻo của cả năm cộng lại cũng không bằng hôm nay. Sự xui rủi này bắt đầu từ sáng sớm nay.

Hắn, Diệp Lăng Hiên, Cốc chủ Lạc Diệp cốc, hôm nay bỗng dưng hứng chí muốn ra khỏi Lạc Diệp cốc, đi đến hồ Lăng Nguyệt cách Lạc Diệp cốc không xa để tản bộ. Một ngọn gió thổi qua, miếng vải trắng tinh bay về phía hắn, hắn thuận tay bắt lấy, nhìn kỹ thì ra là một chiếc áo. Từ đâu bay đến vậy? Diệp Lăng Hiên hiếu kỳ nhìn về phía hồ, vừa nhìn thì đã thấy choáng ngợp, trời ạ, một mỹ nữ tuyệt sắc đang tắm trong hồ. Mỹ nữ tuyệt sắc đó nhìn thấy hắn nhưng vẫn không trốn tránh cũng không có chút sợ hãi, cứ mỉm cười nhìn hắn mãi. Nhìn kỹ lại, chẳng phải mỹ nữ tuyệt sắc gì cả, mà là một mỹ thiếu niên.

Thiếu niên kia cười một hơi dài rồi mở miệng nói: “Vị nhân huynh này, còn không cầm quần áo trả lại cho ta?” Diệp Lăng Hiên lúc này mới lấy lại tinh thần, ném cho thiếu niên mớ quần áo hắn đang cầm trong tay, sau đó xoay người chuẩn bị rời đi. Ai ngờ, vị thiếu niên kia nhanh chóng khoác vào y phục, cản đường hắn, “Cứ như vậy bước đi sao? Huynh cần phải chịu trách nhiệm a.”

“Chịu trách nhiệm? Trách nhiệm gì cơ?” Diệp Lăng Hiên ngạc nhiên khôn xiết, hắn đã gây ra chuyện gì đến nỗi phải chịu trách nhiệm chứ?

“Thân thể người ta huynh xem hết rồi, huynh phải chịu trách nhiệm, toàn bộ trong sạch của người ta bị huynh hủy cả rồi!” Thiếu niên dùng ánh mắt ai oán nhìn hắn, ngữ khí tựa như con gái nhà lành bị ủy khuất.

Hắn bị hủy trong sạch?! Nghiêm trọng tới vậy ư?! Diệp Lăng Hiên nhất thời bị kinh động. Hắn là nam! Ta cũng là nam a, ta thấy thân thể hắn, cái này gọi là bị hủy trong sạch sao? “Nè, người nói như vậy không đúng gì cả, người có phải là nữ nhi đâu chứ.” Diệp Lăng Hiên kháng nghị.

“Người ta còn trẻ, mới mười tám cái xuân xanh, thân mình này trừ huynh ra, không hề có người thứ ba xem qua, còn không phải huynh hủy trong sạch của người ta thì là cái gì?” Thiếu niên lý giải một cách hợp tình hợp lý.

Diệp Lăng Hiên nhìn hắn trân trối, nhất thời không biết phải phản bác như thế nào cho đúng. Thiếu niên thấy Diệp Lăng Hiên không có phản ứng gì, nhân châu xoay động, lấy tay che mặt, lên tiếng khóc lớn, “Ô oa... Người ta không muốn sống, người ta về sau không còn mặt mũi gặp người đời, tốt nhất là người ta đi tự sát. Dù sao người ta cũng đã không còn mặt mũi sống trên cõi đời này.” Nói xong, xoay người chạy về phía hồ Lăng Nguyệt, làm ra vẻ muốn nhảy xuống hồ tự vẫn.

Diệp Lăng Hiên hốt hoảng, vội vàng chạy đến bên hồ, một phen giữ chặt hắn, “Ngàn vạn lần không cần làm vậy a!”

“Huynh không phụ trách, người ta chỉ có nước tự sát mà thôi!” Nói xong, thiếu niên giãy giụa khỏi vòng tay Diệp Lăng Hiên, làm bộ dạng muốn trầm mình tự vẫn.

Diệp Lăng Hiên vội ôm cổ hắn, “Ngàn vạn lần không được, nam tử hán đại trượng phu chỉ vì việc con con như thế này mà đi tự sát ư, không nên a!”

“Huynh không phụ trách, ta sẽ tự sát! Huynh cản được ta nhất thời, không thể cản được ta cả đời!” Trong mắt thiếu niên lóe lên một tia nhìn “kiên định”.

“Người đến tốt cùng muốn ta phải thế nào thì người mới không tự sát?” Diệp Lăng Hiên nhúc nhích đầu muốn chết, hoàn toàn không thể ứng phó được kẻ này.

“Ta chỉ cần huynh phụ trách!”

“Được rồi, được rồi, ta phụ trách, ta phụ trách được chưa.” Diệp Lăng Hiên giương cò đầu hàng, tự nhận bản thân xui xẻo. Lỡ như thiếu niên thật sự đi tự sát, trách nhiệm hẳn phải gánh có lẽ còn lớn hơn thế này nữa.

Thiếu niên nín khóc mỉm cười, “Hứa là phải giữ lời đó nha!”

“Ta nói một là một, nói hai là hai, đã hứa chắc chắn giữ lời. Người nói đi, muốn ta chịu trách nhiệm làm sao?” Diệp Lăng Hiên chấp nhận sự thật thê thảm, nhìn hẳn.

“Ừm tốt lắm, từ hôm nay trở đi, huynh phải giữ ta bên cạnh, có trách nhiệm nuôi ta!” Thiếu niên hùng hồn tuyên bố quyết định của hẳn.

“Cái gì?!” Diệp Lăng Hiên mở to hai mắt không dám tin, nhìn hẳn, “Ta bắt quá mới chỉ liếc nhìn thân thể người một xiu, vậy mà phải chịu trách nhiệm nuôi người á, có thứ đạo lý kì cục vậy sao?”

“Ồ oa... Nói chuyện với người không giữ lời, mệnh ta sao khổ quá đi, ta không muốn sống nữa!” Nói xong, thiếu niên chuẩn bị tiến đến bên hồ nhảy xuống.

Diệp Lăng Hiên nhanh tay lẹ mắt giữ chặt hẳn, ngăn không cho lại phát sinh ‘bi kịch’, “Đừng nhảy xuống mà, đừng nhảy nha, ta đồng ý được chưa?” Diệp Lăng Hiên biết chính hẳn vướng phải cục nợ thoát không được rồi.

“Tốt lắm, từ hôm nay trở đi, chúng ta cùng làm bạn du giang hồ nha. Ta gọi là Duẫn Nguyệt Tình” Thiếu niên vì gian kế của chính mình thành công trót lọt mà mở miệng cười rất hài lòng. Hẳn chỉ có một mình rời đi Lưu Tình Bảo để dạo chơi giang hồ, đang lo không có bạn, vừa lúc lại có người dâng đến cửa, người này có ý tứ, hẳn thích.

“Ta là Diệp Lăng Hiên.” Diệp Lăng Hiên hữu khí vô lực giới thiệu tên mình. Hôm nay hẳn không thấp nhang cho tổ tiên đường hoàng à? Có sao lại rước cục vào thân, lãnh cái tai tinh này.

“Tốt lắm, đều tự giới thiệu xong, nơi đây không nên ở lâu, chúng ta hãy nhanh rời khỏi nơi này đi.” Duẫn Nguyệt Tình lôi kéo Diệp Lăng Hiên, hẳn muốn rời đi.

“Tại sao nơi đây không nên ở lâu, nơi này có vấn đề gì sao?” Diệp Lăng Hiên ngạc nhiên nói. Hẳn ở trong này đã hơn hai mươi năm, chưa bao giờ cảm thấy được nơi này có chỗ nào nguy hiểm a.

“Vùng phụ cận nơi đây chính là Lạc Diệp cốc, Lạc Diệp cốc nghe nói là địa phương thần bí nhất trên giang hồ. Người bình thường không ai dám xông loạn. Cốc chủ Lạc Diệp cốc tuy rằng am hiểu y thuật, nhưng tính cách lãnh khốc vô tình. Một khi đã tiến vào Lạc Diệp cốc là không còn mạng đi ra. Cốc chủ Lạc Diệp cốc võ công thâm sâu không lường được, là cao thủ đệ nhất trên giang hồ đó. Tốt nhất không nên gặp phải hẳn, chúng ta hãy nhanh chóng rời xa nơi này đi.”

Ta lãnh khốc Vô Tình?! Có chuyện như thế à? Tại sao ta lại không biết nhỉ? Diệp Lăng Hiên buồn bực nghĩ thầm. Người đi vào Lạc Diệp cốc đều không trở ra là vì bọn hẳn đều là những kẻ không có chủ ý tốt đến tìm ta chữa trị. Ta trị bệnh xong cho bọn hẳn, bọn hẳn chẳng những không một tiếng cảm ơn ta, lại còn có ý đồ trộm đi Bích Lạc châu – là bảo vật gia truyền của Lạc Diệp cốc chúng ta. Sau khi bị ta đuổi đi, bọn hẳn bị lạc trong ngũ hành mê trận của Lạc Diệp cốc. Ta vốn định cứu bọn hẳn, thế nhưng bọn hẳn nghi ngờ lòng tốt của ta, nghĩ ta có ý đồ gì đó, thà chết chứ không cho ta cứu ra. Aiiii, chả lẽ bởi vì như thế mà ta bị coi như lãnh khốc vô tình ư? Số ta sao mà xui xẻo dữ vậy, gặp người gì đâu không à. Diệp Lăng Hiên lắc đầu vô lực, cảm thấy thật bi thảm thay cho số phận đen đủi của bản thân.

“Huynh còn ngần ngại chi đó, đi thôi.” Duẫn Nguyệt Tình nói xong, kéo Diệp Lăng Hiên rời khỏi Lãnh Nguyệt hồ.

“Ăn no rồi nè.” Duẫn Nguyệt Tình vươn vai thỏa mãn. Diệp Lăng Hiên bĩu môi nhìn vẻ mặt thỏa mãn của Duẫn Nguyệt Tình. Người này sau khi rời khỏi hồ Lãnh Nguyệt đã kéo hẳn đến Hồi Hương Lâu, nói là đói bụng gì đó. Hừ, rõ ràng là muốn chơi xỏ hẳn mà, Hồi Hương Lâu là địa phương dành cho quan lại quý tộc, ăn chút xiu thôi cũng tốn hơn năm chục lượng bạc. Diệp Lăng Hiên sờ sờ túi tiền của mình, nhìn thức ăn trên bàn mà thấy xót của. Trời ơi, kêu nhiều như vậy, lại không ăn hết, quả thực là lãng phí quá đi.

“Chúng ta đi thôi.” Duẩn Nguyệt Tình đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi Hồi Hương Lâu.

“Kế tiếp chúng ta sẽ đi đâu?” Diệp Lăng Hiên không muốn cùng người này hành tẩu giang hồ không mục tiêu, không đích đến.

“Ba ngày sau là đại thọ năm mươi của Nam Lục Tỉnh* võ lâm minh chủ Tề Ngự Thiên. Chúng ta đi chúc thọ nha.” Duẩn Nguyệt Tình nói ra địa phương hân sớm nhắm đến.

“Chúc thọ? Người có thiệp mời sao?” Diệp Lăng Hiên nhìn Duẩn Nguyệt Tình một cách đầy nghi hoặc. Hắn không giống cao thủ đã thành danh trên giang hồ, Tề Ngự Thiên có thể gửi hắn thiệp mời ư? Không thể nào.

“Thiệp mời? Ta không có. Không có thì không thể đi sao?” Duẩn Nguyệt Tình hỏi lại.

“Không có cũng không phải không thể đi, chỉ là không được tiếp đãi như thượng khách thôi.” Diệp Lăng Hiên đảo mắt qua lại.

“Ra là thế, vậy, Tiểu Hiên Hiên, chúng ta đi thôi.” Duẩn Nguyệt Tình nói cười ha hả.

“Đừng gọi ta là Tiểu Hiên Hiên có được không?” Diệp Lăng Hiên nghe tên này thấy toàn thân ớn lạnh muốn nổi da gà luôn.

“Vậy ta gọi huynh là Tiểu Lăng Lăng hoặc Tiểu Diệp Diệp thì sao?” Duẩn Nguyệt Tình hảo tâm đưa ra cho Diệp Lăng Hiên hai lựa chọn.

“Thôi kêu đại cái tên lúc đầu đi.” Hai cái này khó nghe muốn chết, ai cần người kêu a. Diệp Lăng Hiên biết chính mình đâu không lại hắn, ai, tính cách ôn hòa không hẳn là chuyện tốt a.

“Tiểu Hiên Hiên, đi thôi, mục tiêu thứ nhất trong chuyến du giang hồ của chúng ta sẽ là Hàng Châu, phủ đệ của Nam Lục Tỉnh võ lâm minh chủ Tề Ngự Thiên.” Duẩn Nguyệt Tình tinh thần hưng phấn, ý chí lên cao, nhiệt tình lôi kéo kẻ mang bộ mặt không tình nguyện – Diệp Lăng Hiên – rời đi Hồi Hương Lâu.

Chữ nghiêng màu xám là flashback

Nam Lục Tỉnh võ lâm minh chủ: cái này tớ không chắc nên để nguyên trong QT, có phải là võ lâm minh chủ của 6 tỉnh miền Nam không?

2. Chương 2

“Người định hai tay không mà đi mừng thọ ư?” Diệp Lăng Hiên nhìn chòng chọc vào Duẩn Nguyệt Tình.

“Quà mừng thọ sao? Đơn giản thôi. Huynh đi theo ta nè.” Duẩn Nguyệt Tình cười tà, kéo Diệp Lăng Hiên hướng về phía bức tường cao ngang đầu người “Đi vào trong cấm địa này là giải quyết được ngay ấy mà.”

“Nơi này sao? Nơi này hình như là phủ đệ của Trần Viễn Hầu mà.” Diệp Lăng Hiên khẽ xem xét lớp tường viện được phết sơn đỏ, “A, cấm địa? Lẽ nào người muốn đi ăn trộm?” Diệp Lăng Hiên ngạc nhiên nhìn hắn, tiểu tử kia dám cả gan làm loại sự tình bất chính này ư?

“Hừ, huynh có cần phải la lớn tiếng như vậy không, huynh muốn tất cả mọi người đều biết hả.” Duẩn Nguyệt Tình vội lấy một tay che miệng Diệp Lăng Hiên lại.

“Trộm cắp giết đồ, ta không làm! Vả lại ta trời gà còn không chặt, việc như thế này thì sao ta làm được!” Diệp Lăng Hiên thoát được khỏi Duẩn Nguyệt Tình liền thở phì phò gất lên, bắt hắn phải đi ăn ăn trộm, không có cửa đâu!

“Trộm, đừng nói theo hướng bắt hảo như thế chứ. Nhà bọn họ nhiều của cải như vậy, ta chỉ lấy một hai món thường thường bậc trung mà thôi, hơn nữa, đây chẳng phải là do cướp đoạt từ mồ hôi công sức của nhân dân mà có sao. Chúng ta lấy đi một ít, sau đó phân cho người nghèo một chút. Hành động cướp của người giàu chia cho người nghèo là việc tốt chứ chẳng phải là hành vi của kẻ trộm cướp đâu.” Duẩn Nguyệt

Tình một phen nói đạo lý rõ ràng, “Huynh dù cho tay trói gà không chặt, cũng chẳng có gì phải sợ, có ta ở đây là yên ổn rồi, đi theo ta bảo đảm sẽ không có việc gì cả.” Duẩn Nguyệt Tình vỗ ngực cam đoan.

Diệp Lăng Hiên bị hấn nói đến mức chẳng còn lý do để phản bác, xem ra không đi không được, “Người giỏi võ công lắm sao?” Diệp Lăng Hiên đánh giá Duẩn Nguyệt Tình một cách hoài nghi. Một đầu tóc dài đen nhánh mềm mại túm thành một búi sau ót. Một đôi mắt đen linh hoạt sống động, gương mặt thanh tú mang theo một chút tà ý. Hấn là nam nhân thì thật là đáng tiếc, giả như là nữ nhân, khẳng định phải là một mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành.

“Ha hã, đến lúc đó huynh sẽ biết.” Duẩn Nguyệt Tình cười thần bí.

Ban đêm, nơi nơi im phăng phắc, trên tường viện của phủ đệ Trấn Viễn Hầu xuất hiện hai cái bóng đen.”Ta đã tìm hiểu qua, bảo khổ của hấn được cất tại Tây Sương phòng. Nào nào, ta triển khai khinh công mang huynh cùng đi.” Duẩn Nguyệt Tình nói xong, tay ôm lấy eo của Diệp Lăng Hiên, thi triển khinh công hướng về phía Tây Sương phòng.

Ai, đường đường là cốc chủ Lạc Diệp cốc cư nhiên lưu lạc giang hồ mà thành kẻ trộm, nói ra thì hấn là khiến cho võ lâm nhân sĩ được một trận cười toét mồm. Đều là do tiểu tử này hại, Diệp Lăng Hiên hung hăng trừng mắt nhìn Duẩn Nguyệt Tình một cái. Bất quá, công phu của tiểu tử này thực khá, tuổi còn trẻ mà đã luyện được khinh công cao thâm như vậy, hấn là đệ tử của phái nào đây?

“Tối rồi.” Khi Diệp Lăng Hiên vẫn còn suy tư thì Duẩn Nguyệt Tình đã đứng ở trên nóc nhà của Tây Sương phòng.”Sao thế? Luyến tiếc rời đi lòng ngực của ta à, ta biết bản thân mình đẹp như tiên tử rồi, huynh cũng không cần tỏ ra háo sắc như vậy đâu. Vào lúc này mà còn muốn sàm sỡ ta nữa.” Duẩn Nguyệt Tình vui cười trêu chọc người vẫn còn dựa vào ngực mình, Diệp Lăng Hiên. (pó tay với trình tự xướng của em này)

Diệp Lăng Hiên định thần lại, vội vàng đẩy hấn ra, “Gì chớ! Ai thêm sàm sỡ người, rõ ràng chính người nắm lấy ta không buông.” Bất quá người tiểu tử này thật mềm a, dựa vào rất là thoải mái, trên người hấn còn có một hương thơm ngát dễ chịu nữa. Ồ? Phi! Phi! Ta nghĩ mấy điều này để làm gì? Diệp Lăng Hiên vì chính mình có tà tâm mà cảm thấy như muốn phát hỏa.

“Tốt lắm, chúng ta hiện tại đi tìm bảo khổ đi.” Duẩn Nguyệt Tình mang theo Diệp Lăng Hiên nhún người nhảy xuống nóc nhà. Sau đó điểm ngã mấy gã thủ vệ rồi đi tới trước cửa bảo khổ. Duẩn Nguyệt Tình từ trong người lấy ra một thanh sắt mỏng và nhỏ. Hấn trở trở xoay xoay khiến cho cánh cửa mở ra.

“Thật không ngờ người đối với những mảnh khoe của trộm cướp cũng lành nghề như thế.” Diệp Lăng Hiên nhìn động tác thuần thục của hấn, nhin không được mở miệng trêu chọc.

“Ha hã a, Tiểu Hiên Hiên, huynh không phải là ghen tị ta có năng lực như vậy chứ, ghen tị thì nói là ghen tị đi, ta cũng không nói là sẽ không dạy cho huynh. Dù sao ta thế nào cũng là người của huynh rồi.” Duẩn Nguyệt Tình nói xong còn hướng Diệp Lăng Hiên triển khai mị nhãn. (thua em luôn, tự tin quá)

“Hừ, ai muốn học cái trò bịp bợm không đâu vào đâu này.” Diệp Lăng Hiên trợn tròn mắt, tài bẻ cong sự thật của tiểu tử này thật là không ai sánh bằng.

Rời đi phủ đệ của Trấn Viễn Hầu, trong tay bọn họ xuất hiện thêm một bao hành trang. Trong bao quần áo che giấu không ít đồ vật vô giá. Duẩn Nguyệt Tình lấy từ trong bao quần áo ra một sấp ngân phiếu dày cộm đưa cho Diệp Lăng Hiên. Diệp Lăng Hiên cầm lấy thì đã thấy, ô, chừng một vạn hai.”Người cho ta nhiều ngân phiếu như vậy để làm gì?”

“Huynh không phải chịu trách nhiệm nuôi ta sao? Không có bạc thì nuôi kiểu gì được? Chẳng nhẽ huynh muốn ta chết đói đầu đường? Duẩn Nguyệt Tình dùng ánh mắt ủy khuất trực tiếp xem xét Diệp Lăng Hiên.

Diệp Lăng Hiên bĩu môi nhìn hấn, thu lại ngân phiếu. Coi như hấn có chút lương tâm, biết lấy chút tiền cho ta, bằng không ta muốn nuôi hấn ăn cũng không thể, đến lúc đó nói không chừng thật đúng là chết đói đầu đường.

Hai người tìm được quán trọ, mở ra bao hành trang tỉ mỉ chọn lựa.”Người muốn chọn cái gì làm lễ vật?” Diệp Lăng Hiên thưởng thức một khối ôn ngọc, không chút để ý hỏi.

“Người ta là Nam Lục Tỉnh võ lâm minh chủ. Đường nhiên phải tặng thứ gì đó xứng với tầm vóc của họ chứ. Cho nên thứ này thật thích hợp.” Duẩn Nguyệt Tình vừa nói vừa bất ngờ rút ra từ trong bao quần áo một thanh trường kiếm tỏa ánh sáng mãnh liệt.

“Liệt Phong kiếm!” Diệp Lăng Hiên thốt lên khi nhìn thấy trường kiếm.

“Thật không ngờ huynh nhìn thứ sinh yếu đuối nhưng đối với binh khí hiểu biết không ít.” Duẩn Nguyệt Tình vừa cười vừa nhìn Diệp Lăng Hiên, giống như muốn nhìn thấy điều gì đó từ trên người của hắn.

“Ta từ nhỏ đã thích chuyên nghiên cứu về binh khí, đáng tiếc thân thể cùng xương cốt không thích hợp luyện võ.” Diệp Lăng Hiên trả lời không chút hoang mang.

“Liệt Phong kiếm, đứng hàng thứ sáu trong thập đại binh khí, vật tốt như vậy mà rơi vào trong tay của Trần Viễn Hầu thì thật lãng phí. Duẩn Nguyệt Tình vừa lắc đầu than tiếc vừa lấy ngón tay sờ phần thân kiếm lạnh như băng.

“Vậy người vì sao lại không cần? Lại muốn đem nó tặng người, đây chính là vật mà người luyện võ tha thiết mơ ước.” Diệp Lăng Hiên thấy khó hiểu liền hỏi.

“Ha hã, bởi vì ta đã có binh khí rất tốt rồi a.”

“Nga, là cái gì? Là vật đứng hàng thứ năm trong thập đại binh khí sao? Đúng rồi, xếp hạng năm là cái gì?”

“Ha hã, tạm thời không nói cho huynh, huynh có biết xếp hạng năm là gì không mà hỏi?”

“Ta muốn nghe người nói xem sao.”

“Ừm, huynh đang muốn kiểm tra ta phải không?”

“Đúng thì thế nào?”

“Tiểu Hiên Hiên, huynh không biết thì nói không biết, không cần phải làm bộ làm tịch như vậy, ha hã, ta sẽ không chê cười huynh đâu.” Bản tính ưa trêu ghẹo người của Duẩn Nguyệt Tình lại trỗi dậy.

“Người không nói thì thôi.” Diệp Lăng Hiên khinh thường quay đầu đi.

“Trong thập đại binh khí, đứng hàng thứ năm chính là Vân Thiên bang – Linh Vân Thứ, dùng thiết mộc ngàn năm tạo thành, nhẹ nhàng linh hoạt. Xếp hàng thứ tư chính là Ngự Kiếm sơn trang – Lưu Ly kiếm, kiếm được tạo thành từ ngọc lưu ly cổ đại, vật thể trong suốt. Hạng ba là Lưu Vân tiên, roi bạc vừa dài vừa mảnh, khi vung lên như nước chảy mây trôi. Hạng hai là Lưu Tình bảo – Lưu Tình kiếm, luyện từ hàn thiết ngàn năm, truyền thuyết bên trong ẩn dấu tuyệt thế võ công bí tịch. Còn xếp đầu bảng chính là...” Duẩn Nguyệt Tình xấu xa nghĩ muốn gọi lên sự tò mò của người khác.

“Ô? Không đúng a, ta nghe nói Lưu Tình kiếm xếp thứ nhất a, sao bây giờ lại xuống hạng hai?” Diệp Lăng Hiên ngạc nhiên nói, hay là đã vài năm hắn không tái xuất giang hồ, trên giang hồ lại có cái gì thay đổi.

“Năm năm trước Lưu Tình kiếm xếp thứ nhất, nhưng năm năm sau đã có một thứ binh khí còn lợi hại hơn, đó chính là Lạc Diệp cốc – Phi Vân Lưu Tụ!”

“Cái gì? !” Diệp Lăng Hiên mở to hai mắt, thực hoài nghi lỗ tai mình có nghe lầm hay không. Phi Vân Lưu Tụ là võ công độc môn của hắn, khi nào thì xếp thứ nhất trên Binh Khí bảng? “Phi Vân Lưu Tụ? Sao nghe giống như một loại võ công vậy?” Diệp Lăng Hiên thử dò hỏi Duẩn Nguyệt Tình.

“Ha hã, đúng vậy, chính là có thể đem ống tay áo làm vũ khí để thi triển, hơn nữa còn phá hủy binh khí đứng hàng thứ bảy, Liệt Diễm đao, người nói cái này không xếp thứ nhất thì cái gì còn có thể xứng hạng nhất?” Duẩn Nguyệt Tình hỏi lại.

Liệt Diễm đao? Nhớ tới, năm năm trước, khi ta mười bảy tuổi, gặp gỡ chủ nhân Liệt Diễm đao đến tận cửa để xin chữa bệnh. Đích thân chữa trị cho hắn xong, không nghĩ hắn cũng là vì Bích Lạc châu mà đến. Ta cùng với hắn giao thủ, dùng Phi Vân Lưu Tụ cắt nát Liệt Diễm đao, đánh hắn chạy ra ngoài. Sau rồi người nọ cũng bị lạc ở ngũ hành mê trận mà không thoát được. Không nghĩ tới sự tình truyền ra ngoài, Phi Vân Lưu Tụ lại quang vinh đứng đầu bảng trong các loại binh khí!

“Hắc hắc.” Diệp Lăng Hiên cười gượng hai tiếng, “Nói rất hay, nói rất hay.”

“Tiểu Hiên Hiên, cũng không còn sớm, huynh trở về phòng ngủ đi hay là huynh muốn ngủ cùng ta?” Duẫn Nguyệt Tình âm muội hướng hần nháy mắt mấy cái.

“Có quý mới muốn ngủ với người a!” Diệp Lăng Hiên thở phì phì tiêu sái bước ra khỏi cửa phòng, quay về phòng của mình

Ha hã a, ta quả nhiên đã chọn đúng người, người này đùa thật thích, xem ra chuyến hành trình du giang hồ này của ta sẽ không buồn chán rồi. Duẫn Nguyệt Tình nhìn thấy bóng dáng tức giận của Diệp Lăng Hiên, trong mắt hiện lên một ánh nhìn tà ý.

3. Chương 3

Duẫn Nguyệt Tình giữ lại cho bản thân mình hai ba món kỳ trân dị bảo, phần còn lại hần đem cầm đổi lấy tiền, phân phát cho người nghèo. “Xong rồi, coi như là hành thiện tích đức.” Duẫn Nguyệt Tình thật vừa lòng với kết quả hiện tại, “Nào, chúng ta chuẩn bị xuất phát đi Hàng Châu thôi.”

“Người bây giờ mới xuất phát có e là đã quá muộn không?” Diệp Lăng Hiên hỏi. Từ giờ đến đại thọ năm mươi của Tề Ngự Thiên chỉ còn một ngày, muốn đi từ Tô Châu tới Hàng Châu trong vòng một ngày là không thể. Bất quá dùng khinh công của Duẫn Nguyệt Tình, như vậy chỉ cần ba canh giờ là có thể tới nơi, có điều nếu Duẫn Nguyệt Tình dùng khinh công mang hần đi luôn thì quả thật sẽ tổn đi rất nhiều nội lực.

Duẫn Nguyệt Tình ngâm ngâm cười, “Vấn đề này ta có biện pháp giải quyết đó.” Hần huyết sáo một hơi, sau chốc lát, có tiếng vỗ ngựa vang lên, một con bảo mã trắng như tuyết xuất hiện trước mặt Diệp Lăng Hiên.

“Đạp Tuyết, ngựa cưng của ta á.”

“Quả là ngựa tốt!” Diệp Lăng Hiên khen. Toàn thân tuyết trắng không có một sợi lông tạp, đích thực là thượng thừa thiên lý mã. “Nhưng lúc ta gặp người, ta đâu có thấy nó? Hơn nữa hai ngày qua cũng không hề nhìn thấy a?” Diệp Lăng Hiên có nghi vấn.

“Ta cho nó tự đi kiếm ăn, để mặc nó tự do. Chỉ cần ta huyết sáo, nó sẽ trở về, rất có linh tính đó nha.” Duẫn Nguyệt Tình vỗ vỗ ngựa cưng một cách triu mến.

“Đến đây đi, lên ngựa!” Không chờ Diệp Lăng Hiên phản ứng, Duẫn Nguyệt Tình đã lập tức ôm lấy hần ngồi lên lưng ngựa, giật dây cương, Đạp Tuyết tát khai bốn vó, chạy như bay đến Hàng Châu. Quả nhiên nhờ có Đạp Tuyết, trong vòng một ngày, bọn họ đã tới được Hàng Châu.

Đại thọ năm mươi của Nam Lục tỉnh võ lâm minh chủ chính là sự kiện đình đám trên giang hồ. Võ lâm hào kiệt từ khắp nơi tụ họp tại đây, tính ra không dưới hai trăm người. Ba năm trước, Tề Ngự Thiên được đề cử làm võ lâm minh chủ. Tuy võ công của Tề Ngự Thiên chưa phải là thượng thừa nhất trong số các cao thủ Nam Lục tỉnh, nhưng tính cách của hần chính trực, hào sảng khiến cho rất nhiều người vui lòng phục tùng. Nhìn dòng người lui tới Tề phủ, Duẫn Nguyệt Tình cảm thấy chán ngán, hần rất khinh thường những kẻ nịnh nọt ấy. Đại đa số người đến, đều là vì lấy lòng Tề Ngự Thiên mà đến. Còn Diệp Lăng Hiên thì không để ý tới chuyện này, giang hồ là thế mà, hần thấy đó là chuyện thường tình thôi.

“Chúng ta đợi đến lượt chót hần vào, chúng ta không có thiệp mời á.” Diệp Lăng Hiên nói với duẫn Nguyệt Tình, “Phải rồi, người đối với việc này không hứng thú, cứ sao còn đến làm gì?” Diệp Lăng Hiên tò mò hỏi.

“Ha hã, bởi vì ta thích xem náo nhiệt đó mà.” Duẫn Nguyệt Tình ha hã cười nói. Đáp án này quả rất đúng với tác phong của hần.

Chờ dòng người đi vào gần hết, hai người mới bước chân vào đại môn, tay cầm lễ vật giao cho tiếp tân. Bọn họ ngồi ở một cái bàn trong góc đình viện. Ngồi cùng bàn với bọn họ còn có bốn người trong võ lâm, tuy nhiên vừa nhìn đã biết những người này chẳng phải thuộc hạng tiếng tăm gì. Bốn người kia đưa mắt liếc nhìn bọn họ một cái rồi lơ bọn họ luôn. Hai người cũng không thèm để ý, từ từ nhàn nhã đánh giá những quan khách mới đến.

“Đó là ai thế?” Diệp Lăng Hiên chỉ vào một vị mặc đạo bào trong đại sảnh mà hỏi Duẫn Nguyệt Tình. Hần lâu lắm không ra giang hồ, có rất nhiều người hần không biết.

“Đó là tân nhậm chương môn của phái Thanh Thành – Thiên Nhất đạo trưởng. Thanh Thành, Nga Mi, Võ Đang, Côn Lôn, Không Động, Điểm Thương, Hoa Sơn, Thiếu Lâm, chương môn của bát đại phái đều đến đây cả, xem ra danh tiếng của Tề Ngự Thiên cũng rất lớn a.” Duẫn Nguyệt Tình vừa nói vừa cho một hạt đậu phộng vào mồm.

“Hắn là Nam Lục tinh võ lâm minh chủ, chương môn các đại phái đến chúc thọ hắn cũng đúng thôi.” Diệp Lăng Hiên chẳng thấy điều này có gì khác thường.

Lúc này, người hầu tiếp đãi ở cửa hô lớn: “Thiếu trang chủ Ngự Kiếm sơn trang – Triệu Kiếm Phi đến chúc thọ!” Một thiếu niên áo lam, mặt đầy ngạo khí tiến đến. Tề Ngự Thiên và chương môn bát đại phái cùng đứng lên nghênh đón hắn. Thiếu niên áo lam sau khi hướng bọn họ chấp tay khách sáo, liền cùng bọn họ đi vào đại sảnh. (thằng này chảnh ớn =.=)

“Ngự Kiếm sơn trang? Chính là cùng Lạc Diệp cốc, Lưu Tình bảo nổi danh tam đại võ lâm chí tôn – Ngự Kiếm sơn trang đó sao?” Diệp Lăng Hiên tìm tòi trong trí nhớ chuyện có liên quan đến Ngự Kiếm sơn trang.

“Đúng vậy, có điều Ngự Kiếm sơn trang kém tiếng nhất, Lạc Diệp cốc là số một, Lưu Tình bảo xếp thứ hai.” Duẫn Nguyệt Tình vô tư trả lời.

Tề Ngự Thiên thấy mọi người đều đến đông đủ, bèn đi tới cửa đại sảnh, hướng về phía mọi người vốn đang ngồi trong đình viện, ôm quyền nói, “Hôm nay là đại thọ năm mươi của lão phu, đa tạ các vị võ lâm đồng đạo đến chúc thọ, lão phu vô cùng cảm kích, có chuẩn bị chút rượu nhạt, thỉnh mọi người thưởng thức!” Quả nhiên có phong thái võ lâm minh chủ a.

Diệp Lăng Hiên và Duẫn Nguyệt Tình mới ngồi một lát, Duẫn Nguyệt Tình liền nghĩ muốn rời đi, “Còn tưởng rằng sẽ có cái gì náo nhiệt để thưởng thức, kết quả cái gì cũng không có, thật sự là nhàm chán, Tiểu Hiên Hiên, chúng ta đi thôi.” Diệp Lăng Hiên với chuyện này cũng không có hứng thú gì. Vào lúc hai người đang chuẩn bị rời đi, Diệp Lăng Hiên phát hiện trong không khí có một loại mùi hương kì quái không dễ phát hiện, đây là... Diệp Lăng Hiên trong đầu chợt lóe, không tốt! Hắn vội lấy ra từ trong ngực một cái bình nhỏ, sau đó dốc ra hai viên thuốc màu trắng, lấy một viên đưa cho Duẫn Nguyệt Tình, “Mau nuốt vào!” Duẫn Nguyệt Tình nhìn sắc mặt Diệp Lăng Hiên liền biết có việc phát sinh, vội vàng làm theo, “Có chuyện gì vậy?”

“Trong không khí có mùi hương của Túy Hải Đường, có người sử dụng Túy Hải Đường, nơi đây hẳn là sẽ phát sinh chuyện không hay.” Nét mặt Diệp Lăng Hiên hiện lên một vẻ nghiêm túc hiểm thấy.

“Túy Hải Đường? Chính là loại mê dược không dễ phát hiện, có thể khiến người ta tay chân run rẩy, cả người vô lực – Túy Hải Đường đó sao?” Duẫn Nguyệt Tình đối với thứ này cũng có chút hiểu biết.

“Đúng vậy, chính nó a!”

“Chắc đợi lát nữa là có chuyện vui xem rồi, ha ha, Tiểu Hiên Hiên, huynh biết y thuật hả?” Duẫn Nguyệt Tình có một tia hưng phấn, xem ra lần này không về tay không.

“Ừ, cha ta biết y thuật, ta cũng học được chút ít.” Điểm ấy hắn không nói sai.

Chỉ một lát sau, hơn hai trăm người trong đình viện đều ngã xuống.”Sao lại thế này?!” Tề Ngự Thiên, bát đại chương môn cùng Triệu Kiếm Phi đi ra đại sảnh, hốt hoảng nhìn đám người đang ngã xuống.

“Có người hạ độc?!” Triệu Kiếm Phi thấy thế, vội vàng vận khởi nội lực, không ngờ có một trận vịnh huyên đánh úp lại, làm hắn thiếu chút nữa đứng không vững té xuống đất. Tề Ngự Thiên cùng bát đại chương môn cũng vận khởi nội lực, tất cả đều bị như Triệu Kiếm Phi. “Là ai làm!” Tề Ngự Thiên cả kinh nói. Chẳng lẽ có người định đến quấy rối?

“Ha ha, Tề đại minh chủ, đây là lễ vật ta tặng cho ngươi a! Thấy thế nào? Hương vị của Túy Hải Đường cũng không tệ lắm đúng không!” Theo giọng nói truyền đến, một gã hắc y nhân từ trên mái hiên nhảy xuống.

“Ngươi là ai? Vì sao phải làm như vậy?! Ta và ngươi không hề quen biết!” Tề Ngự Thiên căm giận nhìn chằm chằm người trước mắt, hắn xác định hẳn căn bản không biết kẻ đó.

“Chúng ta đúng là chưa hề quen biết, thế nhưng các ngươi là chứng ngại vật cản trở U Hỏa giáo chúng ta nhất thống võ lâm Trung Nguyên, cho nên chúng ta không thể nào không làm vậy được.” Hắc y nhân vừa dứt lời, trên tường viện đã xuất hiện thêm mấy chục hắc y nhân ăn mặc y chang nhau, trên hắc y đều có thêu hình ngọn lửa.

“Các ngươi là U Hỏa giáo? Mười mấy năm nay, U Hỏa giáo không hề bước vào Trung Nguyên, vì sao hiện tại...” Thiên Nhất đạo trưởng thắc mắc hỏi.

“Tiền nhiệm giáo chủ không có chí lớn, cho nên mười mấy năm qua không hề tiến vào Trung Nguyên. Tân nhiệm giáo chủ của chúng ta tham vọng nhiều, hiện tại muốn U Hỏa giáo phải nhất thống võ lâm Trung Nguyên!”

“A di đà phật, biển khổ vô biên, quay đầu lại là bờ a.” Chủ trì Thiếu Lâm – Trí Tâm đại sư chấp tay khuyên nhủ.

“Các ngươi có nói gì cũng vô dụng thôi, hiện tại các ngươi đều là cá nằm trên thớt, chờ chúng ta xử lý a. Ha ha ha!” Hắc y nhân đắc ý, cười ha hả.

“Đáng giận! Ta liều mạng với ngươi!” Triệu Kiếm Phi rút cuộc nhịn không được, hấn là thiếu trang chủ Ngự Kiếm sơn trang, làm sao có thể chịu đựng được loại xỉ nhục này! Hấn nỗ lực vận động thân mình, nghĩ muốn xông lên, cùng hắc y nhân chiến đấu đến cùng. Tề Ngự Thiên một phen giữ chặt hấn, “Hiền chất, không cần xúc động a!”

“Nga, ngươi là thiếu trang chủ Ngự Kiếm sơn trang à, chính là một trong tam đại võ lâm chí tôn của Trung Nguyên – Ngự Kiếm sơn trang đó sao? Ha hả, xem ra cũng chẳng khá khẩm gì.” Hắc y nhân trào phúng cười nói.

“Ngươi...” Triệu Kiếm Phi tức giận công tâm, ngất luôn.

“Tề Ngự Thiên, bát đại chưởng môn, hiện tại có hai con đường cho các ngươi chọn. Một là quy thuận chúng ta, còn hai, chính là phải chết!”

“Phi! Quy thuận các ngươi, mơ tưởng đi!” Chưởng môn Côn Lôn tỏ vẻ kiên định, thà chết chứ không chịu khuất phục.

“Muốn chọn con đường chết sao, được lắm, ta cho các ngươi toại nguyện!” Sắc mặt Hắc y nhân trở nên lạnh lùng, hấn vận chưởng tiến đánh Tề Ngự Thiên.

Lúc này, một âm thanh trong trẻo đột nhiên vang lên, “Ta nói vị lão huynh này a, hành động của ngươi không quang minh lỗi lạc gì hết, lớn tuổi như thế còn làm chuyện vậy, thật không biết xấu hổ là gì hả?”

“Người nào?!” Hắc y nhân cả kinh, thu hồi chưởng lực, xoay người hướng phía đình viện nhìn lại. Chỉ thấy trong số hơn hai trăm kẻ ngã xuống, có một vị tuấn mỹ thiếu niên áo tím đứng cười hì hì, bên cạnh là một vị thư sinh áo trắng ôn hòa, nhã nhặn.

4. Chương 4

“Các ngươi không bị trúng mê dược sao?” Hắc y nhân ngạc nhiên nói, hiệu lực của Túy Hải Đường không giống bình thường, thế nhưng hai người này lại hoàn toàn vô sự, lai lịch của họ là thế nào? Hấn đã điều tra qua những chuyện ở võ lâm Trung Nguyên, chưa từng gặp qua hai người này. Tề Ngự Thiên cùng bát đại chưởng môn cũng ngạc nhiên nhìn về phía hai vị thiếu niên.

“Ha hả, chút ấy mê dược sao có thể làm khó được Tiểu Hiền Hiền nhà ta?” Duẫn Nguyệt Tình cười dài nói.

Hắc y nhân trông về phía Diệp Lăng Hiền, nhìn bộ dạng thư sinh của hấn, không nghĩ tới lại tinh thông y thuật.”Tiểu tử, báo tên của các ngươi đi!”

“Lão huynh a, trước khi hỏi tên người khác thì huynh phải nói tên của mình trước chứ, đây là phép lịch sự tối thiểu a. Hay là lão huynh ngay cả điều này cũng không biết?” Duẫn Nguyệt Tình thể hiện bộ mặt khinh thường dành cho kẻ thiếu hiểu biết.

“Hừ! Ta là U Hỏa giáo Huyền Vũ đường – đường chủ Lâm Khiếu Vân.” Hắc y nhân cũng không tức giận, báo tên của chính mình. Đại cục đều nằm trong lòng bàn tay của bọn hắn, cho dù hai tiểu tử này có làm trò gì đi nữa cũng chẳng nên tích sự gì.

“Vậy mới phải chứ, ta là Duẫn Nguyệt Tình, còn đây là Diệp Lăng Hiên. Lão huynh a, huynh như vậy thật không tốt nha, làm gì cũng nên quang minh chính đại chứ không cần phải vụng trộm như thế này, hay là lão huynh người tự nhận là không thắng được bọn họ nên mới ra hạ sách này?” Duẫn Nguyệt Tình chỉ chỉ những người bị Lâm Khiếu Vân hạ mê được.

“Buồn cười! Võ công của ta làm sao không thắng được bọn hắn, võ công của giáo chủ chúng ta là thiên hạ đệ nhất, võ công của tứ đại đường chủ chúng ta cũng là số một số hai. Chúng ta sao có thể bại dưới đám tam lưu hạ đẳng như bọn họ.” Lâm Khiếu Vân nói lời này một cách hết sức ngạo mạn.

“Nếu như vậy, ta cùng lão huynh tỷ thí một hồi nha. Ta thắng, các người liền phải rời đi. Nếu ta thua, chính là ta cùng Tiểu Hiên Hiên cũng như mọi người ở nơi đây tùy huynh xử lí.” Duẫn Nguyệt Tình tinh thần kiên định, nhàn nhã đưa ra yêu cầu.

“Vị tiểu huynh đệ này, tốt nhất là các người hãy nhanh chóng rời khỏi đây đi, hảo tâm của người ta xin ghi nhớ trong lòng.” Tề Ngự Thiên thúc giục hai người rời đi, có thể trốn một người thì hay một người.

“Tiểu tử, người dựa vào cái gì mà đưa ra yêu cầu như vậy? Sinh tử của bọn họ đã nằm trong lòng bàn tay chúng ta. Giết hai người các người cũng chỉ là chuyện sớm muộn.” Lâm Khiếu Vân cảm thấy có chút buồn cười, tiểu tử này dựa vào cái gì nói như vậy.

“Hay là lão huynh không dám cùng ta so chiêu? Sợ không thắng được ta hả? Ai, ta đưa ra đề nghị này cũng là muốn tốt cho các người thôi, ta không muốn đả thương nhiều người. Nếu huynh không đồng ý, ta chỉ còn cách giải quyết hết tất cả các người!” Trong mắt Duẫn Nguyệt Tình hiện lên một tia sát ý. Diệp Lăng Hiên chỉ vừa nhìn thấy hàn quang trong mắt hắn thì nó đã ngay lập tức biến mất, hắn đến tột cùng là người như thế nào?

“Khẩu khí của người cũng thật lớn! Ta đây liền tỉ thí với người!” Lâm Khiếu Vân chịu không nổi kích động, rút trường kiếm ra, phi thân bay lên. Duẫn Nguyệt Tình tránh được một chiêu liền triển khai song chưởng bắt đầu du đấu cùng hắn. Diệp Lăng Hiên nhàn nhã đứng một bên coi kịch vui. Xem hai người đánh ba mươi chiêu, Diệp Lăng Hiên cũng nhìn ra thắng bại. Võ công của Lâm Khiếu Vân không tồi nhưng so với Duẫn Nguyệt Tình thì vẫn còn kém xa lắm. Tiểu tử này hiện tại giống như đang chơi trò mèo vờn chuột, đùa cợt Lâm Khiếu Vân. Lâm Khiếu Vân đánh nhau quyết liệt nửa ngày, một chút thể thượng phong cũng không thể nào chiếm được, trong lòng nóng nảy, không nghĩ tới võ công của tiểu tử này có thể cao cường như vậy. Nếu hắn không sử dụng chút thủ đoạn thì e không thắng được. Tâm niệm vừa động, tay trái hắn run lên, ba đạo ám quang hướng thẳng đến Duẫn Nguyệt Tình.

“Cẩn thận!” Diệp Lăng Hiên hoảng hốt, hô to. Người này cư nhiên dùng ám khí, thật sự là quá đê tiện mà. Trong tình thế nguy cấp đó, một đạo ngân quang xẹt qua, ba đạo ám quang đã không còn thấy bóng dáng. Duẫn Nguyệt Tình nhẹ người lui ra sau vài bước, Lâm Khiếu Vân chăm chú nhìn, một chiếc roi mảnh màu bạc quấn quanh cánh tay phải của Duẫn Nguyệt Tình.

“Lưu Vân tiên!” Lâm Khiếu Vân liếc mắt một cái liền nhận thức ngay, xếp hàng thứ ba trong thập đại binh khí – Lưu Vân tiên – ở trên giang hồ đã lâu không thấy tung tích, thế nhưng hiện tại xuất hiện trong tay của tiểu tử này, hắn đến tột cùng là ai?

“Xem như người có mắt, ta cũng không lãng phí thời gian với người.” Nói xong, một đạo ngân quang nổi lên, lao thẳng về hướng Lâm Khiếu Vân. Lâm Khiếu Vân vội vàng né tránh, thế nhưng tốc độ của ngân quang quá nhanh, hắn không thể né tránh kịp. Sau khi ngân quang nổi lên, chỉ thấy tay phải của Lâm Khiếu Vân đầm đìa máu tươi.

“Ta không lấy mạng người, chỉ phết đi cánh tay phải của người, người nên tự biết thân biết phận đi.” Duẫn Nguyệt Tình thu hồi Lưu Vân tiên, gương mặt vốn cười hì hì chợt toát lên một tia lạnh lùng.

Sắc mặt Lâm Khiếu Vân trắng bệch, phết đi cánh tay phải của hắn tương đương phết đi mạng sống của hắn! Người tập võ, cánh tay phải bị phết đi sẽ giống như phết nhân! Diệp Lăng Hiên nhìn về phía Duẫn Nguyệt

Tình, hần nhìn không thấu suy nghĩ của Duẩn Nguyệt Tình lúc này. Hần có khi lòng bông, nhưng lúc này lại thật lạnh khốc.

Lâm Khiếu Vân sững sốt một lúc lâu, cắn chặt răng, hướng đám hắc y nhân hạ lệnh, “Chúng ta đi!”

“Đường chủ!”

“Không cần nói thêm nữa! Cho dù là năm mươi người các ngươi cùng xông lên tấn công cũng không phải đối thủ của hần! Tiểu tử! Ta sẽ nhớ kỹ ngươi! Một ngày nào đó, ta sẽ hướng ngươi đòi lại món nợ này!” Lâm Khiếu Vân oán hận nói, sau đó dẫn hắc y nhân rời đi Tề phủ.

“Tốt lắm, không có việc gì, Tiểu Hiên Hiên huynh giúp bọn họ giải mê được đi.” Nét lạnh lùng trên gương mặt Duẩn Nguyệt Tình biến mất, thoải mái phân công cho Diệp Lăng Hiên. Diệp Lăng Hiên không còn biết sao ngoài lắc đầu, giúp Tề Ngự Thiên, Triệu Kiếm Phi cùng bát đại chưởng môn giải khai được tính của Túy Hải Đường. Về phần hơn hai trăm người ngoài đình viện, chỉ có thể tạm thời mặc kệ, hần đâu có nhiều giải được đến vậy, dù gì thì ba ngày sau được lực của Túy Hải Đường cũng sẽ tiêu tán.

“Hai vị tiểu huynh đệ, đa tạ, các ngươi là ân nhân cứu mạng của tất cả chúng ta! Về sau nếu cần lão phu trợ giúp gì cứ việc mở miệng!” Ngay khi được tính trong Tề Ngự Thiên được giải liền vội vàng hướng hai người tạ ơn, cũng mời bọn họ ngồi lên hàng ghế đầu.

“Không biết hai vị thiếu niên anh hùng xuất thân nơi nào?” Thiên Nhất đạo trưởng hỏi thăm, hai người này một người võ công cao cường, một người y thuật cao minh, nhưng cũng không phải là đệ tử của bát đại phái. Hơn nữa vị thiếu niên gọi là Duẩn Nguyệt Tình còn có được thập đại binh khí xếp hạng thứ ba – Lưu Vân tiên.

“Ha hã a, ta không thuộc môn phái nào, chỉ là một người lưu lạc giang hồ thôi.” Duẩn Nguyệt Tình không nói ra lai lịch của mình.

“Ta cũng không có môn phái, cùng với hần du lịch giang hồ.” Diệp Lăng Hiên mơ mơ hồ hồ trả lời.

Thiên Nhất đạo trưởng thấy hai người không chịu nói, đành phải chịu thôi. Triệu Kiếm Phi lúc này đã tỉnh táo lại. Khi hần biết mọi người được hai gã thiếu niên tuổi còn nhỏ hơn hần giải cứu thì mặt liền trầm xuống, mặt mũi cảm thấy nhục nhã. Nếu không phải hần trúng mê dược, mấy kẻ tam lưu hạ đẳng kia, hần chỉ vài kiếm là giải quyết xong. Người tâm cao khí ngạo như hần liền cảm giận trừng mắt nhìn hai người một cái, sau đó chẳng hề mở miệng một tiếng.

“Hai vị tiểu huynh đệ, hãy ở lại đây mấy ngày, để cho Tề mỗ được tận tình báo đáp.” Tề Ngự Thiên ân cần giữ lại hai người.

“Ai ya, thật sự chỉ có đơn giản vậy thôi chẳng? Kêu chúng ta ở lại vài ngày, e là còn có chuyện khác a?” Duẩn Nguyệt Tình vừa nghe liền biết mấy vị chưởng môn có chủ ý gì đó.

Bát đại chưởng môn cùng Tề Ngự Thiên nhìn nhau, sau đó Chưởng môn Côn Lôn mở miệng lý giải: “Chúng ta đây cũng không giấu diếm hai vị làm gì, lần này U Hỏa giáo xâm lấn võ lâm Trung Nguyên, chúng ta đã chuẩn bị không kịp. Hiện tại mất bò mới lo làm chuồng nhưng muộn vẫn còn hơn không. Chúng ta chuẩn bị tổ chức đại hội võ lâm, đề cử một vị võ lâm minh chủ, dẫn dắt anh hùng hào kiệt Trung Nguyên đồng tâm hiệp lực đối phó U Hỏa giáo. Thật hy vọng hai vị tiểu huynh đệ tham gia vào, trợ giúp chúng ta một tay trong việc đối phó U Hỏa giáo.”

Quả nhiên là đã có chủ ý đối hai ta, bất quá có trò hay xem sao có thể bỏ qua? “Được thôi, ta đồng ý. Ta cũng thực trông chờ vào đại hội võ lâm lần này.” Duẩn Nguyệt Tình vừa thấy chuyện vui phát sinh, liền nhanh chóng đáp ứng, ngay cả phần của Diệp Lăng Hiên cũng đáp thay. Ai, mỗi lần đều như vậy, lại không hỏi ý kiến của ta, Diệp Lăng Hiên trừng mắt nhìn Duẩn Nguyệt Tình một cái.

Mấy ngày này, trong lúc bát đại chưởng môn cùng Tề Ngự Thiên chuẩn bị đại hội võ lâm, Duẩn Nguyệt Tình kéo Diệp Lăng Hiên đi dạo chơi ngắm những cảnh đẹp ở Hàng Châu. Hai người thích thú quay trở về Tề phủ, không ít anh hùng hào kiệt đã tề tựu tại đây. Qua chuyện mừng thọ, bọn họ vốn là vô danh tiểu tốt bỗng nhiên trở thành anh hùng trong lòng mọi người, nhanh chóng vượt qua cả thiếu trang chủ Ngự Kiếm sơn trang Triệu Kiếm Phi. Chẳng trách Triệu Kiếm Phi mỗi lần chạm mặt hai người luôn nhìn bọn họ oán hận. Mười lăm ngày trôi qua, chỉ còn lại năm ngày nữa là sẽ diễn ra đại hội võ lâm, Diệp Lăng Hiên

ngơ ngẩn, cảm thấy hơi phiền muộn, hấn hiện tại rất nhớ sự thanh u ở Lạc Diệp cốc, sự ồn ào của nơi đây thật sự không thích hợp với hấn. Hấn lững thững đi trên hành lang, cúi đầu trầm tư... Duẫn Nguyệt Tình a, người này quả thực là khắc tinh của đời hấn, vì sao hấn luôn bị Duẫn Nguyệt Tình chi phối thế này? Thả người theo dòng suy nghĩ, hấn không chú ý tới đối diện có một người đang vội vàng bước đến. ‘Phanh’ một tiếng, hai người va thật mạnh vào nhau, Diệp Lăng Hiên bị đẩy phải lui ra sau vài bước, hấn ổn định thân mình, vừa thấy người trước mắt, thầm kêu không xong, oan gia ngõ hẹp.

Triệu Kiếm Phi chính là do mấy ngày trước nghe ngóng anh hùng hào kiệt đều tán tụng Duẫn Nguyệt Tình, đều nói võ lâm minh chủ lần này rất có thể rơi vào tay hấn. Mà phụ thân lại gửi thư cho hấn, phân phó hấn nhất định phải đoạt được chức võ lâm minh. Vốn dĩ hấn nắm phần thắng rất lớn, bây giờ lại bị Duẫn Nguyệt Tình chặn ở phía trước. Hấn giờ đây đúng là một bụng lửa đốt, đã vậy còn va phải người, cơn tức giận càng tăng lên. Lại nhìn người va trúng, lửa giận bắt đầu bùng hực thiêu đốt, “Người đi đường không có mắt a! Ta xem ngươi nhất định là cố ý. Cố tình khiến cho ta không qua được!”

“Uy, ngươi không cần phải vu oan giá họa vậy chứ? Ta cũng không phải cố ý mà.” Diệp Lăng Hiên vốn muốn giải thích nhưng sau khi nghe những câu vừa rồi, trong lòng cũng có chút tức giận.

“Hừ, ta không cần biết ngươi có phải cố ý hay không đấy. Mau! Tạ lỗi đi! Bằng không kiếm của ta chính là không có mắt!” Triệu Kiếm Phi đang nổi nóng, ‘tạch’ một tiếng rút ngay trường kiếm ra. (trời ui, tác giả xài ‘tạch’, nghe giống rút súng quá)

Diệp Lăng Hiên không muốn sinh sự, nhưng hấn không thích đôi co với loại người không biết lý lẽ này, xoay người định rời đi. Hấn mới vừa động cước bộ, trường kiếm của Triệu Kiếm Phi đã đặt ngay cổ hấn, “Mau tạ lỗi! Bằng không đừng trách ta vô tình!”

Diệp Lăng Hiên cũng phát bực rồi, đang muốn lấy tay áo đánh văng trường kiếm của hấn thì bỗng nhiên nhớ đến, hấn hiện tại đang đóng vai một thư sinh tay trái gà không chặt. Khi Diệp Lăng Hiên đang tiến thoái lưỡng nan, một đạo ngân quang phóng đến, bò lên trường kiếm, vung, trường kiếm lập tức bị hất văng ra khỏi Diệp Lăng Hiên. Triệu Kiếm Phi vừa thấy người can thiệp, ánh mắt vốn dĩ đã âm lãnh lúc này càng thêm lạnh như băng, “Lại là ngươi!”

“Ai nha nha, ngươi thiệt là không có chút đạo đức, khi dễ người tay trái gà không chặt, ý mạnh hiếp yếu a, thế này mà xứng đáng làm hiệp khách sao? May mắn cha mẹ ngươi không có ở đây, nếu không thấy cảnh này, chắc là chẳng còn mặt mũi nào nhìn thiên hạ.” Duẫn Nguyệt Tình thu hồi Lưu Vân tiên, châm chọc khiêu khích nói.

“Ngươi ít trở cái võ mồm của ngươi đi! Hôm nay ta sẽ cùng ngươi tỉ thí mấy chiêu, xem coi ta lợi hại hay ngươi lợi hại!” Triệu Kiếm Phi hôm nay muốn mượn cơ hội này để khiến thế nhân biết, hấn mới là người trẻ tuổi kiệt xuất nhất!

“Ta chiều ý ngươi!” Duẫn Nguyệt Tình nói xong chỉ về phía đình viện, “Chúng ta tới đình viện tỷ thí đi.” Khi đi ngang qua Diệp Lăng Hiên, hấn nhỏ giọng nói: “Tiểu Hiên Hiên, đợi lát nữa xem ta, ta sẽ giúp huynh giải mối hận ban này.”

5. Chương 5

Trong đình viện, hai người trông thật tương phản. Một người mang nét mặt tươi tắn cười, người còn lại thì đờ đờ sát khí. Gió thu thổi qua, lá vàng bay tán loạn, khi một chiếc lá rơi xuống ở khoảng không giữa hai người, hai đạo ngân quang lóe lên nhanh như chớp. Ngân quang biến mất, hai người cũng thay đổi vị trí. Thiếu chủ Ngự Kiếm sơn trang quả nhiên có chút tài năng. Những người đang xem cuộc chiến gật đầu tán thưởng.

Lưu Vân tiên lại lần nữa vung lên, đánh thẳng vào ngực Triệu Kiếm Phi. Cổ tay Triệu Kiếm Phi khẽ đảo, trường kiếm đâm thẳng phía trước, cuốn lấy Lưu Vân tiên. Hai người tỷ thí rất quyết liệt. Mũi chân chia xuống đất, bay vọt lên không trung, Duẫn Nguyệt Tình vung tay trái, tung chưởng hướng đánh Triệu Kiếm Phi. Triệu Kiếm Phi cũng tung chưởng phản công. Hai chưởng chạm nhau, Triệu Kiếm Phi cảm thấy bên trong cơ thể dao động, không nghĩ đến nội lực của Duẫn Nguyệt Tình lại có thể cao hơn hấn một bậc. Duẫn Nguyệt Tình lại tiếp tục dùng trường tiên tấn công, trường tiên tựa như có linh tính, hướng thẳng đến Kiên

Tĩnh huyết* của Triệu Kiếm Phi. Triệu Kiếm Phi rút trường kiếm về, di động thân mình, khổ sở tránh thoát đòn này, kể đó hai người cùng đáp xuống mặt đất, tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt! (tác giả để chế độ quay chậm nên mình mới coi dc XD) Triệu Kiếm Phi ngàn vạn lần không nghĩ tới Duẫn Nguyệt Tình có thể sử dụng Lưu Vân tiên làm công cụ điểm huyết. Duẫn Nguyệt Tình mỉm cười, Lưu Vân tiên không để cho Triệu Kiếm Phi có chút cơ hội thở dốc, một lần nữa tập kích hấn. Tính đến hiện tại, hai người đã đấu được tám mươi chiêu. Triệu Kiếm Phi đã đuối sức, tình thế lúc này cực kì bất lợi cho hấn. Hấn cắn chặt răng, xuất ra tuyệt chiêu “Ngự Thừa kiếm pháp”, đây là chiêu thức liều mạng, chỉ được phép sử dụng trong lúc cấp bách nhất khi bị dồn đến chân tường. Trường kiếm của hấn vung lên, trực tiếp nhắm thẳng đến Duẫn Nguyệt Tình. Sắc mặt Duẫn Nguyệt Tình vô cùng lạnh lùng, trường tiên bay múa, vận chưởng đánh vào trường kiếm của Triệu Kiếm Phi. Triệu Kiếm Phi đột nhiên phát giác toàn bộ lực đạo trên thân kiếm biến mất, kiếm đâm ra hệt như yếu đuối vô lực. Tệ hại hơn nữa là chưởng thức của Duẫn Nguyệt Tình lại biến đổi, giáng ngay vào ngực hấn! Lúc này Triệu Kiếm Phi cảm thấy ngực mình đau nhức, cổ họng bỏng rát, sau đó phun ra một búng máu tươi. Hấn bị trọng thương phải lui lại vài bước, dùng kiếm chống đỡ, nỗ lực lắm mới không để bản thân ngã xuống.

“Quá Bộ thần công?!” Tề Ngự Thiên đứng trong đám người, hấn nhận ra chiêu thức vừa rồi của Duẫn Nguyệt Tình. Tiêu tán lực đạo của đối phương, khiến đối phương toàn thân vô lực: đây chính là độc môn tuyệt học của Lưu Tình bảo! Gác lại suy nghĩ, Tề Ngự Thiên vội vã sai người dìu Triệu Kiếm Phi vào phòng trị thương.

Duẫn Nguyệt Tình thu hồi trường tiên, cười hì hì đi đến bên cạnh Diệp Lăng Hiên, “Tiểu Hiên Hiên, biểu hiện của ta vừa rồi không tồi hén?” Trông hấn lúc này cứ như tiểu hài tử chờ đợi được khen ngợi.

Diệp Lăng Hiên khoa trương nói: “Lợi hại a, kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu luôn đó nha!”

“Hi hi, hâm mộ người ta thì cứ nói thẳng đi. Ta đây anh tuấn tiêu sái, võ công cao cường, trên đời này hiếm người được như ta lắm á. Huynh có ta ở bên cạnh chính là may mắn nhất kiếp này của huynh đó nha!” Duẫn Nguyệt Tình đồng dạng tuyên bố.(này nó bệnh tự xưng cao lắm)

Người của Lưu Tình bảo sao? Bảo chủ Lưu Tình Bảo là Duẫn Lưu Ngọc, Duẫn Nguyệt Tình này chính là con hấn sao? Người trong Lưu Tình bảo làm việc luôn dựa vào ý thích của chính mình, hoàn toàn không để ý đến quy củ giang hồ, lần này Lưu Tình bảo cử người đến thực chất là có dụng ý gì? Tề Ngự Thiên trở về phòng lặng lẽ suy tư, sự thật rành rành là Duẫn Nguyệt Tình đã ra tay cứu bọn hấn, như thế có lẽ là họ không có chủ ý gì xấu...

“Người vì chuyện hấn khi dễ ta mà xuống tay nặng vậy sao, chuyện này không được tốt lắm đâu.” Diệp Lăng Hiên mặc dù không ưa gì Triệu Kiếm Phi nhưng một chưởng của Duẫn Nguyệt Tình đánh hấn là quá hiếm.

“Tiểu Hiên Hiên, sao huynh hông chịu đón nhận tấm chân tình của người ta thế! Người ta là vì huynh mà liều mạng, tốn nhiều khí lực lắm á, huynh chẳng những không thèm cảm kích người ta, ngược lại còn oán người ta, oa oa... Ta thiệt là đáng thương mà!” Duẫn Nguyệt Tình nói xong (giả) khóc to thật to.

“Thôi thôi, được rồi, coi như vừa rồi ta nói sai, có được chưa?” Diệp Lăng Hiên vội vàng nhận trách nhiệm, hấn sợ Duẫn Nguyệt Tình khóc lắm, nghe như dầu muốn chết.

“Ai, lần này ngươi đắc tội với Ngự Kiếm sơn trang rồi đó, ta thấy Triệu Kiếm Phi không phải hạng người biết điều có thể dễ dàng bỏ qua mọi chuyện đâu.” Diệp Lăng Hiên nhìn ra được Triệu Kiếm Phi nhất định sẽ không cam chịu như thế.

“Hừ! Ngự Kiếm sơn trang là thá gì chứ?! Chỉ biết dựa vào mấy thứ kiếm pháp gia truyền mà ra oai trên giang hồ.” Duẫn Nguyệt Tình tỏ vẻ vô cùng khinh thường.

“Người a...” Diệp Lăng Hiên không cách nào nói lại, lắc đầu cười trừ.

Đợi Duẫn Nguyệt Tình rời đi, Diệp Lăng Hiên bắt đầu suy tư. Quá Bộ thần công ư? Ta hấn là không nhìn lầm, hấn là người của Lưu Tình bảo, có lẽ là con trai của bảo chủ Lưu Tình bảo. Trách không được tình hình hấn cổ quái như vậy. Ài, bị hấn đeo theo, chắc là ta sẽ không được yên thân rồi. Diệp Lăng Hiên lắc đầu cười khổ.

Đại hội võ lâm đúng hạn cử hành. Thương tích của Triệu Kiếm Phi chưa lành nên đành phải chấp nhận không tham gia.

“Các vị võ lâm đồng đạo, bởi vì lần này Tây Vực U Hỏa giáo có ý định xâm phạm võ lâm Trung Nguyên ta cho nên Tề mỗ cùng bát đại chưởng môn phát thiệp anh hùng, mời các vị dự đại hội võ lâm lần này. Mục đích là để cử ra một vị võ lâm minh chủ, lãnh đạo quần hùng đối phó U Hỏa giáo.” Tề Ngự Thiên ôm quyền hướng đến mấy trăm vị võ lâm nhân sĩ đang đứng dưới đài, tuyên bố mục đích tổ chức kì đại hội võ lâm lần này.

“U Hỏa giáo định cư ở Tây Vực đã lâu, mười mấy năm nay chưa từng đặt chân đến Trung Nguyên, không ngờ lần này vừa mới đến đã gây nên chuyện. Võ lâm Trung Nguyên ta nhất thời không đề phòng, suýt nữa tổn thất thảm trọng.” Chưởng môn phái Thanh Thành – Thiên Nhất đạo trưởng đứng lên tiếp lời Tề Ngự Thiên, “Giáo chủ U Hỏa giáo võ công cao cường, chúng ta quả thực không phải đối thủ của hắn.” Thiên Nhất đạo trưởng nói đến đây, mặt mang nét hổ thẹn, ngay cả võ công của một gã đường chủ Huyền Vũ đường nho nhỏ cũng đã thuộc hàng năm mươi cao thủ võ lâm Trung Nguyên. “Võ công của giáo chủ U Hỏa giáo e rằng cao thâm khó lường a.” Lời này nói ra, dưới đài xôn xao.

“Đương kim võ lâm Trung Nguyên, có thể cùng giáo chủ U Hỏa giáo tranh tài cao thấp e là chỉ có ba người: Thứ nhất là cốc chủ Lạc Diệp cốc. Thứ hai là bảo chủ Lưu Tình bảo Duẫn Lưu Ngọc. Thứ ba là trang chủ Ngự Kiếm sơn trang Triệu Ngự Võ. Nhưng cốc chủ Lạc Diệp cốc làm việc tàn nhẫn, tích cách lãnh khốc vô tình. Ngay cả tên của hắn chúng ta còn không rõ nữa là. Bảo chủ Lưu Tình bảo thì làm việc cổ quái quỷ dị, hai người này hẳn là sẽ không vì chúng ta mà ra tay. Trang chủ Ngự Kiếm sơn trang Triệu Ngự Võ đã bế quan tu luyện nhiều năm, cho nên đại hội võ lâm lần này không thể tham gia. Thế nhưng tại hạ tin tưởng ngoài họ ra, võ lâm Trung Nguyên ta vẫn còn nhân tài có thể đối phó được với người của U Hỏa giáo. Đại hội võ lâm lần này, hy vọng các vị hãy thi thố hết tài năng!”

Làm việc cổ quái quỷ dị? Nói như thế cha ta quái dị lắm không bằng á? Duẫn Nguyệt Tình bất mãn bĩu môi. Làm việc tàn nhẫn, tính cách lãnh khốc vô tình hả? Ta là loại người này sao? Nói vậy chẳng khác nào biến ta thành ma đầu rồi còn gì. Diệp Lăng Hiên dở khóc dở cười, hình tượng của hắn đã bị bọn họ định là như vậy, tương lai còn có cơ hội làm sáng tỏ sao?

Đại hội võ lâm bắt đầu, anh hùng tứ phương hăng hái thi thố tài năng, gắng hết sức có thể. Thế nhưng trong mắt Duẫn Nguyệt Tình, bọn họ chỉ như đám khỉ làm xiếc mà thôi. Bát đại chưởng môn và Tề Ngự Thiên lác đác thờ dài, bọn họ vốn dĩ trông cậy vào Triệu Kiếm Phi, ấy thế mà giờ này hắn còn nằm trên giường dưỡng thương không dậy nổi. Tuy là có Duẫn Nguyệt Tình nhưng người này khó nắm bắt, thân phận lai lịch cũng không được rõ ràng. Người của các môn phái thì lại kém chất, chẳng lẽ trừ hắn ra thật sự không còn ai sao?

Ai, thật ngứa mắt, Duẫn Nguyệt Tình không chịu nổi. Lệnh bài võ lâm minh chủ có bộ dạng gì, hắn thực muốn nhìn một chút, bằng không hiện tại hắn sẽ không ngồi ở chỗ này. Bây giờ người trên đài không đông đảo, hay là hắn đến đoạt cái ngôi vị lâm minh chủ đó xem sao. Nghĩ thế, hắn di động thân mình, phi thân lên đài thi đấu. Diệp Lăng Hiên sững sốt, không phải vậy chứ? Hắn muốn đoạt ngôi vị võ lâm minh chủ á? Sẽ không phải lại là vì có trò cho hắn nghịch nữa chứ?

“Uy, ta nói vị nhân huynh này, chiêu thức này của ngươi có vẻ không tệ, diễn lại hai chiêu cho ta xem nha.” Duẫn Nguyệt Tình khoanh tay trước ngực, lưỡi biếng đứng ở trên đài, đối diện với một đệ tử phái Ngũ Linh.

“Cái gì? Biểu diễn?! Tiểu quỷ, không biết gì thì đừng ở đây nói lung tung! Nơi này cũng không phải là chỗ ngươi có thể đi lên, đi, đi, mau đi xuống!” Người nọ đang muốn phát hỏa, vừa thấy kẻ kia chỉ là một tiểu quỷ mười bảy, mười tám tuổi liền áp chế cơn tức, đuổi hắn xuống đài.

“Ha hả, vị nhân huynh này, người đích thực chỉ biết khoa chân múa tay thôi, võ công chân chính là thế nào hẳn ngươi không biết đâu, hôm nay ta sẽ đại khai nhãn giới cho ngươi!” Duẫn Nguyệt Tình cũng không muốn lại lãng phí thời gian, hai tay di động, trực tiếp hướng đến lục đại yếu huyệt của người nọ mà công kích.

Kiên Tĩnh huyết: huyết ở chỗ lõm (giống cái giếng = tĩnh) vùng trên vai (kiên), vì vậy gọi là Kiên Tĩnh. Tổ chỉ tra dc vậy thôi chứ kg biết điểm huyết đó thì bị gì, có lẽ là không sử dụng dc tay???

6. Chương 6

Người nọ giật mình, vội vàng nghiêng người tránh né, tuy nhiên chiêu thức của Duẫn Nguyệt Tĩnh tới thật sự quá nhanh, vai trái của hắn vẫn bị đánh trúng một cú thật mạnh, thân mình lui về sau mấy bước. Sau khi ổn định thân mình, hắn kinh ngạc nhìn Duẫn Nguyệt Tĩnh, cứ ngỡ rằng đó chỉ là một tên tiểu quỷ không biết trời cao đất dày, không ngờ hắn lại là cao thủ có công lực thâm hậu như thế! Trong tích tắc, chiêu thức trí mạng của Duẫn Nguyệt Tĩnh lại đánh úp tới, sau năm chiêu, người nọ bị Duẫn Nguyệt Tĩnh một cước đá xuống.

“Còn ai muốn lên không?” Duẫn Nguyệt Tĩnh nhìn quanh quần hùng dưới đài. Lại một gã đệ tử Côn Lôn nhảy lên, vẫn là năm chiêu bị đánh hạ lôi đài. Trong nháy mắt, đã có tám người bị Duẫn Nguyệt Tĩnh đá hạ lôi đài. Tề Ngự Thiên cùng bát đại chưởng môn ngăm đánh giá, ngôi vị võ lâm minh chủ lần này thực có thể rơi vào tay của Duẫn Nguyệt Tĩnh. Tuy rằng không hiểu biết về hắn lắm, nhưng ít ra cũng không phải người xấu.

“Ai, đánh gì mà chán thế, vốn đang muốn đánh một trận cho đã tay, nhưng không nghĩ tới đối thủ thật sự quá yếu!” Duẫn Nguyệt Tĩnh lắc đầu thở dài. Một câu này vừa thốt ra lập tức khiến cho quần hùng dưới đài tức giận, khẩu khí thật cuồng vọng! Thật không biết trời cao đất rộng!

Diệp Lăng Hiên hiểu, hắn đang muốn nghịch ngợm, hắn muốn phá banh cái võ lâm đại hội này. Quả nhiên, có người nhin không nổi liền nhảy lên lôi đài.

“Là đại đệ tử của phái Võ Đang, gọi là “Lệ Kiếm” Thu Trường Hạc.”

“Hắn chính là một trong hai mươi cao thủ đứng đầu võ lâm a!”

Thu Trường Hạc hai tay ôm quyền đối Duẫn Nguyệt Tĩnh, “Thỉnh tiểu huynh đệ chỉ giáo!” Nói xong, trường kiếm rút ra, cũng không chờ Duẫn Nguyệt Tĩnh trả lời, cứ thế mà đâm tới! Duẫn Nguyệt Tĩnh thân hình lay chuyển, né tránh một đòn này của hắn. Chiêu thức của Thu Trường Hạc liền biến đổi, kiếm hướng lên góc trên, thẳng đến cổ của Duẫn Nguyệt Tĩnh. Duẫn Nguyệt Tĩnh vẫn không ra tay, biến đổi bộ pháp, di chuyển thân hình, lại tránh được một chiêu này. Kiếm của Thu Trường Hạc run lên, thi triển tuyệt học Võ Đang ‘Thái Cực kiếm pháp’. Thân hình Duẫn Nguyệt Tĩnh uyển chuyển linh động, dù Thu Trường Hạc tấn công thế nào, đều không chạm đến được người của hắn.

‘Huyền Ảnh Mê Tung’! Thiên Nhất đạo trưởng nhận ra thân pháp của Duẫn Nguyệt Tĩnh, một trong tam đại khinh công tuyệt đỉnh trên giang hồ! Tuyệt học của Lưu Tinh bảo! Bát đại chưởng môn và Tề Ngự Thiên liếc nhìn nhau, Tề Ngự Thiên gật gật đầu. Bát đại chưởng môn thấy nhẹ nhõm hẳn, Lưu Tinh bảo nguyện ý tham dự đại hội võ lâm, việc này đối với bọn họ mà nói không còn gì tốt hơn. Nhưng Tề Ngự Thiên cũng không dám chắc chắn lắm, hắn thấy Duẫn Nguyệt Tĩnh không giống người vì muốn đối phó U Hỏa giáo mà tham gia.

Qua một hồi, Thu Trường Hạc cũng bắt đầu nôn nóng. Duẫn Nguyệt Tĩnh đột nhiên di chuyển chậm lại, tay trái hướng đến cổ tay phải của Thu Trường Hạc mà chụp, Thu Trường Hạc hốt hoảng, vội vàng rút tay phải về. Nhưng bàn tay phải của Duẫn Nguyệt Tĩnh lại nhanh như điện chưởng một cái lên bả vai trái của Thu Trường Hạc! Thu Trường Hạc bị cổ lực đạo này đánh cho bay ra lôi đài. Duẫn Nguyệt Tĩnh vừa lòng thu hồi tay, lại nhìn nhìn những người dưới đài, những người dưới đài lúc này không tự chủ liền lui ra sau hai bước, không ai muốn đi lên.

Tề Ngự Thiên thấy không ai tiến lên đài, vì thế đứng dậy tiến lên lôi đài, “Xem ra, đã không ai tham gia nữa, ta đây tuyên bố minh chủ đại hội võ lâm lần này là...”

“Từ từ!” Duẫn Nguyệt Tĩnh đánh gãy lời nói của Tề Ngự Thiên, “Còn có người muốn lên nga.” Nói xong, hắn tà mị cười, nhảy xuống lôi đài tiến đến bên Diệp Lăng Hiên. Không chờ Diệp Lăng Hiên phản ứng, tức khắc ôm hắn nhảy lên lôi đài.

Tề Ngự Thiên nghi hoặc nhìn nhất cử nhất động của Duẫn Nguyệt Tình, không biết hẳn rốt cuộc muốn làm cái gì. Trực giác của Diệp Lăng Hiên cho biết là sắp có chuyện không hay, chỉ cần nhìn nụ cười tà tà nơi khóe miệng của Duẫn Nguyệt Tình là hiểu ngay.

“Tiểu Hiên Hiên, huynh đánh ta một cái nha?” Duẫn Nguyệt Tình cười tủm tỉm, nói với Diệp Lăng Hiên.

“Đánh người một cái? Vì sao?” Diệp Lăng Hiên rất bức mình, hẳn đến tột cùng là muốn làm cái gì?

“Đánh đi rồi sẽ biết, ta cam đoan là chuyện tốt mà.”

Trực giác Diệp Lăng Hiên liền mạch bảo đây không thể là chuyện tốt! Lắc lắc đầu không đáp ứng.

“Tiểu Hiên Hiên, huynh không làm ư. Oa. Số ta thiệt khổ a, ngay cả nguyện vọng nho nhỏ này của ta huynh cũng không đáp ứng, chúng ta đều đã đi đến quan hệ “kia” rồi, thế mà huynh cũng không chịu nhận lời người ta!” Duẫn Nguyệt Tình không biết xấu hổ khóc rống lên trước mặt mọi người, ngữ khí mập mờ khiến mọi người kinh ngạc nhìn bọn họ một cách kì quái.

“Đừng khóc... Ta đồng ý là được chứ gì?” Diệp Lăng Hiên vội vàng che cái miệng của hắn, nếu không nhận lời, không biết hẳn sẽ nói ra cái gì kỳ quái hơn nữa.

“Đánh người một cái này.” Diệp Lăng Hiên bất đắc dĩ vươn tay, nhẹ nhàng gõ một cái lên vai hắn. Khi Diệp Lăng Hiên chạm đến vai hắn, trong nháy mắt Duẫn Nguyệt Tình phi thân nhảy ngay xuống lôi đài. Diệp Lăng Hiên kinh ngạc nhìn hành động của hắn, tràn đầy khó hiểu. Sau đó, Duẫn Nguyệt Tình lại nhảy lên, đi đến trước mặt Tề Ngự Thiên, “Thấy không, hắn ” hắn chỉ vào Diệp Lăng Hiên, “vừa mới đem ta đánh hạ lôi đài, cho nên hắn chính là võ lâm minh chủ của đại hội lần này!”

Lời này vừa nói ra, quần hùng dưới đài toàn bộ nhảy dựng lên! “Cái gì?!” Diệp Lăng Hiên lúc này mới nhận ra được quỷ kế của Duẫn Nguyệt Tình, “Ta... ta là võ lâm minh chủ á?!” Diệp Lăng Hiên tức giận không biết nói cái gì cho phải.

Tề Ngự Thiên cùng bát đại chưởng môn sắc mặt xanh mét. Hắn cư nhiên lại quấy phá, đem ngôi vị võ lâm minh chủ tặng cho một tên thư sinh tay trái gà không chặt! Đây chính là đại sự liên quan đến an nguy của võ lâm Trung Nguyên, lại bị hắn đem ra làm thành một trò đùa!

Duẫn Nguyệt Tình thấy Tề Ngự Thiên mặt mày tối sầm, không lên tiếng, vì thế, hắn mở miệng, một chuỗi các lí do tuôn trào, “Quy định của đại hội võ lâm lần này không phải ai thắng thì gánh vác sao? Ta đánh thắng những người đó, mà Tiểu Hiên Hiên nhà ta lại đánh thắng ta, các người đều thấy đó. Hay là các người muốn lật lọng? Nếu thế thì đại hội võ lâm lần này căn bản là không tuân thủ chữ tín?!”

Tề Ngự Thiên cố gắng giữ bình tĩnh, xoay người hướng về phía bát đại chưởng môn, chín người tụ lại cùng nhau thương nghị.

“Duẫn Nguyệt Tình, vì sao người lại làm như vậy?!” Diệp Lăng Hiên nổi giận dùm dùm chất vấn hắn.

“Tiểu Hiên Hiên, người ta đối với huynh tốt như vậy, vì sao huynh không cảm kích? Ta cho huynh lên làm võ lâm minh chủ, vinh dự lớn như thế, chẳng những huynh không cảm kích ngược lại còn hung dữ với ta, thật sự là không hiểu rõ tâm ý tốt của người ta!” Duẫn Nguyệt Tình chẳng những không biết mình sai, ngược lại đi nói giống như mình đang ban đại ân gì đó cho Diệp Lăng Hiên vậy.

“Ta không có võ công a, sao gánh vác được võ lâm minh chủ gì đó? !” Hắn không màng danh lợi, cho tới bây giờ đối với võ lâm minh chủ, danh dự linh tính cũng không có gì hứng thú, hơn nữa bị một gánh nặng như thế đặt trên vai, lại càng khiến hắn không thể nhận được.

“Huynh không có võ công nhưng ta có! Huynh không phải đồng ý nuôi ta sao? Ta sẽ ở bên cạnh huynh cả đời a.” Lời này của Duẫn Nguyệt Tình khiến Diệp Lăng Hiên kinh hoàng, sống cả đời bên cạnh ta ư, đừng có như thế chứ? Chẳng lẽ cả đời này ta đều không thể thoát khỏi hắn ư?

Tề Ngự Thiên cùng bát đại chưởng môn thương nghị xong, đi lên lôi đài, tuyên bố với quần hùng: “Võ lâm minh chủ lần này chính là Diệp Lăng Hiên, Diệp công tử!”

Nói xong, Tề Ngự Thiên lấy từ trong ngực ra một khối lệnh bài màu đen giao cho Diệp Lăng Hiên, Diệp Lăng Hiên trừng mắt nhìn Duẫn Nguyệt Tình một cái, bất đắc dĩ tiếp nhận. Dưới đài quần hùng lập tức

bắt đầu rống lên, “Như thế này là sao?! Cư nhiên cho một thư sinh gánh vác võ lâm minh chủ!”

“Đúng vậy, chúng ta đây làm sao còn có thể đối phó với U Hỏa giáo? ! Rõ ràng giúp cho bọn họ huyết tẩy võ lâm Trung Nguyên mà!”

“Đúng! Chúng ta không phục!”

“Mọi người yên lặng một chút! Hãy nghe ta nói!” Tề Ngự Thiên vận nội lực hết lớn một tiếng, một tiếng đầy uy lực này khiến quần hùng im lặng, “Diệp công tử và Duẫn công tử luôn đi cùng nhau, như hình với bóng, võ lâm minh chủ trên danh nghĩa là Diệp công tử, nhưng chân chính lãnh đạo chúng ta chính là Duẫn công tử, võ công của Duẫn công tử mọi người đều đã thấy qua rồi, nếu là hắc, các ngươi hắc là vừa lòng chẳng.” Một hồi phân trần, quần hùng cũng phần nào bình tĩnh, sau một lúc thảo luận, quần hùng bất đắc dĩ đồng ý với quyết định của bọn họ.

“Hảo! Từ hôm nay trở đi, Duẫn công tử cùng Diệp công tử sẽ lãnh đạo chúng ta đồng tâm hiệp lực cùng nhau đối kháng U Hỏa giáo!”

7. Chương 7

Đại hội võ lâm vừa kết thúc, Duẫn Nguyệt Tình cùng Diệp Lăng Hiên lặng lẽ chuẩn khởi Hàng Châu. Bọn họ không lời từ biệt, chỉ để lại cho Tề Ngự Thiên một phong thư, nhờ hắc tặc thay võ lâm minh chủ xử lý chính sự. Tề Ngự Thiên tức đến sôi máu, than trời trách đất khờ dại chọn sai người. Hai người này một chút ý thức thân làm võ lâm minh chủ cũng không có, bày đặt nói cái gì đi tìm tung tích U Hỏa giáo, thực chất là dắt díu nhau đi du sơn ngoạn thủy!

Rời khỏi Hàng Châu, hai người đi xuống Trữ Châu ở miền Nam. Lúc này, bọn họ đang ung dung ngồi tại quán ăn nổi danh nhất Trữ Châu - Túy Tiên lầu nhắm nháp thức ăn ngon.”Chắc bây giờ Tề Ngự Thiên đang sùng sục lắm đây.” Diệp Lăng Hiên nói ra lời này vô cùng tự nhiên, một chút mặc cảm tội lỗi cũng không có, dường như hắc cũng quên luôn mình chính là một trong hai tên thủ phạm gây ra chuyện này. (em Hiên đi với quỷ riết rầu thành ma cô J)

“Ta vốn không muốn làm võ lâm minh chủ gì gì đó đâu, chỉ tại những người trên đài đó thiệt là kém chất mà thích khoa trương, ta ngứa mắt lắm nên mới lên đài luận võ á.” Duẫn Nguyệt Tình vừa ăn vừa nói.

“Trời ạ, ngươi không biết xấu hổ sao mà còn nói, ngươi lên đài luận võ thì kệ ngươi, có gì cũng lỗi ta theo? Ngươi hại ta phải gánh cái danh võ lâm minh chủ bù nhìn a!” Diệp Lăng Hiên ôm một bụng tức nói ra lời này.

“Không phải có ta bên cạnh huynh sao, yên tâm đi mà. Bây giờ chúng ta thực hiện nghĩa vụ võ lâm minh chủ, đi thăm hỏi một chút tin tức của U Hỏa giáo nha. Không biết vì sao từ thất bại lần trước đến nay, ta không thấy bọn hắc có động tĩnh gì cả.” Duẫn Nguyệt Tình đối với chuyện này thấy có chút kỳ quái.

“Có thể đang âm mưu thực hiện đại sự gì chẳng?” Diệp Lăng Hiên cúi đầu nghĩ nghĩ rồi nói.

“Cũng có thể lắm.”

Hai người rời đi từ lâu, thấy Thanh Hồ trời trong nắng đẹp bèn thuê một cái thuyền để đi du ngoạn quanh hồ. Nước hồ trong suốt, mặt hồ sóng gợn lăn tăn. Phong cảnh vô cùng trữ tình, Diệp Lăng Hiên chứng kiến khung cảnh này liền rút ra trúc tiêu, đặt lên môi thổi. Duẫn Nguyệt Tình thấy vậy, mỉm cười, rút ra một thanh trường kiếm, múa may theo tiếng tiêu ngay trên con thuyền nhỏ hẹp. Tiếng nhạc có khi trào dâng, lại có lúc thật u oán. Vào lúc này, một con thuyền hoa lặng lẽ lướt đến gần.

Khi tiếng tiêu lặng đi, kiếm cũng ngừng múa. Một tràng vỗ tay theo trên thuyền hoa truyền đến, hai người ngẩng đầu nhìn thấy một bóng áo trắng thanh thoát đang đứng trên thuyền hoa. Bạch y nhân mở miệng cười nói: “Thứ lỗi cho tại hạ đường đột, hai vị đây kiếm tiêu hợp bích quả thực tuyệt diệu vô cùng, liệu có thể bỏ chút thời gian lên thuyền đàm đạo?”

Duẫn Nguyệt Tình cùng Diệp Lăng Hiên trao đổi bằng ánh mắt một chút, Duẫn Nguyệt Tình gật gật đầu, kéo Diệp Lăng Hiên phi thân nhảy lên thuyền hoa.

“Đa tạ hai vị nể mặt tiểu đệ, mời.” Bạch y nhân mời hai người an tọa trên thuyền, bày ra tiệc rượu.

“Tại hạ Tư Đồ Thanh, xin hỏi cao danh quý tánh hai vị?”

“Ta là Duẫn Nguyệt Tình.”

“Ta là Diệp Lăng Hiên.”

“Ai nha, ” Tư Đồ Thanh vô cùng kinh ngạc, “Nguyên lai là hai vị võ lâm minh chủ giá lâm, tiểu đệ thất lễ !”

“Tư Đồ huynh biết thân phận chúng ta sao, chẳng hay Tư Đồ huynh thuộc môn phái nào?” Duẫn Nguyệt Tình với chuyện đối phương biết thân phận chính mình cũng không kinh ngạc, mở miệng hỏi thăm đối phương.

“Ha hã, tiểu đệ không môn không phái, chỉ là thuở nhỏ sùng bái võ lâm hiệp sĩ, học được vài chiêu cón con, hơn nữa lại đặc biệt hứng thú với các chuyện giang hồ võ lâm, cho nên mới biết thân phận hai vị.” Tư Đồ Thanh vừa giải thích vừa hướng hai người kính rượu.

“Hôm nay nhờ duyên phận khiến ta gặp gỡ được hai vị, tiểu đệ thực cảm thấy vinh hạnh! Hồng Nguyệt, hiến vũ!” Tư Đồ Thanh vỗ tay hai tiếng, một hồng y nữ tử nhanh nhẹn bước ra, “Tiểu nữ tử Hồng Nguyệt, mạo muội vì hai vị trình diễn chút tài mọn.” Cô gái xoay người, hé ra khuôn mặt vô cùng kiều diễm đập vào mắt hai người.

Quả là mỹ nữ, Diệp Lăng Hiên nghĩ thầm, có điều nếu là Duẫn Nguyệt Tình cải trang nữ, chắc hẳn còn đẹp hơn nàng ngàn lần! (ô, em Hiên xuất hiện tà tâm rồi nè XD)

Hồng Nguyệt phát tay áo, uốn éo thân mình, uyển chuyển khiêu vũ, đẹp như một ngọn lửa rực cháy, quyến rũ như một đóa hoa tuyệt sắc. Vũ đạo kết thúc, hai người vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

“Vũ đạo của Hồng Nguyệt thế nhưng có thể lọt vào mắt xanh của hai vị ư?” Tư Đồ Thanh cười nói.

“Vũ khúc này chỉ thiên thượng mới có, nhân gian sao có thể chứng kiến a.” Diệp Lăng Hiên không chút do dự, hào phóng khen ngợi. Duẫn Nguyệt Tình vừa nghe, trong lòng bực bội, ta múa kiếm có thấy người khen ngợi gì đâu, nàng kia mới nhảy múa một tí mà người đã khen nàng lên tận mây luôn rồi, thật đáng giận mà! (bé Tình ghen kìa)

Nghĩ thế, Duẫn Nguyệt Tình đứng dậy, hướng Tư Đồ Thanh nói: “Tư Đồ huynh, thời gian không còn sớm, chúng ta nên cáo từ, đa tạ huynh hôm nay hậu đãi chúng ta.” Dứt lời, hần kéo Diệp Lăng Hiên rời đi ngay tức khắc.

Tư Đồ Thanh vừa thấy, vội vàng giữ lại, “Khó có dịp gặp lại, hai vị có thể nào lưu lại một chút được không? Hay là đến hàn xá của tại hạ, chúng ta cùng đàm đạo đầu đêm suốt sáng?”

“Đa tạ ý tốt của Tư Đồ huynh, thế nhưng chúng ta còn có việc, thôi đành cáo từ, sau này sẽ còn gặp lại!” Nói xong, Duẫn Nguyệt Tình ôm lấy Diệp Lăng Hiên, triển khai khinh công, đạp nước mà đi, bay đến trên bờ.

Khi hai người đi rồi, nét ôn hòa trên mặt Tư Đồ Thanh nhanh chóng biến mất, một tia hung ác nham hiểm thoáng hiện trong mắt hần, “Tả hộ pháp, thấy hai người kia như thế nào?” Hồng Nguyệt từ bình phong đi ra, hỏi Tư Đồ Thanh.

“Diệp Lăng Hiên không đáng kể, chỉ là một tên thư sinh mà thôi. Còn Duẫn Nguyệt Tình phải lưu ý nhiều hơn, hần là đại địch của U Hỏa giáo chúng ta!” Tư Đồ Thanh lạnh lùng thốt, Duẫn Nguyệt Tình này bất quá mới mười bảy mười tám tuổi mà đã có võ công cao cường như vậy, nếu không trừ bỏ hần, chắc chắn sẽ trở thành tai họa ngầm cho U Hỏa giáo!

“Ha hã a, thuyền hoa kia quả là ngọ hỏ tàng long a, ngay cả vũ nữ cũng có võ công.” Đi vào bờ, Duẫn Nguyệt Tình nhìn thuyền hoa trên hồ nói.

“Vũ nữ kia có võ công á?” Diệp Lăng Hiên ra vẻ kinh ngạc, kỳ thật hần đã sớm nhìn ra.

“Vũ nữ kia cước bộ nhẹ nhàng, linh hoạt, vừa nhìn đã thấy có công phu. Cái gã kêu Tư Đồ Thanh á, võ công cũng không dưới ta đâu!”

“Như thế bọn họ chính là U Hỏa giáo sao?”

“Hắn là vậy, xem ra U Hỏa giáo đã muốn đối phó chúng ta, cần phải cẩn thận gấp bội mới được.”

Hai người vốn tính toán sẽ rời khỏi Trữ Châu vào hôm sau, thế nhưng xuất hiện Tư Đồ Thanh khiến kế hoạch của bọn họ thay đổi, quyết định ở lại Trữ Châu thêm vài hôm. Đến ngày hôm sau lại nghe được tin tức chấn động, chương môn phái Ngũ Linh bị mất tích. Vì để thăm dò tình hình, hai người đi đến phân đà của Vân Thiên bang ở Trữ Châu. Vân Thiên bang là bang phái chuyên buôn bán tin tức trên giang hồ. Với thân phận võ lâm minh chủ, hai người dễ dàng biết được hết thảy sự tình đã xảy ra. Chương môn phái Ngũ Linh – Phiên Minh xuất môn thăm bằng hữu, mất tích nửa đường, Qua ba ngày, người sống không thấy tung tích, mà nếu đã chết thì cũng chẳng tìm được tử thi. Toàn bộ đệ tử Ngũ Linh phái đã ra ngoài tìm kiếm mà chưa có chút manh mối nào.

Ra khỏi phân đà Vân Thiên bang, Duẫn Nguyệt Tình và Diệp Lăng Hiên đều không có lên tiếng, luôn luôn im lặng suy tư. Chương môn Ngũ Linh phái ít nhiều gì cũng thuộc hàng hai mươi cao thủ trên giang hồ, ai có thể tài ba đến mức thần không biết quỷ không hay mang người giấu đi? Một chút manh mối cũng không để lại. Đối tượng bị tình nghi lớn nhất hiện tại chính là U Hỏa giáo, xem ra U Hỏa giáo sở hữu khá nhiều cao thủ a.

Đang nghĩ ngợi, Duẫn Nguyệt Tình đột nhiên phát giác phía sau có người đang theo dõi bọn họ. Hắn quay đầu nhìn lại thì thấy một tên hắc y nhân đang cuống quýt bỏ chạy, trên cổ tay áo của hắn có thêu một ngọn lửa. U Hỏa giáo! Duẫn Nguyệt Tình lập tức nghĩ muốn đuổi theo, thế nhưng lại lo lắng, thoáng nhìn sang Diệp Lăng Hiên. Diệp Lăng Hiên mỉm cười nói: “Đi đi, ta có khả năng tự bảo vệ mình mà, đừng quên ta sẽ dùng được nga! Ta quay về khách *** chờ ngươi.”

Duẫn Nguyệt Tình nhìn hắn thật sâu, cắn răng một cái, nhảy lên nóc nhà, thấy rõ hướng chạy của hắc y nhân liền triển khai tuyệt đỉnh khinh công đuổi theo hắn.

Thấy Duẫn Nguyệt Tình đã đi xa, Diệp Lăng Hiên xoay người đi về phía khách ***, mới vừa đi hai bước, phía sau có người gọi hắn lại, “Diệp huynh, thật may mắn được gặp lại huynh ở đây.” Nhìn lại, là Tư Đồ Thanh, “Tư Đồ huynh, lại gặp nhau.”

“Diệp huynh, Duẫn huynh đâu rồi?” Tư Đồ Thanh nhìn nhìn bốn phía, không thấy bóng dáng Duẫn Nguyệt Tình.

“Ừm, hắn đi làm chút việc.”

“Thì ra là vậy a. Thế Diệp huynh có thể bỏ chút ít thời gian nói chuyện với ta không? Ta có một số việc cần nói với huynh đó.” Tư Đồ Thanh dùng thái độ thành khẩn nói.

Diệp Lăng Hiên nghĩ một chút rồi đồng ý, theo hắn đi vào một cái ngõ tắt yên tĩnh. “Tư Đồ huynh, có chuyện gì mới nói đi.”

“Sự tình là...” Sau khi Tư Đồ Thanh nói ra ba chữ liền đột ngột nhanh như chớp điểm lấy ngũ đại huyệt của Diệp Lăng Hiên! Diệp Lăng Hiên thấy trước mắt tối sầm, hôn mê ngã xuống đất. Tư Đồ Thanh lạnh lùng cười, vỗ tay một cái, hai tên hắc y nhân từ góc tối nhảy ra, tiến đến ôm lấy Diệp Lăng Hiên, vội vàng rời đi.

Hắc y nhân lùi vào rừng cây ở ngoại ô, quay đầu nhìn lại thấy phía sau không có bóng người, đang định dừng lại thở chút thì một thân ảnh màu tím đột nhiên hiện ra trước mặt hắn, “Ngươi còn muốn trốn đi đâu?” Hắc y nhân hoảng hồn, thấy Duẫn Nguyệt Tình đang đứng ở trước mặt hắn cười tủm tỉm. Hắc y nhân cũng không trả lời, ra đòn tấn công, sau năm chiêu đã bị Duẫn Nguyệt Tình nắm chặt cổ, “Nói! Có phải chính là các ngươi bắt cóc chương môn phái Ngũ Linh hay không?!”

Hắc y nhân trừng mắt nhìn hắn, không hé một tiếng, Duẫn Nguyệt Tình thấy thế, tăng thêm lực đạo bóp cổ hắn. Sắc mặt hắc y nhân trở nên tím tái, nhưng hắn vẫn quyết không hé răng, một dòng máu tươi chảy ra từ miệng hắn.

“Khỉ thật!” Duẫn Nguyệt Tình vội vàng buông tay, hắc y nhân té trên mặt đất, nhìn kỹ, đã nuốt độc được dấu trong răng, tự sát.

“Thà chết cũng không chịu nói ra một chút tin tức, coi ra giáo quy U Hỏa giáo này thật ngoan độc a!” Duẫn Nguyệt Tình nhìn hắc y nhân liếc mắt một cái, lắc đầu, xoay người bay nhanh trở về.

Lúc Duẫn Nguyệt Tình chạy về khách ***, không thấy bóng dáng Diệp Lăng Hiên đâu, hỏi lão bản thì hắn nói Diệp Lăng Hiên chưa trở về. Duẫn Nguyệt Tình kinh hãi, suy tư một chút, liền phát hiện ra chân tướng, là kẻ điếu hổ ly sơn! Chết tiệt! Cả gan dám làm như thế, không ngờ mục tiêu của bọn hắn là Diệp Lăng Hiên. Duẫn Nguyệt Tình còn tưởng rằng chúng nó biết Diệp Lăng Hiên chỉ là một thư sinh tay trái gà không chặt sẽ không đối phó hắn, tính sai rồi! Duẫn Nguyệt Tình nổi giận đùng đùng. Tư Đồ Thanh! Nhất định là người làm. Dám bắt đi Tiểu Hiên Hiên của ta, ta dứt khoát không tha cho ngươi!

8. Chương 8

Diệp Lăng Hiên tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trong một gian phòng được bố trí lịch sự và tao nhã, động dậy thân mình, lắc lắc đầu đang còn choáng váng, ai, cảm giác bị điểm hôn huyết thật chẳng dễ chịu gì. Có điều không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con! Chỉ phải xin lỗi Nguyệt Tình thôi nhưng khiến hắn phải sốt ruột một chút cũng tốt, ai kêu hắn luôn thích trêu chọc ta.

“Người tỉnh rồi sao?” Một người đẩy cửa tiến vào.

Diệp Lăng Hiên vừa thấy người đến, cười nói: “Tư Đồ huynh, huynh bắt ta tới đây là có mục đích gì?”

“Ha hã, mục đích của ta chắc hẳn huynh cũng rõ rồi còn gì?” Tư Đồ Thanh không trả lời câu hỏi, hắn liếc mắt nhìn Diệp Lăng Hiên một cái rồi sau đó ngồi xuống ở chỗ cạnh bàn.

“Bởi vì ta chính là võ lâm minh chủ bù nhìn. Dù cho ta chỉ có cái danh thôi nhưng bắt được ta cũng có thể làm tổn hao sĩ khí của võ lâm Trung Nguyên các phái đối với các ngươi, U Hỏa giáo. Ngoài ra, còn có thể lợi dụng ta để áp chế Duẫn Nguyệt Tình. Nhất tiễn hạ song đầu a!” Diệp Lăng Hiên bình thản nói ra lý do.

“Thông minh! Diệp huynh tuy rằng không rành võ công, nhưng là một quân sư giỏi, vì sao lại không quy thuận U Hỏa giáo chúng ta?” Tư Đồ Thanh lúc này có chút tán thưởng hắn.

“Thứ lỗi cho ta không thể tuân mệnh được! U Hỏa giáo các ngươi có gì phải khiến cho chính mình hao tâm khổ trí như vậy? Võ lâm nhân sĩ Trung Nguyên vô cùng đông đảo, các ngươi làm như vậy cùng lắm chỉ có thể tạo thành lương bại câu thương.” Diệp Lăng Hiên quả quyết cự tuyệt sau đó lại quay sang thuyết phục Tư Đồ Thanh.

“Hừ! Nhiều người thì đã sao nào? Tất cả đều là những kẻ không đáng để vào mắt.” Tư Đồ Thanh hừ lạnh một tiếng, “Bất luận phái ngày càng lụn bại, những môn phái còn lại thì chẳng đáng cho chúng ta động thủ!”

“Thế còn, Ngự Kiếm sơn trang, Lưu Tình bảo, Lạc Diệp cốc thì sao?”

“Trang chủ Ngự Kiếm sơn trang bế quan đã lâu, cho dù hắn xuất quan thì đã sao? Võ công của giáo chủ chúng ta tuyệt đối không thua hắn! Còn Lưu Tình bảo, chúng ta đã có phương pháp để đối phó. Về phần Lạc Diệp cốc...” Nói đến chỗ này, Tư Đồ Thanh dừng một chút, “Cốc chủ Lạc Diệp cốc rất thần bí, tuy nói rằng chúng ta biết về hắn không nhiều, nhưng theo tính tình của cốc chủ Lạc Diệp cốc, ắt hẳn là hắn sẽ không can dự vào chuyện võ lâm.”

Người làm sao biết ta không can dự vào? Nếu ta đã là võ lâm minh chủ bù nhìn thì cũng nên có một phần trách nhiệm, ta đây muốn xem U Hỏa giáo các ngươi rốt cuộc tài giỏi đến cỡ nào! Diệp Lăng Hiên trừng mắt nhìn một cái rồi quay đi làm ngơ. Lúc này Tư Đồ Thanh đột nhiên ghé sát vào hắn, nâng cằm của hắn lên, bắt đầu cẩn thận nhìn ngắm, “Nói thật, ta rất thích huynh, nếu chúng ta không phải đối lập, ta còn thực sự muốn huynh trở thành người yêu của ta!”

Diệp Lăng Hiên nghe vậy sắc mặt hồng, cả người lập tức nổi lên da gà, tay dùng sức đẩy hắn ra. “Người... người thích nam nhân hả?!”

“Đúng thì đã sao?” Tư Đồ Thanh tà mị cười, nắm chặt cổ tay phải của Diệp Lăng Hiên.

“Buông ngay!” Diệp Lăng Hiên dùng sức rút tay phải về.

Tư Đồ Thanh dồn lực kéo hấn lại, đem hấn ôm vào trong lòng, “Món ngon trước mắt, không ăn chẳng phải đáng tiếc sao!” Nói xong, nhắm vào Diệp Lăng Hiên mà hấn!

Diệp Lăng Hiên kinh hãi, bất đắc dĩ, xoay cổ tay phải hướng động mạch trên tay Tư Đồ Thanh mà trào! Tư Đồ Thanh hốt hoảng, buông Diệp Lăng Hiên ra, Diệp Lăng Hiên thừa cơ dùng tay trái chưởng một cái lên bả vai hấn. Tư Đồ Thanh nghiêng người, tránh được công kích, nhẹ nhàng lui ra sau hai bước, “Người biết võ công ư?!”

“Đúng vậy, thế thì đã sao?” Diệp Lăng Hiên thu hồi hai tay, neho neho mắt.

“Chết tiệt! Cư nhiên lại nhìn sai! Như vậy, ngươi cố ý để bị ta bắt đi?” Tư Đồ Thanh thâm mắng chính mình sơ suất.

“Đúng thế, vốn là muốn từ chỗ ngươi tìm hiểu một chút tin tức, nhưng không ngờ tới ngươi lại thích nam nhân, khiến kế hoạch của ta bị hủy.” Diệp Lăng Hiên lắc đầu, hấn đã tính sai điểm ấy.

“Hừ! Hay lắm! Ta liền xem ngươi tài cán đến chừng nào!” Tư Đồ Thanh oán hận nhìn hấn một cái, sau đó rút từ trong tay áo ra một cây quạt sắt, hướng Diệp Lăng Hiên đánh tới.

Tay áo của Diệp Lăng Hiên vừa động, liền hướng về Tư Đồ Thanh. Hai người bắt đầu đánh nhau trong căn phòng nhỏ hẹp này, khi giao chiến được năm mươi chiêu, Tư Đồ Thanh kinh hoàng phát hiện võ công của Diệp Lăng Hiên còn cao hơn hấn tưởng tượng rất nhiều. Hấn đến tột cùng là ai?! Nguy rồi, nếu làm không tốt thì chắc chắn sẽ bại dưới tay hấn. Sắc mặt Tư Đồ Thanh liền trầm xuống, ẩn lên một cơ quan trên chiếc quạt sắt, hơn mười cái phi tiêu có độc bắn ra từ quạt sắt, hướng thẳng về phía Diệp Lăng Hiên! Diệp Lăng Hiên mỉm cười, ông tay áo di chuyển một cái, hơn mười phi tiêu đều bị hấn cuốn vào trong tay áo! Sau đó lại vung lên, “Trả lại cho ngươi nè!”

Phi tiêu đảo ngược phương hướng, bay về phía Tư Đồ Thanh! Tư Đồ Thanh cả kinh, quạt sắt ngay lập tức phá hủy toàn bộ phi tiêu. Lúc này thân hình Diệp Lăng Hiên nhoáng lên một cái, khi đã tiếp cận được Tư Đồ Thanh, tay áo trái cuốn lấy chiếc quạt sắt, lòng may Tư Đồ Thanh vừa nhú, tay trái đánh ra, lại bị tay áo phải của Diệp Lăng Hiên chém ra một đạo kinh phong đánh lui. Chợt hấn thấy tay phải co rút, một cổ lực đạo theo tay phải truyền đến, đánh thẳng vào ngực. Tư Đồ Thanh không tự chủ lui về phía sau vài bước, một dòng máu tươi trào lên trong cổ họng, sau khi nỗ lực áp chế, nhìn lại cây quạt sắt, nó đã bị cổ lực đạo đánh gãy thành vài đoạn rơi trên mặt đất! (ô, quá lợi hại, Tiểu Hiên Hiên thực tế là 17t đã danh chấn giang hồ rồi)

Chiêu thức này, cảnh tượng này, làm cho hấn nhớ tới một người! Trên đời này chỉ duy nhất một người có thể làm được như vậy! “Ngươi là... ngươi là...” Hấn run rẩy kinh hoàng chỉ chỉ Diệp Lăng Hiên.

“Đúng vậy, ta chính là cốc chủ Lạc Diệp cốc Diệp Lăng Hiên.” Diệp Lăng Hiên thản nhiên nhìn hấn nói.

“Không thể nào! Không thể nào!” Ngươi làm sao có thể là cốc chủ Lạc Diệp cốc chứ!” Tư Đồ Thanh liên tục lắc đầu, hấn không tin!

“Sao lại không thể? Ta phải lãnh khốc vô tình thì mới có thể là cốc chủ Lạc Diệp cốc ư? Vì sao các người ai ai cũng tin vào những lời đồn thổi?” Diệp Lăng Hiên giận dữ nói.

“Thì ra là như vậy a! Hay lắm! Tiểu Hiên Hiên! Ngươi dám cả gan gạt ta!” Một thanh âm đầy tức giận đột nhiên từ ngoài cửa truyền đến. Thanh âm vừa truyền tới, một thân ảnh cũng phá cửa mà vào.

“Nguyệt Tình?” Diệp Lăng Hiên lấp bắp kinh hãi, có chút chột dạ nhìn hấn, nếu có thể, hấn không nghĩ khiến cho Nguyệt Tình biết thân phận của mình sớm như vậy.

“Duẩn Nguyệt Tình?! Ngươi làm thế nào có thể đến được đây nhanh như vậy?! Hồng Nguyệt không ngăn cản ngươi ư?” Tư Đồ Thanh cũng có chút giật mình.

“Hồng Nguyệt sao? Ha hả, vũ nữ đó đã bị ta điểm huyết phạt đứng ở ngoài. Người của ngươi cũng bị ta thu phục rồi. Về phần ta vì sao có thể tìm tới nơi này nhanh như vậy, đó là bí mật nga!” Duẩn Nguyệt Tình nghịch ngợm nháy mắt mấy cái.

“Thân phận của ngươi ở U Hỏa giáo là gì?” Diệp Lăng Hiên hỏi.

“Tả hộ pháp.” Tư Đồ Thanh vừa đáp vừa suy nghĩ biện pháp thoát thân.

“Địa vị cũng cao thật, chưởng môn phái Ngũ Linh do các người bắt đi đúng không? Nhưng chắc hẳn là không phải người làm, xét công phu của người không có khả năng thần không biết quỷ không hay đem người bắt đi. Xem ra U Hỏa giáo các người cũng có không ít nhân tài a.” Duẫn Nguyệt Tình vừa nói xong, Lưu Vân tiên mãnh liệt đánh tới hấn, “Dám bắt Tiểu Hiên Hiên nhà ta, ta thấy người là không muốn sống!” (may cho hẳn là em Tình chưa biết vụ em Hiên bị sàm sỡ)

Tư Đồ Thanh vừa thấy ngân quang hướng hấn, vội vàng trốn tránh, nhưng bởi vì bị trọng thương, hành động không tiện, nên bị Lưu Vân tiên giáng một cái thật mạnh lên lưng! Hấn đau đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng. Thân hình Duẫn Nguyệt Tình nhoáng lên một cái, khi người đã đến trước mắt hấn, mười ngón tay nhanh như chớp điểm vào lục đại huyệt của hấn.

“Hay lắm, xử trí hấn sao đây? Tốt nhất là giết luôn đi!” Tay của Duẫn Nguyệt Tình đã muốn nắm lấy đầu của Tư Đồ Thanh!

“Từ từ, người không định thẩm tra hấn chuyện về U Hỏa giáo sao?” Diệp Lăng Hiên thấy thế vội vàng ngăn cản hấn.

“Hấn sẽ không nói, có chết cũng sẽ không nói. Hắc y nhân lúc này ta truy đuổi cũng như thế này.”

“Ha ha,” Tư Đồ Thanh cười hết sức quỷ dị, “Đúng vậy, các người đừng nghĩ có thể moi được cái gì từ ta.” Nói xong, thân mình hấn từ từ trở nên vô lực.

Diệp Lăng Hiên sửng sốt, tiến đến gần đã thấy hấn uống thuốc độc tự sát rồi.”Ai, thật không ngờ, giáo quy U Hỏa giáo ngoan độc như vậy.” Diệp Lăng Hiên tiếc hận nhìn xác chết của Tư Đồ Thanh, hấn cũng là một nhân tài, đáng tiếc, lại lâm lữ gia nhập tà phái.

“Đi thôi, chúng ta quay về đi, đúng rồi, vũ nữ kia xử lý thế nào?” Duẫn Nguyệt Tình nhớ tới còn có một người đang bị phạt đứng. Nhưng khi hai người ra ngoài thì người đã không thấy bóng dáng. “Tức chết đi được! Bị cứu đi rồi!” Duẫn Nguyệt Tình tức giận dậm chân.

Hai người trở lại khách ***, Duẫn Nguyệt Tình kéo Diệp Lăng Hiên vào phòng của hấn, cửa vừa đóng, híp mắt, dồn ngay Diệp Lăng Hiên vào một góc “Tiểu Hiên Hiên, chúng ta còn món nợ cần phải thanh toán a!”

9. Chương 9

“Nợ nần gì chứ?” Diệp Lăng Hiên giả ngu.

“Đừng có mà làm bộ nữa, huynh cả gan lừa gạt ta! Dám xạo ta nói huynh không có võ công!” Trong lòng Duẫn Nguyệt Tình đang ôm một cục tức to ơi là to, người khác lừa hấn, hấn ắt sẽ trả đũa lại. Đẳng này người lừa hấn lại chính là Diệp Lăng Hiên! Hấn không thể chấp nhận được sự thật rằng Diệp Lăng Hiên làm như thế đồng nghĩa với không tin tưởng hấn!

“Không phải ngay từ lần đầu hai ta gặp mặt người đã luôn cho rằng ta là thư sinh sao? Ta đây là dựa theo nhận định của người mà thể hiện thôi a.” Diệp Lăng Hiên nói một cách rất “hồn nhiên vô tội”.

“Thư sinh á! Ta quả thực đã nhìn lầm, huynh a thiên hạ đệ nhất cao thủ võ lâm, cốc chủ Lạc Diệp cốc, làm như nào có thể là một tên thư sinh tay trái gà không chặt được chứ!” Duẫn Nguyệt Tình lúc này rất hận bản thân mình không có mắt, cứ nhiên nhìn lầm người.

“Nếu lúc đó ta nói ta không phải thư sinh mà là cốc chủ Lạc Diệp cốc, người tin được sao?” Diệp Lăng Hiên hỏi ngược lại, việc này không thể trách hấn được a.

“Này... tin sao được chứ, cốc chủ Lạc Diệp cốc lãnh huyết vô tình trong truyền thuyết thế nhưng lại là một người hết sức nhã nhặn, ôn hòa, đánh chết ta cũng không tin.”

“Thì đó, cho nên ta mới không nói rõ chân tướng cho người.” Những lời này khiến cho Duẫn Nguyệt Tình thấy bất giận được một tí.

“Nói thật, khi ta nghe được huynh nói huynh chính là cốc chủ Lạc Diệp cốc, ta thiết sự không dám tin vào tai mình, lời đồn và sự thật đúng là chênh lệch ghê gớm thiệt.” Duẩn Nguyệt Tình lắc đầu.

“Ai kêu người cứ đi tin vào lời đồn làm chi.” Diệp Lăng Hiên tức giận nói, vì sao tất cả mọi người đều thích tin vào lời đồn nhỉ?

“Tiểu Hiên Hiên, làm sao huynh có thể nói vậy chứ, trước giờ ta chưa từng được gặp huynh, thông tin về huynh cũng chỉ biết chút đỉnh mà thôi, ta không nghe tin đồn thì còn nghe cái gì nữa? Chuyện huynh lừa ta lúc trước, ta sẽ không truy cứu, có điều huynh làm tổn thương lòng ta nè, lòng ta đau muốn chết luôn á.” Duẩn Nguyệt Tình hết giận, lại giả giọng điệu không đứng đắn như thường lệ.

“Được rồi, coi như ta không đứng, như thế chịu chưa nào.” Diệp Lăng Hiên tỏ vẻ xin được khoan dung tha thứ.

“Đúng rồi, giải thích một chút đi, vì sao huynh lại bị người ta tung tin vịt như vậy?” Duẩn Nguyệt Tình thực tình muốn biết nguyên nhân.

Khi Diệp Lăng Hiên đem sự tình nói rõ ràng, Duẩn Nguyệt Tình nhất thời cười ha hả, “Ha ha ha... Ta nói Tiểu Hiên Hiên a, số huynh cũng không phải xui xẻo bình thường mà là cực kì xui xẻo a.”

Chứ còn gì nữa, sau khi bị người bám theo miết, ta càng cảm thấy số mình đen đủi cùng cực a, Diệp Lăng Hiên nào dám nói ra những lời này.

Cười xong, Duẩn Nguyệt Tình ngồi bên người Diệp Lăng Hiên, thân thủ ôm lấy hắn, “Huynh có biết khi ta phát hiện huynh bị bắt đi ta lo lắng đến nhường nào không? Huynh cũng sớm phát hiện ra ta là con trai của bảo chủ Lưu Tình bảo mà, ta đã phải vận dụng mạng lưới tình báo của Lưu Tình bảo chỉ để có thể nhanh chóng tìm được huynh. Ta vốn định dựa vào chính sức mình mà làm nên đại sự, tuyệt đối không muốn dựa dẫm vào thế lực của Lưu Tình bảo... Ấy thế mà vì huynh a... Haiz, sau khi ta trở về chắc chắn sẽ bị đại ca và lão cha cười thúi đầu luôn. Huynh phải bồi thường cho ta đó!”

Nghe Duẩn Nguyệt Tình nói thế, trong lòng Diệp Lăng Hiên hết sức cảm động, “Người nói đi, muốn ta bồi thường người ra sao?”

“Ha hả, như vậy là tốt nhất nè.” Duẩn Nguyệt Tình chính là chờ đợi Diệp Lăng Hiên nói ra những lời này, hắn không hề do dự hôn ngay lên môi Diệp Lăng Hiên.

Diệp Lăng Hiên giật mình, thân thủ nghĩ muốn đẩy hắn ra, thế nhưng Duẩn Nguyệt Tình lại ôm chặt lấy hắn không buông, a, hắn không thấy phản cảm, vì sao thế? Lúc trước Tư Đồ Thanh sờ hắn, hắn cảm thấy rất ghê tởm, vậy mà hiện tại trong hắn lại xuất hiện một thứ cảm xúc lạ lẫm hắn chưa từng trải qua lần nào.

Cảm thấy đã được bồi thường đủ rồi, Duẩn Nguyệt Tình buông hắn ra. Diệp Lăng Hiên lấy lại tinh thần, chán nản nhìn hắn, “Người... sao người có thể làm như vậy chứ?”

“Vì sao lại không thể? Ta thích huynh a, làm chuyện này đối với người mình thích là bình thường thôi mà.” Duẩn Nguyệt Tình nói rất tự nhiên, tuyệt đối không cảm thấy có điều gì bất ổn.

“Người thích ta sao?!” Diệp Lăng Hiên mở to hai mắt, thực hoài nghi lỗ tai mình có phải là đã nghe nhầm hay không.

“Đúng vậy, bằng không lúc trước vì sao ta muốn huynh nuôi ta cả đời?”

“Nhưng chúng ta đều là nam nhân a.”

“Nam nhân thì sao nào? Có ai quy định rằng nam nhân không thể thích nam nhân à?” Duẩn Nguyệt Tình nói rất đúng lý hợp tình.

“... ..” Diệp Lăng Hiên hết chỗ nói rồi.

“Huynh không thích ta hả?” Duẩn Nguyệt Tình đặt hai tay lên vai Diệp Lăng Hiên, nhìn thẳng hắn, như muốn nhìn thấy điều gì trong mắt hắn.

Diệp Lăng Hiên thấy bối rối, “Ta chưa từng nghĩ tới điều này.” Giờ phút này hắn không muốn đối mặt Duẫn Nguyệt Tình, hắn căn bản chưa hề nghĩ đến việc đó. Duẫn Nguyệt Tình ở bên người hắn đã trở thành thói quen, đúng là Duẫn Nguyệt Tình cứ quẩn quýt lấy hắn khiến hắn đau đầu không ít, thế nhưng ở góc nào đó trong tim mình, hắn lại không muốn để Duẫn Nguyệt Tình rời đi, cảm giác thật mâu thuẫn.

“Rồi huynh sẽ thích ta cho mà xem.” Duẫn Nguyệt Tình thực sự rất tin tưởng vào bản lĩnh của mình, người tài mao song toàn như hắn, trên đời rất hiếm có, nếu bỏ lỡ sẽ không còn có người thứ hai. (trầu, lại tự xướng)

“Tiểu Hiên Hiên, thời gian không còn sớm, chúng ta cùng nhau ngủ đi.” Duẫn Nguyệt Tình còn ôm Diệp Lăng Hiên không buông.

“Không cần.” Diệp Lăng Hiên tránh khỏi hắn, đi đến cửa phòng.

Mới vừa đi được hai bước lại bị Duẫn Nguyệt Tình kéo trở về, “Tiểu Hiên Hiên, ta có làm gì quá đáng với huynh đâu, sao huynh nỡ lòng cự tuyệt? Chẳng lẽ huynh vì vậy mà chán ghét ta rồi sao? Trời ơi, ta thật là đáng thương quá mà.”

“Hai gã đại nam nhân cùng ngủ chung một chỗ còn ra thể thống gì!” Diệp Lăng Hiên lại lần nữa nghĩ muốn trốn tránh hắn.

Thế nhưng Duẫn Nguyệt Tình thà chết chứ không buông tay, lại còn sử dụng lực đem hắn kéo đến bên giường, mạnh mẽ đặt hắn ở trên giường, “Ta nói cùng nhau ngủ thì sẽ phải cùng nhau ngủ!” Hắn ra vẻ bắt buộc Diệp Lăng Hiên, ngoan cố không buông tay.

Diệp Lăng Hiên giãy giụa không được, thật sự bó tay, đành phải đáp ứng hắn, “Thôi mà, ta đồng ý là được chứ gì, người buông tay ra đi.”

“Không cần! Ta muốn ôm huynh.” Duẫn Nguyệt Tình nhõng nhẽo như con nít, vô luận Diệp Lăng Hiên nói gì cũng không chịu buông ra.

Diệp Lăng Hiên thật sự đầu hàng toàn tập, đành phải chiều theo ý Duẫn Nguyệt Tình. Dựa vào thân thể mềm mại và ấm áp của Duẫn Nguyệt Tình, hắn từ từ đi vào giấc ngủ. Trước khi ngủ, hắn thở dài suy tư, phải chăng hắn cũng thích Duẫn Nguyệt Tình?

Ngày hôm sau tỉnh lại, thấy chính mình nằm ở trong lòng Duẫn Nguyệt Tình, khuôn mặt tuấn tú của Diệp Lăng Hiên ửng đỏ, rời khỏi lòng hắn, ngồi dậy. Duẫn Nguyệt Tình lúc này cũng tỉnh lại, “Tiểu Hiên Hiên, đêm qua ngủ ngon không? Rõ ràng chúng ta ngủ chung sẽ ngủ rất ngon hén.” (bệnh tự xướng không chữa dc)

Diệp Lăng Hiên trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, xoay người sang chỗ khác không để ý tới hắn.”Ấy ấy, ta chỉ giỡn chơi thôi.” Duẫn Nguyệt Tình vội vàng trưng ra nụ cười làm lành.

-U Hỏa giáo-

“Cái gì?! Tư Đồ Thanh đã chết sao?!” Một âm thanh nghe rất kinh sợ thốt lên.

“Dạ phải, giáo chủ, hắn bị Duẫn Nguyệt Tình giết!” Hồng Nguyệt quỳ trên mặt đất, không dám ngẩng đầu nhìn người đang tức giận trước mặt.

“Khá lắm Duẫn Nguyệt Tình, cư nhiên có thể giết Tư Đồ Thanh, dường như ta đã quá coi thường hắn!” Giáo chủ U Hỏa – Cổ Hoài Thiên nheo mắt lại, tay dùng một chút lực, ‘ba’ một tiếng bốp nát chén rượu trong tay, “Người có tra ra thân phận của hắn chưa?”

“Bẩm giáo chủ, thuộc hạ tra ra hắn là con thứ hai của bảo chủ Lưu Tình bảo.”

“Con trai của bảo chủ Lưu Tình bảo ư?” Cổ Hoài Thiên hơi hơi sững sốt, không ngờ Lưu Tình bảo vốn luôn không để ý tới thế sự, tác phong cổ quái lại cả gan chống lại bọn hắn.

“Mặc Dư Phong.” Cổ Hoài Thiên kêu.

“Có thuộc hạ!” Một gã nam tử mặc đồ tối sầm lên tiếng trả lời.

“Đến phiên ngươi lên sân khấu, chuyện Lưu Tình bảo giao cho ngươi.” Cổ Hoài Thiên lạnh lùng nhìn hắn, “Nếu thất bại, ngươi cũng đừng mong trở lại!”

“Thuộc hạ tuân mệnh! Thuộc hạ nhất định hoàn thành nhiệm vụ!”

Khi Duẫn Nguyệt Tình và Diệp Lăng Hiên vừa chuẩn bị rời đi Định Châu thì lại có tin tức nóng hổi truyền đến: chương môn phái Hoa Sơn – Lôi Chấn mất tích!

“U Hỏa giáo xuống tay thật sự là nhanh lẹ a! Chỉ mới vài ngày, ngay cả chương môn phái Hoa Sơn cũng bị bắt giữ luôn.” Duẫn Nguyệt Tình âm trầm nói.

“Bọn họ muốn bắt giữ chương môn các đại môn phái, sau đó lấy tính mạng của các chương môn để áp chế toàn bộ môn phái.” Diệp Lăng Hiên phân tích

“Ta đã phái người truyền tin cho Tề Ngự Thiên, nhờ hắn đề nghị chương môn các đại phái còn lại tập trung ở Hàng Châu. Ta nghĩ nếu tất cả mọi người tụ cùng một chỗ thì cơ hội để U Hỏa giáo xuống tay hẳn là không nhiều lắm.” Duẫn Nguyệt Tình đã bắt đầu thực hiện kế sách đối phó.

“Vậy lần này chương môn Hoa Sơn mất tích cũng y chang lần trước sao, một chút dấu vết cũng không để lại à?” Diệp Lăng Hiên hỏi.

“Đúng vậy a,” Duẫn Nguyệt Tình gật gật đầu, “hoàn toàn không có để lại dấu vết, người cứ như bốc hơi, một chút manh mối cũng không để lại.”

Diệp Lăng Hiên trầm tư suy nghĩ, không để lại dấu vết sao? Điều này không có khả năng a, chương môn Hoa Sơn võ công ở trên giang hồ cũng thuộc hàng thập đại cao thủ, ngay cả hắn ra tay cũng không có khả năng một chiêu liền không chế được chương môn Hoa Sơn a. Suy cho cùng U Hỏa giáo đã dùng đến phương thức nào? Có võ công gì mà trong vòng một chiêu có thể không chế ngay được một người võ công cao cường? Đúng rồi, nếu là dùng phương pháp “đó” thì hoàn toàn có thể a! Trong đầu Diệp Lăng Hiên chợt lóe lên một chút manh mối.

“Tiểu Hiên Hiên, huynh nghĩ đến cái gì?” Duẫn Nguyệt Tình thấy Diệp Lăng Hiên mới vừa hơi nhíu mày một chút, biết Diệp Lăng Hiên nhất định nghĩ tới cái gì.

“Ta biết U Hỏa giáo dùng phương pháp gì để bắt đi hai vị chương môn mà không hề để lại chút dấu tích.” Diệp Lăng Hiên nở nụ cười, rốt cục đã rõ ràng, phát hiện này thật hữu ích a.

Đúng lúc này, một con bồ câu đưa tin bay về phía Duẫn Nguyệt Tình. Duẫn Nguyệt Tình lập tức giữ lấy bồ câu đưa tin, gỡ xuống ống trúc nhỏ buộc trên chân nó rồi thả cho nó bay đi, sau đó lấy ra tờ giấy bên trong ống trúc. Vừa xem xong, hắn tỏ thái độ chấn động:

[Nguyệt Tình: nhà có việc gấp, lập tức quay về Lưu Tình bảo – Phụ thân]

10. Chương 10

“Nhà có việc gấp ư? Vì sao lại nhằm ngay thời điểm này mà có việc gấp?” Trong đầu Duẫn Nguyệt Tình có trăm mối suy nghĩ không tìm được lời giải.

“Có khi nào là U Hỏa giáo xuống tay với nhà ngươi không?” Diệp Lăng Hiên lo lắng hỏi.

“Sẽ không, U Hỏa giáo không đủ khả năng công kích trực diện nhà ta, trừ phi là gỡ thủ đoạn. Quên đi, không nghĩ nữa, về rồi sẽ biết, đi thôi, chúng ta trở về một chuyến.” Nếu nghĩ không ra nguyên nhân, Duẫn Nguyệt Tình cũng không muốn thêm hao tâm tổn sức.

“Ta cũng phải đi sao?” Diệp Lăng Hiên chú ý tới hai chữ “chúng ta” của hắn.

“Đương nhiên, ta sẽ không cho huynh rời ta nửa bước nữa đâu.” Duẫn Nguyệt Tình khoa trương nói, Đạp Tuyết lại không biết chạy đi nơi nào. Hai người cùng cưỡi chung một con ngựa mà đi.

Cưỡi ngựa mười ngày, hai người đến được lãnh địa của Lưu Tình bảo, Duẫn Nguyệt Tình mang theo Diệp Lăng Hiên đi vào một toàn nhà to lớn kinh người. Phía trước tòa nhà, có một tấm biển treo trên cửa, viết

ba chữ to dạt dào khí thế ‘Lưu Tình bảo’. Thủ vệ vừa thấy Duẫn Nguyệt Tình trở lại, vội vàng nghênh đón, “Nhị thiếu gia, người đã trở lại, bảo chủ đang chờ người ở đại sảnh.”

Duẫn Nguyệt Tình gật gù đầu, kéo Diệp Lăng Hiên đi vào đại môn. Vừa mới tiến vào đại môn, Duẫn Nguyệt Tình liền dừng cước bộ, “Tiểu Hiên Hiên, chú ý, hiện tại phải dùng khinh công đi vào a.”

“Dùng khinh công?” Diệp Lăng Hiên nghi hoặc hỏi, về nhà mình mà phải dùng khinh công bay vào?

“Tốt lắm, đi thôi.” Duẫn Nguyệt Tình lôi kéo Diệp Lăng Hiên, hai người triển khai khinh công bay vào phía trong viện. Mới vừa nhảy lên, chợt nghe tiếng lưỡi dao sắc xé gió, một loạt mũi tên được sắp xếp bắn thẳng đến!

“Tiểu Hiên Hiên, quẹo trái!” Thân thể hai người ở trên không nhẹ nhàng lay động, quẹo sang trái. Sau khi quẹo xong, bên phải lập tức phóng tới hơn mười cái phi tiêu. Hai người chân đạp mái hiên, lại mượn lực một chút, thân hình bay lên, nhẹ nhàng hướng tới đại sảnh.

Hai người đáp xuống đại sảnh, Diệp Lăng Hiên nhìn về những mũi tên ở phía sau mà khó hiểu hỏi: “Cha mẹ người dùng cách này để chào đón người trở về à?”

“Không phải, đây là quy củ của nhà ta, dù một khắc cũng không quên huấn luyện võ công của mình.” Duẫn Nguyệt Tình giải thích nghi hoặc cho hắn. Phương thức huấn luyện thật kì quái, người thuộc Lưu Tình bảo quả nhiên không thể dùng lẽ thường để phán đoán.

“Hảo khinh công!” Một vị trung niên nam tử diện mạo tuấn tú vỗ tay đi đến trước mặt hai người, “Nguyệt Tình, hắn là bằng hữu của người à? Công phu không tồi, không tự giới thiệu một chút sao?”

“Hắn là Diệp Lăng Hiên, Tiểu Hiên Hiên, đây là cha ta, Duẫn Lưu Ngọc.” Duẫn Nguyệt Tình chỉ người trước mặt nói.

“Nghe danh đã lâu, bảo chủ, tại hạ thất lễ.” Diệp Lăng Hiên tiến lên vài bước hành lễ.

“Ha hã, không cần đa lễ, ngươi là bằng hữu của Nguyệt Tình, gọi ta bảo chủ nghe thật xa cách, kêu ta bá phụ là được rồi.” Duẫn Lưu Ngọc ha hã cười nói.

Người này thật sự hào sảng, không câu nệ tiểu tiết, Diệp Lăng Hiên thầm nghĩ.”Nguyệt nhi, người đã trở lại.” Một mỹ phụ trung niên nhẹ nhàng bước ra.

“Mẫu thân,” Duẫn Nguyệt Tình vội vàng nghênh tiếp, “Mẫu thân, ta rất nhớ người nga!”

“Từ tiểu quỷ, ta thấy người không phải nhớ đến ta mà là nhớ đến món Sốc Quế Ngư ta làm ấy.” Mỹ phụ trung niên thân thiết chỉ chỉ mấy cái vào trán của Duẫn Nguyệt Tình.

“Ha hã, mẫu thân biết đó, cơm chiều đành phó thác cho mẫu thân thôi.” Duẫn Nguyệt Tình cười ranh nói.

“Người là bằng hữu của Nguyệt nhi phải không,” mỹ phụ trung niên tiến đến bên cạnh Diệp Lăng Hiên, trên dưới đánh giá, “Thấy người ta nhã nhặn bao nhiêu còn người thì...” Lời này đúng là đối với Duẫn Nguyệt Tình mà nói. “Ta là mẹ của Nguyệt nhi – Lưu Chỉ Khanh, người gọi ta bá mẫu là được rồi.”

“Bá mẫu khỏe, ta là Diệp Lăng Hiên.” Diệp Lăng Hiên hâm mộ nhìn một nhà vui vẻ hòa thuận này, ai, còn cha mẹ ham chơi của ta, không biết chạy đi đâu mà vui chơi rồi, đã gần năm năm không tin tức. (tội em Hiên, tự xưng chải, hèn chi khờ quá)

Trong khi vui đùa, một đạo chưởng hướng Duẫn Nguyệt Tình bổ tới, Duẫn Nguyệt Tình tức tốc nghiêng mình, tay phải vung lên, đáp lễ lại bằng một đạo chưởng phong.

“Ta bảo Nguyệt Tình a, công lực của người không giảm chút nào cả.” Một người so với Duẫn Nguyệt Tình lớn hơn hai, ba tuổi, cùng hắn có nhiều điểm tương đồng bước ra.

“Đại ca, ta vừa về nhà mà người đã xuất chiêu rồi, chẳng lẽ là muốn mưu hại đệ đệ ruột của người.” Duẫn Nguyệt Tình trêu chọc hắn.

“Ha hã, sao lại như vậy được chứ? Người chính là đệ đệ ta thương yêu nhất a.” Nam tử kia nói xong, đi đến trước mặt Diệp Lăng Hiên, tự giới thiệu nói: “Ta là Duẫn Ngọc Tình, là ca ca của tiểu tử này, người gọi ta Ngọc Tình là được rồi.”

Thật là một gia đình thú vị, cảm giác xa lạ của Diệp Lăng Hiên khi mới tới đây từng chút biến mất, rất nhanh hòa nhập vào gia đình này.

“Đúng rồi, cha, có chuyện gấp gì mà người gọi ta nhanh chóng trở về?” Duẫn Nguyệt Tình nhớ tới mục đích về nhà, hẩn nhìn nhìn cha hẩn, nhìn kiểu nào cũng không thấy cha hẩn mang điếu bộ vôi vàng gì cả.

“Ừm, sự tình là như vậy, trước hết phải cam đoan người tuyệt đối không thể tức giận a.” Duẫn Lưu Ngọc giả bộ nghiêm trang nói.

“Cứ nói trước đi.” Trực giác Duẫn Nguyệt Tình cho biết đây không phải chuyện gì tốt lành.

“Uỷển Nghi a, người xuất hiện đi.” Lưu Chỉ Khanh kêu.

Một cô gái xinh đẹp từ sau phòng đi ra.”Cha, nàng là...”

“Nguyệt Tình, mau tới chào hỏi Uỷển Nghi muội muội, nàng chính là hôn thê được chỉ hôn từ trong bụng mẹ của người.” Những lời này của Lưu Chỉ Khanh như giáng một đao vào Duẫn Nguyệt Tình khiến hẩn choáng váng.

“Hôn thê của ta á?!” Sắc mặt Duẫn Nguyệt Tình trầm xuống, giọng điệu cũng trở nên âm u không ít. Tất cả mọi người đều cảm giác sắp có một cơn bão kéo tới, lập tức vô thức lui ra phía sau hai bước.

“Nguyệt Tình ca, ta là Sở Uỷển Nghi, đôi ta là được chỉ hôn từ khi còn trong bụng mẹ.” Sở Uỷển Nghi hơi ngượng ngùng nhìn Duẫn Nguyệt Tình.

“Lúc trước vì sao ta không biết chuyện này?” Duẫn Nguyệt Tình lạnh lùng quét mắt về phía cha mẹ của hẩn.

“Chuyện là thế này, cha của Uỷển Nghi cùng ta là bạn tốt, khi các người còn ở trong bụng mẹ, chúng ta quyết định kết làm thông gia, chỉ hôn cho các người. Sau đó, cha mẹ của Uỷển Nghi bị kẻ thù giết chết, Uỷển Nghi cũng mất tích. Đến tận bây giờ, nàng mới tìm được chúng ta.” Duẫn Lưu Ngọc tránh ánh mắt của đứa con, giải thích.

“Năm ta bảy tuổi thì cha mẹ bị kẻ thù sát hại, ta được một người tốt cứu về nuôi dưỡng, vốn định đến cư trú tại nhà của bá bá, mà khi ấy tuổi còn quá nhỏ. Hiện tại ta cũng tới tuổi xuất giá, cho nên...” Sở Uỷển Nghi nói đến đây liền thẹn thùng không nói nữa.

“Ồ, thì ra là như vậy a.” Duẫn Nguyệt Tình nghe xong, nhắm hai mắt lại. Khi hẩn mở hai mắt, lộ ra một nụ cười sáng lạn. Người quen thuộc hẩn thấy nụ cười này đều thầm kêu không tốt, không biết Nguyệt Tình muốn làm ra trò kì quái gì nữa.

“Cha, người đã nói, muốn thành thân thì hai bên phải cùng có tình cảm với nhau đúng không?” Duẫn Nguyệt Tình tiến đến trước mặt Duẫn Lưu Ngọc cười nói.

“Đúng vậy...” Duẫn Lưu Ngọc không biết đến tột cùng hẩn muốn nói cái gì.

“Nếu ta đã có ý trung nhân, hôn ước này cũng sẽ trở nên vô giá trị đúng không? Cha, chia rẽ uyên ương sẽ bị thiên lôi đánh đó nga!”

“Nguyệt nhi, người có ý trung nhân ư?” Lưu Chỉ Khanh vôi vàng hỏi, Nguyệt nhi đi bôn tẩu giang hồ rồi lại tìm được ý trung nhân, thật sự là chuyện vui lớn.

“Nguyệt Tình, nói nhanh lên, là ai vậy?” Duẫn Nguyệt Tình có chút nôn nóng muốn biết.

“Ha ha.” Duẫn Nguyệt Tình cười hai tiếng, trực giác Diệp Lăng Hiên cho thấy không tốt, đang muốn chuẩn đi nhưng bị Duẫn Nguyệt Tình ôm lại, “Ý trung nhân của ta chính là đây nè!”

“Cái gì?!” Mọi người như bị sét đánh, trợn mắt há hốc mồm nhìn hai người.

“Nguyệt Tình ca, người nói giỡn phải không, hẩn... hẩn là nam mà.” Thanh âm của Sở Uỷển Nghi có chút phát run.

“Là nam thì sao chứ? Đã thích một ai thì sẽ không quan trọng hần là nam hay là nữ! Cha, không phải lúc nào người cũng nói, làm việc gì cũng không cần phải quan tâm đến lễ giáo quy định thông thường sao? Chỉ cần mình thấy đúng thì cứ thế mà làm.” Lý do của Duẫn Nguyệt Tình đưa ra rất đầy đủ.

“Nguyệt Tình, người...” Diệp Lăng Hiên chỉ muốn thoát ra, hiện tại hần chỉ muốn chạy ra khỏi chỗ này. Cha mẹ của Nguyệt Tình liệu có khinh bỉ hần không? Nguyệt Tình người này thật là, cho dù hần nói ra sao, ta cũng đã xác định được tình cảm của mình đâu.

“Nguyệt nhi, người thật sự thích hần à?” Lưu Chỉ Khanh nghiêm mặt hỏi.

“Chính xác! Ta giống như đang nói đùa sao! Ta chọn hần rồi! Kiếp này ta chỉ yêu một mình hần!” Duẫn Nguyệt Tình cũng trở nên đứng đắn hơn. (wah, cảm động thiệt á)

Duẫn Lưu Ngọc đáp lại ánh mắt của hần, hần nhìn thấy được quyết tâm cùng tình cảm của đứa con, đây là lần đầu tiên đứa con thành thật đến vậy. Sau một lúc lâu, hần mở miệng nói: “Tốt lắm! Không hổ là con của Duẫn Lưu Ngọc ta! Làm việc quả nhiên kinh thế hãi tục, ta cho các người toại nguyện!”

“Lăng Hiên, đệ đệ của ta về sau liền giao cho người!” Duẫn Nguyệt Tình vỗ vỗ vai hần.

“Lăng Hiên a, người ở rể? Hay là Nguyệt nhi phải gả đi?” Lưu Chỉ Khanh cười tùm tùm hỏi, ha hả, xem chừng không lâu nữa là sẽ có chuyện vui.

“Này... Này...” Diệp Lăng Hiên đã muốn không biết nói cái gì cho phải. Người của gia đình này hình như thần kinh không được bình thường, chuyện kinh hãi thế tục như vậy, vì sao có thể nhaoáng một cái liền thông hiểu? Hơn nữa lại còn nhanh chóng chấp nhận? Diệp Lăng Hiên ghen hống nhìn trần trối thành viên trong gia đình này.

“Mẫu thân, việc này không vội, chờ ta cùng Tiểu Hiên Hiên chơi đùa vài năm rồi nói sau.” Duẫn Nguyệt Tình cười ôm Diệp Lăng Hiên.

“Bá phụ, bá mẫu, này...” Sở Uyển Nghi cũng ngây người.

“Uyển Nghi à, xem ra Nguyệt nhi không thể cưới người, chúng ta không thể chia rẽ bọn họ a. Như vậy đi, chúng ta nhận người làm con gái nuôi. Về sau, chúng ta sẽ tìm cho người một gia đình tốt, giúp người xuất giá đường đường chính chính.” Lưu Chỉ Khanh an ủi nàng.

“Có lý, cứ quyết định vậy đi.” Duẫn Lưu Ngọc tỏ vẻ đồng ý.

“Nhưng mà... Nguyệt Tình ca, ta thích người a.” Sở Uyển Nghi không để ý đến sự rụt rè của bản thân mà nói ra những lời này.

“Thích ta á? Sao được chứ, đây mới là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, làm sao mà thích với yêu được? Đừng có nói dối không chớp mắt như thế chứ. Ta cùng Tiểu Hiên Hiên quen biết đã lâu, từ từ nảy sinh tình cảm, chúng ta mới là trời sinh một đôi.” Duẫn Nguyệt Tình lập tức phản bác lời của nàng.

“Uyển Nghi, không cần phải vậy, nam nhân tốt trong thiên hạ còn nhiều mà, Nguyệt Tình không thích hợp với người đâu.” Duẫn Lưu Ngọc an ủi nói.

Sở Uyển Nghi thấy không thể vót vát được gì, che mặt chạy ra khỏi đại sảnh.”Ca, nhìn nàng thương tâm như vậy, hay là người lấy nàng luôn đi.” Duẫn Nguyệt Tình tự nhận đó là một chủ ý không tồi.

“Cho ta xin a, dạng con gái được chiều chuộng không phải là kiểu ta thích. Thôi xong chuyện rồi, các người nghỉ ngơi đi. Cưới ngựa một ngày đường, đều mệt mỏi rồi phải không.”

“Tiểu Hiên Hiên, đi thôi.” Duẫn Nguyệt Tình kéo Diệp Lăng Hiên hướng phòng riêng mà đi.

“Nhưng mà...” Diệp Lăng Hiên còn muốn giải thích một chút với Duẫn Lưu Ngọc, lại bị Duẫn Nguyệt Tình bưng kín miệng, hần ghé sát vào bên tai nói nhỏ: “Tiểu Hiên Hiên, nếu huynh còn muốn nói gì nữa, ta sẽ hôn huynh ngay lập tức đó nha.” (bá đạo quá, sao em Hiên không dùng tay áo quất nó một phát phù mỗ ta???)

Những lời này thực sự vô cùng hiệu nghiệm, Diệp Lăng Hiên lập tức bỏ đi ý niệm muốn giải thích trong đầu, tùy ý để Duẫn Nguyệt Tình kéo hần rời đi.

11. Chương 11

Duẩn Nguyệt Tình lôi kéo Diệp Lăng Hiên đi đến một căn phòng, đẩy cửa phòng ra. Bên trong phòng được bày trí tươi mát lịch sự tao nhã. “Không tồi há, đây là phòng của ta đó. Trong khoảng thời gian ở nhà ta, chúng ta dùng chung một phòng nha.” Duẩn Nguyệt Tình nói ra chủ trương của mình hết sức tự nhiên.

“Ở cùng nhau á?” Diệp Lăng Hiên thực tình không tán thành.

“Tiểu Hiên Hiên, huynh nhất định sẽ là người của ta, chuyện chúng ta ở cùng một chỗ là đương nhiên rồi.” Duẩn Nguyệt Tình luôn là người định đoạt tất cả.

“Người...” Diệp Lăng Hiên thật không rõ làm sao người này có thể nói ra những lời hết sức bá đạo như thế.

“Tốt lắm, không nói dông dài nữa, hiện tại chúng ta bàn chuyện chính sự đi.” Duẩn Nguyệt Tình đột nhiên chuyển sang nét mặt nghiêm túc.

“Chính sự gì?” Diệp Lăng Hiên bị bộ dạng đứng đắn bất thành linh của Duẩn Nguyệt Tình làm sửng sốt.

“Chính là chuyện có liên quan tới Sở Uyển Nghi, chẳng lẽ huynh không cảm thấy việc nàng đến đây là có chút kì quặc sao?” Duẩn Nguyệt Tình cầm tách trà lên nhấp một hơi.

“Đúng vậy, nàng mất tích hơn mười năm, lại cố tình chọn đúng thời điểm chúng ta bắt đầu đối phó U Hỏa giáo mà đến. Phải rồi, Nguyệt Tình, các người có thể xác nhận nàng quả thật là con gái của bằng hữu cha các người sao?” Duẩn Nguyệt Tình vừa nói, Diệp Lăng Hiên lập tức bắt đầu phân tích chi tiết.

“Thân thế của nàng không có vấn đề, nhưng người lại có vấn đề. Bây giờ vẫn chưa xác định được nàng đến nhà ta có mục đích gì...”

[Hữu hộ pháp:

Phương án một đã thất bại, hiện tại ta bắt đầu tiến hành phương án hai. Diệp Lăng Hiên không phải tầm thường, võ công của hắn rất cao, mong đề cao cảnh giác.

Nghi]

Sở Uyển Nghi viết xong tờ giấy, đi đến bên cửa sổ, nhìn bốn phía không người bèn đem tờ giấy cất vào một cái ống trúc nhỏ, rồi lấy ra trong ngực một cái ống trúc nhỏ khác, thổi nhẹ một tiếng, một con bồ câu đưa tin lập tức bay đến. Sở Uyển Nghi đem ống trúc cột chặt vào chân bồ câu, thả cho nó bay đi đưa tin, cuối cùng nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại.

Bồ câu đưa tin mới vừa bay đi không xa, một cục đá đột nhiên bắn ra, khiến bồ câu bị rớt xuống, đồng thời một thân ảnh từ không trung xuất hiện, thân thủ ôm lấy bồ câu đưa tin rồi nhẹ nhàng hạ xuống. “Ha ha, kế hoạch của ta thật không sai mà, kiên nhẫn canh ở phòng nàng, quả nhiên có thu hoạch.” Duẩn Nguyệt Tình đắc ý hướng Diệp Lăng Hiên lắc lắc bồ câu đưa tin trong tay.

Diệp Lăng Hiên gỡ xuống tờ giấy trong ống trúc trên chân bồ câu đưa tin, nhìn lướt qua, “Quả nhiên là người của U Hỏa giáo phái đến.”

“Thật không ngờ nàng ta lại gia nhập U Hỏa giáo.” Duẩn Nguyệt Tình lắc đầu.

“Hiện tại làm sao bây giờ?” Diệp Lăng Hiên buông bồ câu đưa tin.

“Trước hết điều tra mục đích của nàng rồi tính sau.” Duẩn Nguyệt Tình vừa nói vừa tiến đến phòng ngủ của mình. Hắn vào phòng, lấy ra giấy mực, nhái theo bút tích của Sở Uyển Nghi, nhét lại vào ống trúc cột ở chân bồ câu đưa tin rồi thả nó bay đi.

Kế đến, hai người gặp Duẩn Lưu Ngọc kể lại hết thấy, sau khi mọi người thương lượng xong, quyết định không đả thảo kinh xà*, lặng lẽ chờ đợi. Hai ngày qua, Sở Uyển Nghi liên tục lấy cớ mang trà cho Duẩn Lưu Ngọc để có thể tiến vào thư phòng. Căn cứ vào hành động này của nàng, Duẩn Nguyệt Tình hiện đang hoài nghi mục tiêu của nàng là trộm đi Lưu Tình kiếm.

“Những người này sao mà ngu dốt vậy nè, cứ tin là trong Lưu Tình kiếm thực sự có dấu bí kiếp võ công a.” Duẩn Nguyệt Tình ghé đầu trên bàn một cách nhàm chán.

“Đời nhiều người vậy lắm, thà tin lời đồn chứ không tin sự thật a.” Diệp Lăng Hiên nói lời này chính là nói ra nỗi khổ của hắn, hắn là một nạn nhân đáng thương của tin đồn.

“Trời tối rồi, ta thấy đói bụng. Ta đi tìm chút gì ăn đây.” Duẫn Nguyệt Tình sờ sờ bụng, đứng lên đi rồi đi ra ngoài.

Diệp Lăng Hiên lắc đầu, nâng lên chén trà trên bàn, nhấp một ngụm. Bỗng nhiên, hắn biến sắc, ánh mắt sắt bén quét về phía bên ngoài cửa sổ, thân hình bay lên, nhảy ra ngoài cửa sổ, đuổi theo bóng đen chợt lóe rồi biến mất ngay ngoài đó. Bóng đen phi lên nóc nhà, Diệp Lăng Hiên đuổi theo sát hắn, bóng đen thấy không thể chạy thoát liền ném ra một viên đạn khói. Đến lúc Diệp Lăng Hiên thoát khỏi màn sương, bóng đen đã biến mất. Nhìn bốn phía tĩnh lặng không người, Diệp Lăng Hiên thở dài một hơi, nhảy xuống nóc nhà.

Trở lại phòng ngủ, Duẫn Nguyệt Tình đã trở về, đang nhăm nháp mấy món điểm tâm ngọt, “Không đuổi kịp hắn sao?”

Diệp Lăng Hiên gật gật đầu, “Người thấy rồi hả?”

“Đúng vậy a, lúc ta cầm điểm tâm từ nhà bếp trở về, thấy huynh với nàng đang chơi trò mèo bắt chuột a.” Duẫn Nguyệt Tình nhét điểm tâm vào miệng nhưng vẫn có thể phát âm rõ ràng.

“Vậy sao người không đến giúp ta ?” Diệp Lăng Hiên lấy một miếng điểm tâm.

“Khinh công của huynh giỏi vậy, còn cần ta giúp gì chứ? Thêm nữa, bây giờ chưa phải thời điểm vạch trần nàng.” Duẫn Nguyệt Tình lại bốc lên một mớ điểm tâm.

Diệp Lăng Hiên nhìn hắn một cái, rồi đi đến giường, chuẩn bị cởi áo ra để ngủ. Duẫn Nguyệt Tình vừa thấy, vội vàng bỏ điểm tâm xuống, bỏ nhào đến. Diệp Lăng Hiên hất ra cái tay hay sờ soạng lung tung của hắn, nằm xuống, nhắm mắt ngủ. Duẫn Nguyệt Tình chưa từ bỏ ý định kém trong sáng, nằm xuống bên cạnh Diệp Lăng Hiên, hai tay ôm chặt lấy hắn. Diệp Lăng Hiên mặc kệ cho Duẫn Nguyệt Tình thích làm gì thì làm, hắn biết có cự lại cũng chỉ tốn phí khí lực chứ chẳng ích gì.

Qua năm ngày, Sở Uyển Nghi bắt đầu thấy nôn nóng cực độ, Lưu Tình kiểm soát cuộc giấu ở chỗ nào, nàng tìm ở thư phòng, không thấy có mật thất gì, phòng ngủ của Duẫn Nguyệt Tình nàng cũng thăm dò nốt mà vẫn không thu hoạch được gì. Duẫn Nguyệt Tình vỗ vỗ vai Duẫn Nguyệt Tình, chỉ trỏ Sở Uyển Nghi đang đi qua đi lại ở hoa viên: “Nàng hắn là nôn nóng lắm đây.”

“Chờ nàng thật sự không chịu nổi, chúng ta sẽ ra tay.” Duẫn Nguyệt Tình mặc dù đang nói đến Sở Uyển Nghi nhưng ánh mắt lại đang dõi theo Diệp Lăng Hiên đứng cách đó không xa.

“Uyển Nghi, mấy ngày nay tinh thần người dường như không tốt lắm a.” Duẫn Lưu Ngọc lẳng lặng bước ra hoa viên, dọa Sở Uyển Nghi giật mình suýt (giả) ngất.

“Bá phụ, ta không sao.” Sở Uyển Nghi sau khi lấy lại tinh thần, vội vàng khôi phục thái độ bình thường, xoay người định rời đi. Vừa mới chuyển người, trước mắt lại xuất hiện Lưu Chỉ Khanh mỉm cười tủm tỉm, “Uyển Nghi à, lại đây nè, ta có chuẩn bị Hồng Đậu thang cho người, đi theo ta nếm thử chút xem.” Lưu Chỉ Khanh nhiệt tình lôi kéo Sở Uyển Nghi rời đi.

“Mẫu thân người hạ trên người nàng Thiên Lý Truy Hồn Hương.” Diệp Lăng Hiên thông thả bước lại.

“Hảo nhân lực! Động tác nhỏ như vậy mà huynh cũng thấy được.” Duẫn Nguyệt Tình giơ ngón cái về phía Diệp Lăng Hiên (là số dzách á)

“Khi mẹ người lôi kéo nàng, móng tay có tẩn ra một ít bột phấn trắng. Lúc ấy ta cũng ngửi được hương vị chất phát hiện mùi.” Diệp Lăng Hiên cười cười.

“Thiên Lý Truy Hồn Hương có thể bám vào những thứ nàng chạm qua, nếu lần sau nàng dùng bồ câu đưa tin, ta có thể lấy Truy Hồn Điều đuổi theo nó.” Duẫn Nguyệt Tình vừa nói vừa quan sát Diệp Lăng Hiên, tiểu tử này thực không đơn giản, động tác rất nhỏ như vậy mà hắn cũng có thể phát giác được.

“Không hổ là Lưu Tình bảo, cư nhiên có được bảo vật Truy Hồn Điều, Truy Hồn Điều đối với mùi hương của Thiên Lý Truy Hồn Hương cực kỳ mẫn cảm, chỉ cần có một chút mùi, nó đều có thể truy ra được tung

tích mục tiêu một cách chính xác.” Diệp Lăng Hiên khen, trước kia hắn cũng muốn nuôi một con, đáng tiếc không được toại nguyện.

“Đáng giận! Sở Uyển Nghi đi lâu như vậy, một chút manh mối cũng không có. Thật sự là đồ vô dụng!” Mặc Dư Phong tức giận đến mức giáng ngay một chưởng phá hủy tay ghế.

“Hữu hộ pháp bớt giận, Lưu Tình bảo không phải chỗ tầm thường, Uyển Nghi có thể phải dùng nhiều thời gian.” Thanh Long đường chủ Nam Đình Dự khuyên nhủ.

“Hừ! Nếu như lần này thất bại, chúng ta một đi không được trở lại! Nàng là thủ hạ của người, người có biết thất bại sẽ lãnh kết cục thể nào không!” Mặc Dư Phong hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Nam Đình Dự nhìn bóng dáng hắn liếc mắt một cái, bắt đầu động thủ truyền tin cho Sở Uyển Nghi.

12. Chương 12

Truy Hồn Điều mang về tin tức thông báo thuộc hạ của U Hỏa giáo hiện tại đang ẩn thân ở một trang viện đã bị vứt bỏ cách Lưu Tình bảo không xa lắm. “Uyển Nghi, đứa nhỏ này sao lại gia nhập U Hỏa giáo?” Lưu Chi Khanh từ khi biết Sở Uyển Nghi là người của U Hỏa giáo, đôi khi lại nắm lấy cổ tay mà thở dài.

“Có lẽ do khi ấy nó cùng đường mới làm như vậy, chúng ta quả thật cũng có một phần trách nhiệm, nếu năm đó chúng ta kịp thời tìm thấy nó, có lẽ sẽ không...” Duẫn Lưu Ngọc cũng không kiềm được đau lòng.

“Bây giờ chúng ta phải đối phó với U Hỏa giáo như thế nào đây?” Duẫn Ngọc Tình hỏi.

“Ha hã, ta có biện pháp, lão cha, cho ta mượn Lưu Tình kiếm dùng một chút đi.” Duẫn Nguyệt Tình đưa tay hướng về phụ thân để xin kiếm.

“Người muốn lấy Lưu Tình kiếm làm mồi khiến Sở Uyển Nghi lộ ra dấu vết?” Diệp Lăng Hiên lập tức hiểu được dụng ý của hắn.

“Đúng vậy, nếu mục tiêu của nàng là Lưu Tình kiếm, ta đây liền đáp ứng nàng.” Trong mắt Duẫn Nguyệt Tình lưu chuyển một tia tà khí.

Tám ngày trôi qua, vẫn không có chút manh mối nào, Sở Uyển Nghi tâm loạn như ma, không có thêm manh mối, nàng chỉ còn con đường chết. Giờ phút này nàng đang ngồi trong hoa viên đầy ấp hoa thơm cỏ lạ nhưng lại không có chút tâm tư thưởng thức bức tranh hoa khoe sắc rực rỡ này. Xa xa truyền đến thanh âm của Duẫn Nguyệt Tình, “Tiểu Hiên Hiên, tới đây một chút, ta cho huynh xem bảo vật gia truyền của nhà ta nè.”

“Bảo vật gia truyền ư?”

“Đúng vậy, chính là nó.”

“Đây... đây chính là bảo vật xếp hàng thứ hai trong binh khí phổ, Lưu Tình kiếm sao?!”

Lưu Tình kiếm?! Ba chữ này lập tức chui vào trong tai nàng, khiến tinh thần nàng chấn động, thật tốt quá, không uổng công phải chịu đựng mọi gian khổ. Sở Uyển Nghi nhẹ nhàng hướng về phía Duẫn Nguyệt Tình, tìm một chỗ để nấp. Quả nhiên, Duẫn Nguyệt Tình cầm trong tay một thanh bảo kiếm bắn ra tứ phía những luồng tinh quang, đúng rồi, đây chính là Lưu Tình kiếm! Sở Uyển Nghi trong lòng mừng như điên. Duẫn Nguyệt Tình đem Lưu Tình kiếm đưa cho Diệp Lăng Hiên nhìn nhìn, hai người thảo luận một hồi về binh khí phổ, sau đó trở về phòng ngủ của Duẫn Nguyệt Tình. Sở Uyển Nghi lẳng lặng theo sau hai người. Thì ra Lưu Tình kiếm được giấu ở trong phòng ngủ của Duẫn Nguyệt Tình, chẳng trách sao nàng không tìm được. Cứ tưởng rằng Lưu Tình kiếm sẽ ở trong thư phòng, phòng ngủ hoặc là kho châu báu của Duẫn Lưu Ngọc, thật không ngờ Duẫn Lưu Ngọc lại đem Lưu Tình kiếm đưa cho Duẫn Nguyệt Tình. Vậy là tốt rồi! Sở Uyển Nghi trong lòng vạch ra kế hoạch, trở lại phòng của mình, bắt đầu truyền lại tin tức cho Nam Đình Dự.

Nam Đình Dự nhận được tin tức mừng rỡ vô cùng, vội vàng báo cáo tình hình cho Mặc Dư Phong, hai người vạch ra một kế hoạch hoàn mỹ. Quả thực đều bị lừa, xét về phương diện làm gián điệp, Sở Uyển Nghi hoàn toàn thất bại. Duẫn Nguyệt Tình cùng Diệp Lăng Hiên nhìn Sở Uyển Nghi gửi bỏ câu đưa tin, đều lắc đầu. Duẫn Nguyệt Tình vỗ ngực hướng cha mẹ cùng đại ca cam đoan, hết thấy sự tình hãy giao cho bọn họ xử lý. Duẫn Lưu Ngọc tin tưởng năng lực của hai người họ, đem sự tình toàn quyền giao cho bọn họ, cũng nhắc nhở bọn họ, hết thấy phải cẩn thận, U Hỏa giáo dù sao cũng không phải thứ tốt lành gì.

Đêm hôm sau, Duẫn Nguyệt Tình kéo Diệp Lăng Hiên đi ra ngoài ngắm trăng, Sở Uyển Nghi nhìn thấy thời cơ đã đến. Nàng thay y phục màu đen, lẻn vào phòng của Duẫn Nguyệt Tình, liền thấy Lưu Tình kiếm được treo ngay đầu giường, không khỏi cười lạnh một tiếng. Xem ra Duẫn Nguyệt Tình rất tự tin vào năng lực của mình, cứ nhiên đem một thứ quý giá như Lưu Tình kiếm treo ở nơi bất mắt như vậy. Nàng gỡ Lưu Tình kiếm xuống, rời khỏi phòng, triển khai khinh công hướng bên ngoài mà bay vút đi. Do lấy được Lưu Tình kiếm khiến nàng vui sướng mà lơ là cảnh giác, hoàn toàn không để ý thấy hai bóng người vẫn theo sát phía sau nàng.

Sở Uyển Nghi đi vào một rừng cây, lấy từ trong người ra pháo sáng, bắn lên không trung. Không lâu sau, hai hắc y nhân từ xa xa chạy đến trước mặt Sở Uyển Nghi. “Thuộc hạ khấu kiến đường chủ, hữu hộ pháp.” Sở Uyển Nghi vừa thấy hai người, lập tức hành lễ. “Uyển Nghi, người làm tốt lắm.” Nam Đình Dự lấy Lưu Tình kiếm từ trong tay nàng, đưa cho Mặc Dư Phong.

Mặc Dư Phong rút Lưu Tình kiếm ra, cẩn thận đánh giá, ánh trăng chiếu lên thân kiếm, khiến thân kiếm có vẻ lưu quang di chuyển. “Quả thật là Lưu Tình kiếm!” Sau khi Mặc Dư Phong xem xét thật giả liền nở nụ cười. Lần này hắn đã hoàn thành nhiệm vụ một cách viên mãn. Có điều, nghe nói trong Lưu Tình kiếm có dấu tuyệt thế võ công bí tịch, nhưng hắn dù làm sao cũng tìm không thấy bí tịch được giấu chỗ nào.

“Không cần uống phí tâm tư, trong Lưu Tình kiếm căn bản không có bí tịch gì cả.” Một thanh âm hơi trào phúng ở trong rừng cây vang lên, khiến cho ba người cả kinh. “Là ai?!” Nam Đình Dự quát.

“Ha ha, chủ nhân Lưu Tình kiếm chứ còn ai!” Hai bóng người từ trên một thân cây đáp xuống.

“Là các người!” Sở Uyển Nghi hốt hoảng nói, bọn họ đã theo dõi nàng nhưng nàng vẫn không phát hiện, xem ra bọn họ sớm biết thân phận của nàng rồi.

Mặc Dư Phong giờ phút này đã biết được thân phận của hai người “Các người chính là võ lâm minh chủ Duẫn Nguyệt Tình cùng Diệp Lăng Hiên.”

“Đúng vậy, xem cũng đủ rồi, đem Lưu Tình kiếm trả lại cho ta đi.” Tiếng nói Duẫn Nguyệt Tình vừa dứt, tay phải như tia chớp hướng Mặc Dư Phong chớp tới. Mặc Dư Phong thân hình chợt lóe, “Trả lại cho người, ha ha, đừng có nằm mơ. Trừ phi bản lĩnh của người hơn ta.”

“Tốt, vậy cứ thử xem.” Duẫn Nguyệt Tình cùng Mặc Dư Phong bắt đầu đánh nhau.

“Đối thủ của các người chính là ta.” Diệp Lăng Hiên nhìn Nam Đình Dự và Sở Uyển Nghi, “Uyển Nghi cô nương, nếu có thể, ta không muốn động thủ với người, hiện tại quay đầu là bờ, bây giờ người thoát ly U Hỏa giáo vẫn còn kịp.”

“Không thể, đã không còn kịp rồi, ” Sở Uyển Nghi cười khổ, “Ta đã đem chính mình bán cho U Hỏa giáo, yêu cầu bọn họ giúp ta báo thù!” Sở Uyển Nghi nói xong, một kiếm hướng Diệp Lăng Hiên đâm tới. Nam Đình Dự cũng bắt đầu vận vận cơ thể.

Nam Đình Dự kinh ngạc khi thấy võ công của Diệp Lăng Hiên cao cường đến vậy, thật nằm ngoài tưởng tượng của hắn. Từ lúc nào trên giang hồ xuất hiện nhiều cao thủ nhất đẳng như thế mà hắn lại hoàn toàn không hay biết.

Mặc Dư Phong cũng kinh ngạc trước võ công của Duẫn Nguyệt Tình, một tiểu quỷ mười tám tuổi lại có võ công cao thế này, nhưng dù cho có lợi hại đến cỡ nào thì cũng không thắng nổi hắn đâu. Đầu năm mươi hiệp, Mặc Dư Phong đột nhiên giơ lên ống tay áo, vung ra một ít bột phấn màu trắng, Duẫn Nguyệt Tình hoàn toàn không đoán được hắn sẽ xuất một chiêu dễ tiện như vậy. Tuy rằng kịp thời bế khí nhưng vẫn có hít vào một ít. Nhất thời cảm thấy đầu choáng váng, mắt hoa lên. Diệp Lăng Hiên thấy thế kinh hãi, “Đây là kịch độc Tây Vực, Tiều Huyết Tấn!” Đáng giận, cả gan dụng độc, Diệp Lăng Hiên bắt đầu nổi cơn thịnh

nộ, thoát ra mười thành công lực, đất đá xung quanh đều văng ra do bị ảnh hưởng từ nội lực của hắn. Diệp Lăng Hiên xuất ra Diệp gia tuyệt học Thuyết Diệp chưởng, đánh về phía Nam Đình Dự cùng Sở Uyển Nghi. Hai người bị đánh trúng ngực, lập tức bay văng ra một trượng, miệng phun máu tươi, ngã xuống đất không dậy nổi. Mặc Dư Phong ngơ ngác nhìn tình thế thay đổi bất ngờ, võ công của thanh niên này cư nhiên ngang hàng với giáo chủ, không, có lẽ còn cao hơn cả giáo chủ. Không đợi hắn hoàn hồn, một mảnh ống tay áo đã lướt qua lòng ngực hắn, một cổ lực đạo cường đại đánh hắn bay ra ngoài, ngã thật mạnh xuống mặt đất. (wah, oai quá à, cường thụ nà)

“Tiểu Hiên Hiên,” Duẫn Nguyệt Tình cố hết sức giữ chặt lại một Diệp Lăng Hiên vẫn còn đang thịnh nộ muốn hạ thủ. Diệp Lăng Hiên chấn động, lý trí khôi phục, vội vàng nâng Duẫn Nguyệt Tình dậy, lấy ra từ trong ngực một cái bình nhỏ màu trắng, trút ra một viên thuốc màu trắng bắt Duẫn Nguyệt Tình nuốt vào, “Thứ này có thể tạm thời khiến độc tính không phát tán. Ta lập tức mang người trở về.”

“Ha ha, các người nghĩ muốn rời đi là có thể rời đi ư?” Mặc Dư Phong quệt đi vết máu tươi ở khóe miệng, cổ hết sức đứng lên.

“Hừ, người cho là thủ hạ của người có thể tới nơi này sao? Không có cửa đâu, ta nghĩ bọn họ hiện tại hẳn là ở trên đường toàn thân ngứa ngáy, ngã không đứng dậy nổi.” Diệp Lăng Hiên lãnh đạm nói.

“Người đã làm cái gì?”

“Ta bắt quá chỉ rắc một ít hạt phấn đỏ ở trên đường đến rừng cây này, đúng rồi, còn thứ này nữa.” Ống tay áo Diệp Lăng Hiên cuốn một cái, cướp đi thanh Lưu Tình kiếm trong tay Mặc Dư Phong.

“Người, người đến tốt cùng là ai?”

“Ta là võ lâm minh chủ Diệp Lăng Hiên a. Ta tha các người một mạng, các người đi đi.” Nói xong, Diệp Lăng Hiên nâng dậy Duẫn Nguyệt Tình rời đi không quay đầu lại. (bản lĩnh võ lâm minh chủ)

Nam Đình Dự nhìn Sở Uyển Nghi liếc mắt một cái, lấy ra một thanh chủy thủ, “Uyển Nghi, ta sẽ không trở về, trở về chỉ có một con đường chết, dù sao đều là chết, ta tình nguyện tự sát.” Nói xong, hắn đâm vào ngực mình một nhát.

Sở Uyển Nghi cắn môi dưới, tay run rẩy rút ra thanh chủy thủ cắm ở ngực của Nam Đình Dự, răng cắn một cái, trở tay đâm vào ngực của mình.

Mặc Dư Phong nhắm lại hai mắt, không đành lòng nhìn thấy cảnh tượng này. Xem ra hắn đã đi vào vết xe đổ của Tư Đồ Thanh rồi, giáo chủ đối với thất bại của thủ hạ thật chẳng hề nhân từ, bởi vì nhân từ không làm được nghiệp lớn. Hắn chậm rãi vươn tay, đặt trên đầu mình, mắt nhắm lại, tay dồn lực, đánh xuống đầu chính mình một chưởng.

13. Chương 13

Diệp Lăng Hiên ôm Duẫn Nguyệt Tình quay trở về Lưu Tình bảo, mọi người vừa thấy liền lâm vào luống cuống, vì họ đều biết Tiêu Huyết Tấn chính là kịch độc và việc giải độc thì vô vàn khó khăn. Chỉ riêng mình Diệp Lăng Hiên còn giữ được bình tĩnh, hắn phân phó Duẫn Nguyệt Tình đi chuẩn bị một chậu nước ấm, hỏi Duẫn Lưu Ngọc có Thiên Sơn Tuyết Liên cùng Nguyệt Tuyền Thảo – hai loại dược vật cực kỳ quý hiếm hay không. Duẫn Lưu Ngọc vội vàng đi kiểm tra phòng bảo vật. Lưu Chỉ Khanh chỉ có thể ngồi ở một chỗ lo lắng, nhìn Diệp Lăng Hiên nâng Duẫn Nguyệt Tình ngồi dậy, đặt hai bàn tay lên lưng hắn, dùng nội lực để bức độc ra. Một canh giờ trôi qua, sắc mặt của Duẫn Nguyệt Tình trở nên tốt hơn nhiều, không còn vẻ trắng bệch như trước nữa.

Diệp Lăng Hiên đem Thiên Sơn Tuyết Liên, Nguyệt Tuyền Thảo cùng vài loại dược liệu khác nấu lên. Khi thuốc đã đủ sắc, hắn đưa cho Duẫn Nguyệt Tình uống sau đó còn đưa cho hắn uống một viên ngọc lộ có khả năng giải trăm thứ độc cho chính mình nghiên cứu. Lúc này Diệp Lăng Hiên mới có thể thở dài nhẹ nhõm, khi lau mồ hôi tích trên đầu hắn mới phát hiện đây là lần đầu tiên bản thân hắn khẩn trương đến vậy.

“Nguyệt Tình hắn thế nào?” Lưu Chỉ Khanh vẫn có chút lo lắng.

“Yên tâm, không có việc gì, độc đã muốn giải, hần chỉ cần nghỉ ngơi một chút là khỏe ngay.” Diệp Lăng Hiên tự tay thay một chiếc chăn tốt hơn cho Duẫn Nguyệt Tình.

“Người rút cuộc là ai?” Duẫn Lưu Ngọc tò mò về thân phận của Diệp Lăng Hiên. Lúc ban đầu nghĩ hần là một thiếu niên hiệp sĩ mới bốn tẩu giang hồ, nhưng hiện tại thấy được tài năng y thuật tuyệt diệu của hần, không khỏi hoài nghi đến lai lịch của hần.

“Kỳ thật, ta nên sớm nói về xuất thân của ta với mọi người nhưng chính là lúc ấy không có thời gian. Ta chính là cốc chủ Lạc Diệp cốc.” Những lời này khiến cho ba người chấn động.

” Cốc chủ Lạc Diệp cốc? !” Duẫn Nguyệt Tình giật mình nhìn từ trên xuống dưới đánh giá hần, cốc chủ Lạc Diệp cốc là một người ôn nhu hòa nhã như vậy sao?

“Đúng vậy, chẳng lẽ mọi người cũng tin vào lời đồn đại?” Diệp Lăng Hiên buồn cười nhìn vẻ mặt của bọn họ, dường như người nào sau khi biết hần là cốc chủ Lạc Diệp cốc đều có vẻ mặt như thế này.

“Ha ha, nói cũng đúng, trăm nghe không bằng một thấy, Nguyệt Tình đứa nhỏ này có người bên cạnh ta càng yên tâm.” Duẫn Lưu Ngọc bắt đầu cười ha ha, hần lời to rồi, Diệp Lăng Hiên về sau coi như là một nửa đứa con của họ.

“Thật là nhìn không ra a.” Lưu Chỉ Khanh lắc đầu.

“Tiểu Hiên Hiên...” Nằm ở trên giường, Duẫn Nguyệt Tình không biết đã tỉnh lại từ lúc nào.

“Khôi phục thật nhanh, ta nghĩ khoảng hai canh giờ nữa người mới tỉnh không ngờ chưa tới đầy nửa canh giờ người đã tỉnh rồi. Bây giờ thấy ra sao?” Diệp Lăng Hiên vừa thấy Duẫn Nguyệt Tình tỉnh lại, xoay người ngồi xuống bên giường

“Yên tâm, không có việc gì, có huynh ở đây, làm sao ta có thể xảy ra chuyện gì được.” Duẫn Nguyệt Tình hướng hần cười cười.

“Người a, kinh nghiệm giang hồ chưa có nhiều nên mới bị một vỏ thể này.” Duẫn Lưu Ngọc bắt đầu giáo huấn hần

“Lão cha, người ta vừa mới tỉnh đã phải nghe người giảng đạo rồi, không khen ta hoàn thành nhiệm vụ thì thôi mà còn la mắng ta nữa.” Duẫn Nguyệt Tình bất mãn nhìn phụ thân liếc mắt một cái.

“Tốt lắm, người không có việc gì là tốt rồi, chúng ta đi ra ngoài đi, để lại hai người ngồi tâm sự.” Lưu Chỉ Khanh vừa cười vừa thúc đứa con cùng chồng mình đi ra cửa.

“Người thật đúng là làm cho ta cực kỳ lo lắng.” Diệp Lăng Hiên không hề che dấu sự lo lắng của mình đối với hần.

“Ha hã, Tiểu Hiên Hiên, huynh lo lắng cho ta nhiều như vậy, có phải hay không đã yêu ta rồi.” Duẫn Nguyệt Tình dù đang yếu trong người vẫn không quên trêu chọc hần.

“Ta...” Diệp Lăng Hiên ngoài sự dự đoán của mọi người không một lời phản bác, hần biết sau khi trải qua chuyện này, hần đã thông suốt một số vấn đề mà trước đây hần còn mơ hồ. (yêu rồi yeh yeh)

“Vì sao lại không phản bác, có lẽ nào mây mù trôi đi khiến cho mặt trăng sáng tỏ, huynh rốt cục cũng nhận ra tình cảm của mình?” Duẫn Nguyệt Tình vui sướng nhích người sát vào hần.

“Có lẽ, lúc ấy khi ta thấy người trúng độc, lòng thực loạn, không dám tưởng tượng việc gì sẽ xảy đến khi người có chuyện gì hoặc rời ta mà đi.” Diệp Lăng Hiên nói ra cảm nhận trong lòng.

“Sẽ không đâu, ta nói rồi, huynh phải nuôi ta cả đời mà, làm sao ta lại rời đi được?” Duẫn Nguyệt Tình nói xong, bất thành linh nhướn người lên, hôn hần.

Diệp Lăng Hiên không có đẩy hần ra, mặc hần muốn làm gì thì làm, “Đây là nọ hôn ước hẹn, nhớ kỹ, huynh phải nuôi ta cả đời đó nha, không được đổi ý á!” Duẫn Nguyệt Tình rời khỏi môi của hần, vừa lòng nhìn thấy kiệt tác của chính mình – đôi môi sưng đỏ của Diệp Lăng Hiên, dục vọng sâu thẳm sôi trào lên, nhưng thể trạng hiện tại khiến cho hần không thể nào tiến sâu hơn. Thật sự là đáng tiếc, bất quá, chờ hần khỏe hơn rồi, hần nhất định sẽ làm đến nơi đến chốn.

Ngày hôm sau, Duẩn Nguyệt Tình khỏe hơn rất nhiều, lại giống như trước kia sinh khí dồi dào. Hiện tại cảm tình của hai người từ từ gia tăng mãnh liệt, Duẩn Nguyệt Tình cũng càng bắt đầu lớn mật theo đuổi, thường thường lợi dụng sờ mó Diệp Lăng Hiên. (em Tình đúng là sắc lang đại mỹ nam a)

Màn đêm buông xuống, Duẩn Nguyệt Tình mang một vò rượu Trúc Diệp Thanh về phòng, nói phải cùng với Diệp Lăng Hiên uống một trận nhân dịp hần đã khỏe lại. Diệp Lăng Hiên bắt đầu đau đầu, đành liều mình bồi quân tử thôi. Tửu lượng của hần không tốt, rất dễ bị say. Sau khi uống đến bát thứ hai, đầu của hần bắt đầu quay cuồng. Ha hả, thời cơ tới rồi, Duẩn Nguyệt Tình thấy thế vội vàng ôm lấy hần. Tiểu Hiên Hiên thực là thẹn thùng, để “đại công cáo thành” thì thật chẳng dễ dàng gì. Hiện tại tranh thủ cơ hội này, hần mê mê tỉnh tỉnh là thời cơ tốt nhất. Tuy lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn nhưng việc này quan hệ đến hạnh phúc của hần a. (trời ơi, kg ngờ em Tình lại chơi trò này, bây giờ thì đã hiểu vì sao em có thể làm công trong khi em Hiên rõ ràng mạnh hơn em rất nhiều)

Duẩn Nguyệt Tình đem hần đặt ở trên giường, tay cởi đai lưng của hần ra rồi từng phụ trang một cũng rút xuống, “Nguyệt Tình?” Tuy rằng đầu óc Diệp Lăng Hiên hiện choáng váng mờ mịt nhưng vẫn nhận biết được sự việc đang có điều kì quặc.

“Đừng nói gì.” Duẩn Nguyệt Tình tiếp tục công việc.

Sau khi không còn mảnh vải nào che đậy, Diệp Lăng Hiên rốt cục hiểu được hần muốn làm cái gì, “Nguyệt Tình!”

“Tiểu Hiên Hiên, chẳng lẽ huynh không muốn, nếu huynh đã thừa nhận yêu ta, vì sao không cho quan hệ chúng ta tiến thêm một bước?” Duẩn Nguyệt Tình ủy khuất hỏi.

“Ta...” Quên đi, sớm hay muộn gì thì cũng xảy đến thôi, Diệp Lăng Hiên không nói gì nữa, đôi tay quăn lấy cổ Duẩn Nguyệt Tình, lần đầu tiên chủ động hôn lên môi hần

Duẩn Nguyệt Tình mừng như điên, ôm lấy Diệp Lăng Hiên, bắt đầu một hồi tình cảm mãnh liệt...

Sáng sớm, trong tiếng chim hót thanh thúy, Diệp Lăng Hiên chậm rãi mở to mắt, động động thân mình đau nhức, nhìn xem người nằm bên cạnh, trên mặt đỏ ửng một mảng, trời ạ, hần đúng là đã cùng...

“Tiểu Hiên Hiên, huynh tỉnh, cảm thấy ngày hôm qua ra sao?” Duẩn Nguyệt Tình mặt mũi đưa cánh tay lên

“Người còn nói, người...” Diệp Lăng Hiên xấu hổ không nói ra lời.

“Được rồi, ta không nói, xem ra lão nương nhà ta phải chuẩn bị hỷ sự là vừa a.” Duẩn Nguyệt Tình ngồi dậy, bắt đầu mặc quần áo.

Hai người rửa mặt chải đầu xong, vừa đi tới phòng lớn liền thấy Duẩn Lưu Ngọc hai mày nhăn tịt lại đưa cho Duẩn Nguyệt Tình một phong thư.

Duẩn Nguyệt Tình mở ra liền biết là Tề Ngự Thiên đưa tới, hai người xem hết thư, vẻ lo lắng đồng thời bao phủ cả hai người. Chưởng môn phái Không Động, phái Nga Mi mất tích thần bí.

Kết thúc chap 13, rốt cuộc Tiểu Hiên Hiên bị thất thân như thế nào chả ai biết được... vì tác giả cho hai bạn “đóng cửa, tắt đèn, aaaahhh thấy gì không.... ô ôhhh không thấy gì hết” Thế nhưng may mắn thay cho độc giả là đêm hôm đó có một tên hắc y nhân cả gan rình trộm hai người trên nóc nhà. Tên hắc y nhân này dù đã bị Diệp minh chủ “xử đẹp” vì tội “nhiều chuyện” vẫn kịp thời tuồn hàng cho đồng bọn để tung ra ” Lạc điệp hữu tình phiên ngoại: Hoan ái” tường thuật lại toàn bộ tình hình nóng bỏng đêm ấy!

LẠC DIỆP HỮU TÌNH PHIÊN NGOẠI:

HOAN ÁI

Tác giả: Ngọc Bích ZĐ aka Sapphire

Beta: Alek – Rating: NC 17

Gió thổi vi vu, ánh trăng bàng bạc. Đêm hôm ấy vẫn cứ như mọi đêm khác ở Lưu Tình bảo. Thế nhưng tại một gian phòng còn hắt lên ánh nền mờ ảo, đêm hôm ấy lại là một đêm hết sức đặc biệt.

Trong gian phòng ấy có hai con người đang trao nhau yêu thương bằng những hành động vô cùng nóng bỏng. Tầng tầng lớp lớp nhiệt khí vờn quanh chiếc nền đang cháy xì xèo trên bàn, chậm rãi hắt lên bóng của hai thân thể đang quấn quýt lấy nhau. Chỉ có tiếng ồ ồ thở dốc, không có lấy một tiếng rên rỉ dù là vụn vặt nhưng vẫn toát lên bầu không khí *** mê đến kì lạ...

“Tiểu Hiền Hiền ngoan, đừng cắn môi.” Duẫn Nguyệt Tình ôn nhu đưa bàn tay lên ve vuốt khuôn mặt đang ửng lên một lớp đỏ mị hoặc của Diệp Lăng Hiền. Môi hắn không ngừng hôn lên đôi mắt diễm lệ ướt ướt. Những ngón tay chậm rãi di chuyển đến miệng của Diệp Lăng Hiền, vân vê theo đường viền môi rồi tách chúng ra.

Diệp Lăng Hiền giờ đây cảm thấy thống khổ đến kì lạ. Cơ choáng váng do tác dụng của rượu đường như còn kinh khủng hơn sau những nụ hôn như muốn rút hết hơi thở của Duẫn Nguyệt Tình, sau những va chạm của hai thân thể trần trụi. Cơ thể của Diệp Lăng Hiền cảm thấy như đang phát sốt hay trúng một loại kịch độc nào đó. Diệp Lăng Hiền lạ lẫm với thứ cảm giác đang đến với chính mình, vừa khao khát nó nhưng cũng vừa muốn lãng tránh nó. Hắn co rúm người lại, run rẩy trước những cái vuốt ve nóng như lửa của Duẫn Nguyệt Tình. Hắn muốn mở toang miệng ra để phát tiết cảm giác khó chịu đang ẩn dấu trong lòng nhưng lại ngượng ngùng. Vì thế Diệp Lăng Hiền cắn chặt môi lại và hành động ấy không qua khỏi mắt của Duẫn Nguyệt Tình dù hắn vẫn đang bận rộn với công tác khám phá.

Diệp Lăng Hiền càng cảm thấy mê man hơn khi hai ngón tay của Duẫn Nguyệt Tình lọt vào miệng mình, chúng nó nhẹ nhàng di chuyển bên trong chiếc động ẩm ướt, đùa nghịch với đầu lưỡi hồng hồng. Không biết từ bao giờ, lưỡi của Diệp Lăng Hiền đã nguyện ý chơi đùa, quấn lấy hai đầu ngón tay kia. Sau đó hai ngón tay được rút ra, tràn đầy ý đùa nghịch di chuyển xuống cằm, xương quai xanh rồi đến đầu nhũ. Diệp Lăng Hiền thở mạnh một cái, run rẩy uốn cong cả thân hình. Hai ngón tay vân vê vòng quanh đầu nhũ hồng hồng, tinh tế chạm vào nó, nhẹ nhàng ngắt nó một cái. Diệp Lăng Hiền cảm thấy như muốn khóc, ánh mắt ướt ướt của hắn chạm phải ánh mắt tràn ngập dục vọng của Duẫn Nguyệt Tình. Hai môi lại giao triền cùng nhau, thoát ra những tiếng nước kêu *** mỹ khiến cho người khác nghe đều phải kinh tâm động phách.

Đến giây khắc này, thân thể Diệp Lăng Hiền trở nên cực kì mẫn cảm. Giờ đây hai đầu ngón tay của Duẫn Nguyệt Tình đã tạm buông tha cho đầu nhũ của hắn và từ từ tiến xuống địa phận nhạy cảm bên dưới. Điều này khiến Diệp Lăng Hiền không khỏi run lên bần bật. Dù sao hắn vẫn là xử nam và cũng chưa từng tự mình an ủi lần nào... Không để cho Diệp Lăng Hiền kịp có suy nghĩ tiếp theo, bàn tay của Duẫn Nguyệt Tình đã chộp lấy bộ vị trọng yếu đã muốn cương cứng từ nãy giờ của Diệp Lăng Hiền, từ từ vuốt ve nó, nâng niu nó như bảo bối.

Đôi môi của Duẫn Nguyệt Tình rời khỏi Diệp Lăng Hiền, dịch chuyển qua bên tai, chậm rãi phả vài luồng nhiệt khí rồi nói:

-Tiểu Hiền Hiền thật đẹp... Ta muốn nghe thanh âm của huynh...

Như ma xui quỷ khiến, bờ môi Diệp Lăng Hiền tách ra, thanh âm đầu tiên phát ra cũng là thứ âm thanh quyến rũ đến tận cùng khiến cho thân thể Duẫn Nguyệt Tình chấn động như chỉ muốn vỡ ra. Hắn không nhận nổi nữa!

Duẫn Nguyệt Tình nhìn lại cơ thể ửng hồng một mảng đang nằm bên dưới mình. Khuôn mặt diễm lệ đỏ bừng, ánh mắt mê lung cầu nhân, đôi môi sưng đỏ không ngừng mấp máy những âm thanh đầy nhục cảm, đôi bàn tay bị trói chặt bởi dải lụa màu tím liên tục cựa quậy làm tôn thêm nét quyến rũ của chủ nhân nó. Cơ thể đó đang rên rỉ, đang vận vẹo trong cơn thống khoái. Và hắn biết cơ thể đó chỉ thuộc về mình hắn. Con người này chỉ khi nào nằm bên dưới hắn, được hắn tận tâm hầu hạ mới có thể bày ra sắc thái như thế này. Hắn nhích người lên, ánh mắt của Diệp Lăng Hiền cũng di chuyển theo thân thể hắn. Một tay Duẫn Nguyệt Tình vẫn kịch liệt ma sát phần thân xinh đẹp đang ràn rụa nước mắt của Diệp Lăng Hiền, một tay chậm rãi tách rộng cặp đùi trắng như bạch ngọc của hắn ra. Diệp Lăng Hiền hôn lên làn da trắng trẻo bên phần đùi trong, để lại những dấu hôn đỏ thắm, đầu lưỡi liếm lộng tăng thêm sự run rẩy cho Diệp Lăng Hiền.

Tiểu động hồng hồng xinh đẹp cực điểm đang khép kín miệng hiện ra trước mắt Duẫn Nguyệt Tình khiến hắn tâm loạn như ma. Đầu ngón tay có phần đã ẩm ướt từ tốn đi vào. Một dòng điện truyền thẳng lên não

của hắn cùng Diệp Lăng Hiên.

Diệp Lăng Hiên hét lên một tiếng khi cảm thấy có dị vật đang xâm phạm vào cơ thể mình, hắn thấy đau, hắn thấy trống rỗng. Dị vật nằm yên được một chút rồi bắt đầu động dậy ra vào. Cảm giác lúc này thật lạ lùng và đau xót. Đến khi ngón tay thứ hai đi vào và bắt đầu chuyển động, Diệp Lăng Hiên hét thảm lên, hắn cảm thấy cơ thể mình như bị tê toái thành hai nửa. Hắn thấy đau đớn bất chấp khoái cảm đang cuộn cuộn truyền lên từ phía bộ vị. Nước mắt bắt đầu chảy ra.

Duẩn Nguyệt Tình nhìn thấy liền lập tức đau lòng nhưng làm việc lớn không thể câu nệ tiểu tiết. Hắn biết chỉ cần thêm một chút sẽ khiến người hắn yêu thương nhất hưởng thụ được khoái cảm bậc nhất trần gian. Ngón tay Duẩn Nguyệt Tình được bao vây chặt chẽ, cảm giác mới mẻ và khoái lạc vẫn đang tràn đầy khắp não bộ hắn. Hắn thích sự nóng bức và chật chội đến kinh người bên trong hậu đình của Diệp Lăng Hiên. Bộ vị bên dưới của hắn đã trương to đến mức không nhìn được nữa rồi.

Lúc này, tay của Duẩn Nguyệt Tình rời đi khỏi người Diệp Lăng Hiên khiến hắn cảm thấy hụt hẫng. Nhưng không để Diệp Lăng Hiên chờ lâu, đôi tay của Duẩn Nguyệt Tình tách thật to hai chân hắn ra và Diệp Lăng Hiên cảm thấy một thứ gì đó nóng rực đang đặt ngay tiểu huyệt của mình. Vật nóng rực đó trực tiếp thống đi vào làm Diệp Lăng Hiên hét lên một tiếng thảm thiết. Còn Duẩn Nguyệt Tình thì toàn bộ kinh mạch như muốn vỡ tung vì cơn khoái cảm vô biên.

Ngay lập tức Duẩn Nguyệt Tình cúi xuống hôn trần an:

-Tiểu Hiên Hiên ngoan..... ngoan, đừng hét, thả lỏng..... sẽ ổn thôi.....

Diệp Lăng Hiên nghe theo lời hắn, thả lỏng cơ thể, cơn đau có phần được đẩy lùi. Cự vật nằm yên một thời gian rồi bắt đầu động dậy. Diệp Lăng Hiên thống khổ vận vẹo người, cơ thể rã thả lỏng mà tâm vô cùng rối loạn chỉ muốn thứ vật này mau chóng rút ra khỏi người hắn.

-Đau..... đau..... mau rút ra..... mau rút ra.....

Nhưng giờ phút này mây mù hoàn toàn chiếm lĩnh lấy đầu óc Duẩn Nguyệt Tình. Hắn thấy khoan khoái, hắn thấy càng muốn yêu thương tâm can bảo bối của hắn hơn...

-Tiểu Hiên Hiên thật ngọt.....a... thật chặt..... Ta yêu nhất Tiểu Hiên Hiên nhà ta.

Duẩn Nguyệt Tình vừa hôn vừa vuốt ve thân thể, gương mặt của Diệp Lăng Hiên. Diệp Lăng Hiên dù đau đớn nhưng trong lòng lại thật ngọt ngào. Duẩn Nguyệt Tình bắt đầu đóng đưa cơ thể nhanh hơn, cự vật rút ra đút vào với tốc độ kinh hoàng. Diệp Lăng Hiên từ từ cảm thấy trong cơn đau xé rách thể xác ấy còn có một khoái cảm đặc biệt khiến hắn tê dại, khiến hắn không kềm được mà rên rỉ. Duẩn Nguyệt Tình cử động cơ thể đồng thời hôn Diệp Lăng Hiên như điên, hai chân của Diệp Lăng Hiên không tự chủ quăn lấy vòng eo của Duẩn Nguyệt Tình, hai tay được giải phóng khỏi dải lụa tím lập tức quàng lên cổ hắn chủ động hôn đáp trả. Nhiệt khí ngày càng dày đặc kèm theo một cổ hương vị là lạ nhưng cũng khiến bất kì ai không tự chủ được đỏ mặt. Và trong một giây khắc nào đó, Duẩn Nguyệt Tình chạm đến một điểm khiến Diệp Lăng Hiên hét lên trong khoái cảm. Hắn liên tục chạm vào điểm đó làm cho Diệp Lăng Hiên hoàn toàn lâm vào ma mị. Cơ thể cùng đầu óc như muốn thoát li khỏi thực tại.

Hai người dính chặt vào nhau, kết nối với nhau về cả mặt thể xác lẫn tinh thần... Cơn gió lạ không biết từ đâu thổi tắt đóm lửa duy nhất trong phòng để lại một mảng tối đen cùng tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ, tiếng hét trong khoái cảm và một tiếng động kì quặc trên mái nhà....

Buổi tối hôm ấy vẫn còn mãi kéo dài đến khi hai người hoàn toàn kiệt sức cùng với thân thể như muốn tê thành từng đoạn.

Hết.

Giải đáp thắc mắc “tiếng động kì quái trên mái nhà” là tiếng máu mũi chảy lỏng tống của tên hắc y nhân đang rình coi triple x trên nóc nhà

14. Chương 14

Duẩn Nguyệt Tình và Diệp Lăng Hiên hiện đang cưỡi chung một con ngựa trắng như tuyết chạy như bay trên đường, để lại phía sau nó cát bụi mịt mù. “Còn hai canh giờ nữa mới đến Hàng Châu.” Duẩn Nguyệt Tình vừa nhìn đường đi phía trước vừa nói. Bởi vì chướng môn phái Không Động và Nga Mi đột ngột mất tích nên bọn họ phải vội vàng quay về Hàng Châu.

“Tề tiên bối, chướng môn hai phái Nga Mi và Không Động mất tích như thế nào?” Duẩn Nguyệt Tình vừa thấy Tề Ngự Thiên đến liền vội vàng đặt câu hỏi.

“Theo yêu cầu của mình chủ, chướng môn các phái đều tề tụ ở Hàng Châu. Chướng môn Không Động và Nga Mi đến Hàng Châu vài ngày cảm thấy chán nên đi ra ngoài tìm vài thứ tiêu khiển giải sầu, sau đó mất tích luôn.” Tề Ngự Thiên giận dữ nói.

“Lần này tình huống cũng giống hệt như hai lần trước sao?” Diệp Lăng Hiên muốn xác định chính xác phỏng đoán của mình.

“Đúng vậy.”

“Xem ra, phỏng đoán của ta là không sai.” Diệp Lăng Hiên lẩm bẩm nói.

“Tiểu Hiên Hiên, huynh phát hiện ra chuyện gì sao? Đúng rồi, lần trước hình như huynh có nói, huynh biết U Hỏa giáo dùng thủ pháp gì phải không?” Duẩn Nguyệt Tình đột nhiên nhớ tới suy luận lúc trước của Diệp Lăng Hiên.

“Nếu ta đoán không lầm, U Hỏa giáo sử dụng nội gián tinh thông nhiếp hồn thuật.” Diệp Lăng Hiên nói ra lời này làm hai người kia hết sức kinh hãi.

“Nhiếp hồn thuật á?” Duẩn Nguyệt Tình tăng thêm ngữ khí.

“Đây là một loại tuyệt kỹ hiếm thấy trong võ lâm, theo lão phu biết, ba mươi năm trước chỉ có Độc Tẩu tinh thông độc thuật mới sử dụng được tuyệt kỹ này. Thật không ngờ ba mươi năm sau lại xuất hiện người biết dùng nó.” Tề Ngự Thiên vuốt râu nói lẩm bẩm.

“Nhiếp hồn thuật làm cho người ta bị mê muội tâm trí, ngoan ngoãn nghe lệnh người thi triển thuật.” Diệp Lăng Hiên giải thích điểm lợi hại của nhiếp hồn thuật cho hai người kia.

“Cho nên, bọn họ bị mất tích mới không để lại dấu vết gì.” Duẩn Nguyệt Tình nói.

“Đúng vậy.”

“Hiện tại nhiệm vụ mấu chốt là phải mau chóng tìm cho ra người sử dụng nhiếp hồn thuật, thêm nữa, trong giai đoạn này chúng ta không được để cho bất kỳ vị chướng môn nào đi ra ngoài.” Diệp Lăng Hiên phân phó.

Hai người rời khỏi đại sảnh sau khi bàn luận cùng Tề Ngự Thiên. Duẩn Nguyệt Tình vẫn không nói gì, tựa hồ như đang phân vân chuyện gì đó. “Tiểu Hiên Hiên”, hắn đột nhiên mở miệng nói, “Huynh nghĩ xem kẻ tinh thông nhiếp hồn thuật có khi nào cũng là một cao thủ khinh công không?”

“Cao thủ khinh công sao?”

“Đúng vậy, cho dù hắn tinh thông nhiếp hồn thuật, khi hắn chuẩn bị ra tay ắt hẳn cũng làm kinh động các vị chướng môn vài phần, như thế sẽ phải để lại chút dấu vết, đằng này một tí vết tích cũng không lưu lại. Có thể suy ra khinh công của người này hẳn là đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, khiến cho khi hắn ở gần các vị chướng môn cũng không bị phát hiện, đợi đến lúc bọn họ phát hiện ra hắn thì đã muộn rồi.” Duẩn Nguyệt Tình nói ra quan điểm của bản thân.

“Nói rất có lý.” Diệp Lăng Hiên gật gù đầu, “Nguyệt Tình, ta thấy bây giờ chúng ta phải đề cao cảnh giác, e rằng mục tiêu kế tiếp của hắn sẽ là chúng ta. Chúng ta đã làm bọn họ tổn thất khá nhiều nhân lực, bọn họ chắc hẳn sẽ không bỏ qua cho chúng ta.” Nói thật, Diệp Lăng Hiên thật sự không thể nào yên tâm với Duẩn Nguyệt Tình, kinh nghiệm giang hồ của Duẩn Nguyệt Tình chẳng được bao nhiêu, hơn nữa hắn nghi ngờ kẻ sử dụng nhiếp hồn thuật nhiều khả năng võ công còn cao hơn Duẩn Nguyệt Tình.

“Yên tâm, ta đâu có ngốc đến mức bị bắt. Hắn muốn dùng nhiếp hồn thuật đối phó ta hả, mơ đi.” Duẫn Nguyệt Tình xem ra rất tự tin vào chính mình.

“Ai yu.” Diệp Lăng Hiên thở dài, dường như Duẫn Nguyệt Tình còn chưa rõ lắm lợi hại của nhiếp hồn thuật.

Ba ngày sau, quả thật Duẫn Nguyệt Tình đã xảy ra chuyện. Hắn đi ra ngoài một ngày cũng chưa trở về. Hắn nói hắn đi Vân Thiên bang thăm dò tin tức, đi rồi không thấy bóng dáng đâu nữa. Cảm giác bất an trong lòng Diệp Lăng Hiên càng ngày càng lớn, chẳng lẽ Nguyệt Tình thật sự bị kẻ kia bắt cóc ư. Sao có thể chứ, Nguyệt Tình thông minh lắm mà. Có điều nhiếp hồn thuật quá lợi hại, hắn chưa chắc đối phó được. Rốt cuộc Diệp Lăng Hiên không nhẫn nại được nữa, đang chuẩn bị ra ngoài tìm người thì Tề Ngự Thiên đã trở lại, “Minh chủ, nơi này có một phong thư, là gửi cho người.”

Diệp Lăng Hiên tiếp nhận thư, vừa mở ra thì sắc mặt đã có chút thay đổi.”Làm sao vậy?” Tề Ngự Thiên thấy sắc mặt Diệp Lăng Hiên cực kì khó coi, mở miệng hỏi.

“Nguyệt Tình thật sự bị người nọ bắt giữ!” Thư trong tay Diệp Lăng Hiên bị hắn vò nát.”Thư này làm sao đến được đây?”

“Do một đứa bé mang đến”

“Tề tiên bối, hết thấy nơi này giao cho người, ta đi cứu Nguyệt Tình.” Diệp Lăng Hiên lúc này tâm loạn như ma, nhắc chân nghĩ muốn rời đi.

“Minh chủ, người đi một mình sao, rất nguy hiểm a, người cũng không có võ công.” Tề Ngự Thiên thấy thế vội vàng ngăn cản.

Diệp Lăng Hiên không trả lời, ông tay áo vung lên, một đạo kinh lực nhanh chóng bắn ra làm vỡ nát bình hoa cao hơn nửa người trong đại sảnh. Tề Ngự Thiên sững sờ nhìn những mảnh vỡ của bình hoa. Đợi lúc hắn lấy lại tinh thần thì Diệp Lăng Hiên đã đi mất không thấy bóng dáng “Thì ra võ công của hắn cao đến vậy, ta quả thực đã nhìn lầm a.” Tề Ngự Thiên lẩm bẩm nói.

Diệp Lăng Hiên đi đến điểm hẹn đề cập trong thư, là một rừng trúc nhỏ ở ngoại ô Hàng Châu. Bên trong rừng trúc đã có người đứng chờ sẵn.

“Người chính là người đã bắt đi Nguyệt Tình?” Diệp Lăng Hiên lạnh lùng hỏi.

“Ha hả, Diệp minh chủ thật là đúng giờ.” Người nọ chậm rãi xoay người lại, khuôn mặt âm lãnh hé ra một nụ cười quỷ dị.

“Xem ra U Hỏa giáo các người cũng có không ít cao thủ nhỉ.” Lời nói Diệp Lăng Hiên mang theo chút châm chọc.

“Đa tạ khích lệ, ta là Ảnh Mị. Diệp minh chủ cũng không đơn giản mà, lúc trước đánh giá người quá thấp khiến chúng ta tổn thất nặng nề. Hơn nữa, chúng ta đến nay còn chưa điều tra được thân phận của người.” Ảnh Mị âm âm cười.

“Thôi, bớt nói nhảm đi, Nguyệt Tình đâu?” Diệp Lăng Hiên không nghĩ muốn dây dưa thêm chút nào nữa.

“Hừ, hừ, người có biết vì sao ta dùng nhiếp hồn thuật với hắn mà không phải người không?” Ảnh Mị hỏi. Diệp Lăng Hiên lắc đầu.

“Bởi vì, ta hoài nghi, nhiếp hồn thuật đối với người vô dụng, trên người người cất giấu nhiều thứ lắm, để an toàn, ta ra tay với hắn.” Ảnh Mị lạnh lùng nói ra lý do.

“Hơn nữa, lợi dụng hắn để bắt người, chắc chắn thành công!” Hắn vừa mới dứt lời, một đạo ngân quang phóng như bay đến Diệp Lăng Hiên. Diệp Lăng Hiên xoay người né tránh, tập trung nhìn vào, “Nguyệt Tình!”

Lúc này hai mắt Duẫn Nguyệt Tình trống rỗng vô thần, huy khởi Lưu Vân tiên, tấn công Duẫn Nguyệt Tình kịch liệt.

“Đê tiện!” Diệp Lăng Hiên oán hận mắng.

“Ha ha, có sao đâu, ta đây bất chấp thủ đoạn, chỉ cần có thể thành công. Duẫn Nguyệt Tình! Bắt hẩn đi!” Ảnh Mị hạ lệnh.

“Biết!” Duẫn Nguyệt Tình đáp lời một cách máy móc, công kích của Lưu Vân tiên cũng càng ngày gay gắt.

Diệp Lăng Hiên không đánh trả, nhất mực trốn tránh, hẩn sử dụng tuyệt đỉnh khinh công Phiêu Diệp khiến Duẫn Nguyệt Tình dù công kích gần nửa canh giờ mà đến vạt áo của hẩn cũng chưa thể chạm tới được.

Ảnh Mị biết tình thế không ổn, bèn hướng Duẫn Nguyệt Tình vỗ tay. Duẫn Nguyệt Tình đột nhiên thu hồi Lưu Vân tiên, lấy từ trong ngực ra một cái chủy thủ, kề sát cổ mình. (chà ơi, đòn này hiểm nà)

“Nguyệt Tình!” Diệp Lăng Hiên vừa thấy lập tức hướng về phía Duẫn Nguyệt Tình, đoạt lấy chủy thủ trên tay hẩn, thế nhưng lại bị Ảnh Mị ngăn cản, “Khoan đã, nếu ngươi còn tiến tới, hẩn sẽ phơi thây tại đây a.”

“Ngươi...” Diệp Lăng Hiên tức giận trừng mắt, “Được rồi, ngươi nói đi, muốn ta làm gì.” Diệp Lăng Hiên buông lời hai tay, mặc hẩn xử trí, hẩn biết, nếu động một chút, Ảnh Mị sẽ hạ lệnh, khiến cho Nguyệt Tình tự sát!

Ảnh Mị vươn mười ngón, điểm hết ba mươi sáu đại huyệt của Diệp Lăng Hiên, còn sử dụng ngư cân trói chặt hai tay của hẩn “Ta vốn định giết ngươi, có điều, giáo chủ hạ lệnh, muốn ta mang ngươi đi gặp ngài. Mạng ngươi lớn a!”

“Nguyệt Tình, ngươi mang hẩn, đi theo ta.”

“Biết!” Duẫn Nguyệt Tình tiến đến vác Diệp Lăng Hiên trên vai, theo Ảnh Mị tiến vào sâu trong rừng trúc.

15. Chương 15

Cổ tay Diệp Lăng Hiên bị dây thừng xiết chặt, dây thừng còn xén vào da thịt, chỗ bị trói đã chảy ra máu tươi. Hẩn bị đẩy mạnh vào trong một thạch thất, thạch thất này nằm trong một cái tiểu viện nhỏ không người lai vắng ở ngoại ô thành Hàng Châu. Duẫn Nguyệt Tình theo lệnh Ảnh Mị khiêng hẩn đến đó. Thật không ngờ căn cứ của bọn người U Hỏa giáo lại là nơi này, đúng thật nơi nguy hiểm nhất cũng chính là chỗ an toàn nhất. Diệp Lăng Hiên cười khổ, hẩn đã tính toán sai lầm rồi. Lúc tìm người hẩn không nghĩ đến tìm trong phạm vi thành Hàng Châu.

Đi dọc theo thạch thất âm lãnh, Diệp Lăng Hiên quan sát những nhà lao hai bên hành lang thạch thất. Xem ra mấy vị chương môn mất tích bị bọn họ giam cầm trong đó. Đáng tiếc cửa nhà lao là một khối sắt dày đặc không khe hở, Diệp Lăng Hiên không tài nào nhìn thấy được bên trong.

Hẩn nhìn thoáng qua Duẫn Nguyệt Tình đang đi cạnh hẩn, Duẫn Nguyệt Tình vẫn mang ánh mắt vô hồn. Lúc này, đi tới đoạn cuối cùng của thạch thất, Ảnh Mị mở cửa lao ra, đẩy hẩn vào bên trong.

Ảnh Mị cởi bỏ dây thừng cho hẩn, tháo ra, đem còng tay treo trên tường ở thạch thất đeo vào cổ tay hẩn, “Chúng nó được chế tạo từ ngàn năm huyền thiết, ngươi đừng mơ tưởng có thể dùng nội lực phá hủy chúng nó.”

“Ngươi suy nghĩ chu đáo quá ha, hiện tại đại huyệt của ta bị ngươi phong bế, còn nội lực nổi gì nữa.” Thần sắc Diệp Lăng Hiên vẫn hết sức tự nhiên.

“Đối với dạng người như ngươi chúng ta cũng không dám có một chút sơ suất.” Ảnh Mị nói xong, ‘ba’ một tiếng cho hẩn một bạt tai. Đầu Diệp Lăng Hiên bị đánh va vào tường, khóe miệng cũng chảy ra một dòng máu tươi. “Bởi vì ngươi, tả hữu hộ pháp của chúng ta phải chết, Thanh Long đường chủ cũng chết, tất cả đều bị chết!”

“Ta thật muốn giết ngươi, ngươi có biết không?” Tay trái Ảnh Mị nâng cầm Diệp Lăng Hiên lên, tay phải xiết chặt cổ hẩn, sử dụng lực đạo rất lớn, Diệp Lăng Hiên cảm thấy vô cùng khó thở, tất cả trước mắt đều dần tối đen...

“Có thể bóp chết ngươi như vậy thật sướng khoái, đáng tiếc, giáo chủ chúng ta muốn trông thấy ngươi, bắt quá, chờ giáo chủ gặp ngươi xong, cũng chính là ngày giỗ của ngươi.” Ảnh Mị oán hận buông tay ra. Diệp Lăng Hiên không thở được.

“Các người có giết chết ta cũng vô dụng, võ lâm Trung Nguyên sẽ không vì mất ta mà lụn bại!” Diệp Lăng Hiên lạnh nhạt nói.

“Nhưng giết người có thể khiến cho võ lâm oanh động a, dù sao người cũng là võ lâm minh chủ.” Ảnh Mị phân phó tay sai mang tới một cây roi, sau khi tẩm nước xong liền quất mạnh lên người Diệp Lăng Hiên. Diệp Lăng Hiên cắn chặt môi dưới, không rên một tiếng nào. (a, thương bé Hiên quá)

Ảnh Mị dường như đang tiết hận, một roi lại một roi thẳng tay quất vào Diệp Lăng Hiên. Diệp Lăng Hiên từ đầu đến cuối không rên rỉ một tiếng. Hắn vô lực ngẩng đầu nhìn xem Duẫn Nguyệt Tình đứng một bên yên lặng không nhúc nhích, trên mặt Duẫn Nguyệt Tình không hề có chút biểu cảm nào, giống như hết thảy những chuyện này không gì quan hệ hắn.

Diệp Lăng Hiên nở nụ cười, Nguyệt Tình, yên tâm ta nhất định sẽ cứu người.

Quất cho đến khi toàn bộ chiếc áo trắng của Diệp Lăng Hiên nhiễm đầy máu, Ảnh Mị lúc này mới dừng tay, hắn nhìn nhìn Diệp Lăng Hiên đang hôn mê, buông roi, vỗ tay ngoắc Duẫn Nguyệt Tình, hai người rời đi tù thất.

Không biết qua bao lâu, Diệp Lăng Hiên từ từ tỉnh lại, trên người đau đớn nóng rát, từng đợt từng đợt truyền đến thần kinh hắn. Nhắm mắt vận một chút khí, phát giác huyết đạo đã tự động giải khai, Diệp Lăng Hiên điều tức nội lực bắt đầu vận công chữa thương. Hô hấp tuần hoàn đã ổn định, thương thế trên người cũng chuyển biến tốt một ít, Diệp Lăng Hiên dùng sức kéo chiếc còng sắt ở cổ tay, phát giác quả thật là ngàn năm huyền thiết, xem ra quả thực không thể dùng nội lực phá hủy.

Trước mắt quan trọng nhất là tìm cách giải nhiếp hồn thuật. Diệp Lăng Hiên bắt đầu lục lọi trong trí nhớ những kiến thức liên quan đến nhiếp hồn thuật mà hắn từng xem qua trong sách.

Ngày hôm sau, tái diễn tình trạng ngày đầu tiên, Diệp Lăng Hiên lại bị quất một chút. Cứ như vậy không phải biện pháp tốt, Diệp Lăng Hiên cười cười yếu ớt, mỗi ngày bị roi quất khiến cho thân mình hắn càng ngày càng suy yếu, dầu cho mỗi ngày vận khí chữa thương cũng là nước xa không giải được cơn khát gần. Hiện tại cơ hội duy nhất chính là chờ đến lúc gặp mặt giáo chủ U Hỏa giáo.

Thế rồi ngày thứ ba có chuyện bất ngờ phát sinh. Ảnh Mị như thường lệ tiến vào, có điều lần này hắn không mang roi, hắn đi đến trước mặt Diệp Lăng Hiên, dùng ngón tay điểm hết đại huyết hắn, rồi sau đó lấy ra một viên thuốc màu đỏ bắt hắn nuốt vào.

“Người cho ta ăn cái gì?” Diệp Lăng Hiên hỏi.

“Tiêu Ngọc Hoàn.” Ảnh Mị vừa nói vừa cười trối cho hắn.

Tiêu Ngọc Hoàn? Diệp Lăng Hiên cười khổ, bọn họ quả thật đề cao cảnh giác hắn gắt gao a, điểm đại huyết còn chưa an tâm, nay cho hắn uống Tiêu Ngọc Hoàn để tránh việc hắn có thể ngưng tụ nội lực.

Ảnh Mị ngoắc ngoắc ra lệnh Duẫn Nguyệt Tình đứng ngoài cửa tiến vào, sai hắn mang Diệp Lăng Hiên đi ra ngoài, “Vốn dĩ là giáo chủ muốn đích thân đến Hàng Châu gặp người, thế nhưng ngài ấy thay đổi chủ ý, muốn chúng ta mang người đi Thanh Châu gặp ngài.”

Giáo chủ U Hỏa giáo ly khai Tây Vực, đến Thanh Châu sao? Xem ra, tất cả mọi sự đều nằm chắc trong lòng bàn tay hắn.

Duẫn Nguyệt Tình mang Diệp Lăng Hiên ra khỏi thạch thất, để hắn lên một chiếc xe ngựa đang đậu ngoài đình viện. Ảnh Mị lấy ra trong lòng ngực mặt nạ da người đeo cho Diệp Lăng Hiên. Duẫn Nguyệt Tình cũng đeo mặt nạ. Hai người nhảy lên xe ngựa, đánh ngựa chạy như bay mà đi.

Còn những chương môn trong thạch thất tính sao? Diệp Lăng Hiên vô lực dựa vào thùng xe ngựa suy tư. Ảnh Mị để lại một ít tay sai trông giữ thạch thất, nhưng hắn có thể yên tâm rời đi như vậy sao? Hay là, những vị chương môn này đã sớm bị hắn dời đi?

Vừa đi qua cửa thành Hàng Châu, xe ngựa đã bị chặn lại. Thì ra, Tề Ngự Thiên phát giác Duẫn Nguyệt Tình cùng Diệp Lăng Hiên đều mất tích bèn truy tìm trong vòng năm mươi dặm thành Hàng Châu. Tìm ba ngày không thu hoạch được gì nên hắn chuyển sang kiểm tra những chiếc xe ngựa ra vào thành. Thật may là hắn cùng tri phủ Hàng Châu có giao tình không tồi nên được phép làm thế.

“Vài vị đại gia a, chúng ta đang phải hồi hươg gấp. Đệ đệ ta bị bệnh nặng.” Ảnh Mị giờ phút này đang nói chuyện với những nhân viên điều tra.

Mấy người kia xem xét kĩ Ảnh Mị cùng Duẫn Nguyệt Tình rồi nhìn vào bên trong thùng xe, quả thật chỉ có một nam tử vẻ mặt trắng bệch như đang bệnh nặng nằm ở trong. Diệp Lăng Hiên cười khổ, nếu không phải đến á huyết cũng bị điểm, giờ phút này hẳn đã hô to lên rồi.

“Xong! Các người đi đi.”

“Đa ta đại gia.” Ảnh Mị phát roi, xe ngựa phi ra khỏi cửa thành.

“Diệp minh chủ a, Tề Ngự Thiên quả là rất lo lắng cho các người nga, đáng tiếc a, thủ hạ của hắn đều là phế vật!” Ảnh Mị lạnh lùng cười.

Diệp Lăng Hiên lắng lắng nghe, ánh mắt vẫn dừng lại ở trên người Duẫn Nguyệt Tình. Hai mắt hắn trông rỗng vô thần, nào có ai biết, đôi con ngươi đen láy ấy ngày trước linh hoạt đến nhường nào. Lúc trước, sao ta lại đồng ý để hắn xuất môn một thân một mình, tuy rằng biết rõ năng lực của hắn, nhưng uy lực nhiếp hồn thuật không thể chỉ dựa vào công lực là ngăn cản được. Trong lòng Diệp Lăng Hiên tràn ngập hối hận. (tội quá)

Bọn họ đi suốt đêm, ngày hôm đó đi tới Từ Châu. Bước vào một cái khách *** vắng lặng, Duẫn Nguyệt Tình đỡ Diệp Lăng Hiên xuống xe ngựa.

“Tiểu nhị, chuẩn bị cho chúng ta hai gian phòng hảo hạng.” Ảnh Mị phân phó.

“Dạ.”

Lúc này, một người áo lam đi từ cầu thang xuống, Diệp Lăng Hiên vừa thấy người này lập tức sững sờ một chút, sao hắn lại ở chỗ này?

Triệu Kiếm Phi nghi hoặc quan sát nam tử có vẻ bị bệnh đang nhìn hắn chăm chăm từ lúc hắn bước xuống cầu thang. Kỳ quái, hắn chưa thấy qua người này a, vì sao lại nhìn chăm chăm vào hắn. Có điều đôi con ngươi đen kia thoạt nhìn có điểm nhìn quen mắt. Ai

không nghĩ nhầm nữa, không phải tại một tên võ lâm minh chủ tay trái gà không chặt đang mất tích sao? Nga, đúng rồi, còn thêm cái thằng tiểu quỷ tự cao tự đại cũng mất tích luôn. Bọn họ làm võ lâm đại loạn a, người người tìm kiếm, ngay cả cha ta cũng bắt ta phải toàn tâm toàn lực truy lùng. Triệu Kiếm Phi nhớ tới này là tức giận vô cùng.

Trên mặt Ảnh Mị hiện lên một tia lo lắng, nhưng thấy Triệu Kiếm Phi sau khi nhìn bọn họ liếc mắt một cái, lập tức rời đi, lúc này mới thở ra một hơi đem Diệp Lăng Hiên lên lầu, đẩy hắn vào phòng.

16. Chương 16

Ảnh Mị giải khai huyết đạo cho Diệp Lăng Hiên, Diệp Lăng Hiên xoay xoay cánh tay có chút tê tái. Hiện tại dù huyết đạo được giải cũng vô dụng, hắn không thể ngưng tụ nội lực, không khác gì một kẻ tay trái gà không chặt.

“Xem ra, hành trình của chúng ta bắt đầu gian nan a, võ lâm nhân sĩ trên giang hồ đang ráo riết truy lùng tung tích các người, muốn qua mặt bọn họ coi bộ không dễ nha.” Ảnh Mị vừa nói vừa đi lại thông thả trong phòng.

“Yên tâm, thủ pháp của nhà người tình vi như vậy, còn sợ gì không thể gạt được bọn họ?” Giọng nói Diệp Lăng Hiên có hơi trào phúng.

“Hừ, đúng vậy, chỉ bằng công phu mèo ba cẳng của bọn chúng mà muốn đấu với ta sao, không có cửa đâu!” Nói đến đây, Ảnh Mị dừng một chút, “Thật may mắn cho U Hỏa giáo chúng ta là địch thủ lớn nhất của bọn ta – cốc chủ Lạc Diệp cốc đến nay vẫn chưa thấy động tĩnh gì, có vẻ như hắn không có hứng thú với thể sự của võ lâm Trung Nguyên a. Ha ha

một kẻ lãnh khốc vô tình như hắc sao có thể quan tâm đến những chuyện thế này. Giáo chủ xem hắc như địch thủ nguy hiểm nhất là quá lo xa rồi.”

Diệp Lăng Hiên không trả lời, trong lòng một trận chua xót, giáo chủ U Hỏa giáo xem hắc là địch thủ lớn nhất sao? Giờ phút này hắc đã ở trong tay bọn họ, một chút nội lực cũng không có, gì mà địch thủ nguy hiểm nhất chứ.

Ảnh Mị vung tay lên, ra lệnh cho Duẫn Nguyệt Tinh đi ra ngoài. “Hai chúng ta ở chung một phòng sao?” Diệp Lăng Hiên vừa nhìn Duẫn Nguyệt Tinh rời đi vừa hỏi.

“Đương nhiên, ta sẽ không để cho ngươi có cơ hội trốn thoát.” Ảnh Mị nói xong ngồi xuống.

Ban đêm, không gian an bình tĩnh lặng, mọi người đều đi vào giấc ngủ, Ảnh Mị vốn đã chớp mắt đột nhiên tỉnh dậy. Hắc phát hiện ngoài cửa sổ có chút động tĩnh. Một cái ống trúc đâm vào lớp giấy bọc cửa, lan tỏa mê hương vào trong phòng.

Hừ, thì ra là đạo tặc a, ta còn tưởng rằng đám người kia đã phát hiện ra chúng ta chứ. Ảnh Mị vươn bàn tay che mũi và miệng của Diệp Lăng Hiên, ý bảo Diệp Lăng Hiên vốn cũng vừa tỉnh lại không nên cử động. Hắc xoay người vào trong tránh đi mê hương.

Chỉ chốc lát, vài tên đạo tặc rón ra rón rén đi đến. Bọn họ chậm chậm cẩn thận tiến đến bên giường. Mới vừa đến bên giường, một trận gió phát quá, tất cả bọn họ đều lập tức bất động.

“Hừ, thật lớn gan, đã ăn trộm lại còn cứ nhiên dám trộm trên tay ta.” Ảnh Mị hừ lạnh một tiếng, tay giơ lên lần nữa, mấy tên đạo tặc bị đánh văng vào góc tường.

Ảnh Mị sửa sang quần áo, chuẩn bị xuống tay giết vài tên đạo tặc, nghĩ lại thấy không ổn. Giết bọn họ sẽ khiến cho kẻ khác nghi ngờ. Đúng lúc này, trên nóc nhà truyền đến một tiếng cười khê.

“Ai?!” Ảnh Mị nhanh như chớp điểm lấy huyết đạo của Diệp Lăng Hiên, thân mình đột ngột từ mặt đất phóng lên trần nhà, phá tan mái ngói, nhảy lên nóc nhà. Trên nóc nhà có một gã bạch y nhân đang ung dung đứng đó.

“Người quả nhiên không phải hạng tầm thường, hắc là người của U Hỏa giáo, ta đây không hề nhìn nhầm. Người ngươi mang theo bên cạnh chắc chắn là võ lâm minh chủ bị mất tích mà nơi nơi người người đang khẩn trương tìm kiếm.” Bạch y nhân điềm đạm cười nói.

Ảnh Mị lúc này mới phát hiện, lúc hắc đến khách *** có một người ngồi trong góc quan sát bọn hắc. Khi ấy hắc chỉ chú ý đến Triệu Kiếm Phi, hoàn toàn không để tâm đến kẻ này. “Mấy tên đạo tặc vừa rồi có phải do ngươi an bày hay không?”

Bạch y nhân từ chối trả lời, chỉ cười cười.

“Người đến tột cùng là ai?!”

“Ta sao? Cốc chủ Lạc Diệp cốc!” Bạch y nhân xoay người lại, mấy viên ngói dưới chân Ảnh Mị bị trượt xuống. Không thể nào a, chẳng phải cốc chủ Lạc Diệp cốc không quan tâm đến thế sự võ lâm sao? Làm như nào hắc lại xuất hiện ở chốn này. Hơn nữa, hắc thật sự là cốc chủ Lạc Diệp cốc ư? Chưa từng có người nào trông thấy diện mạo đích thực của cốc chủ Lạc Diệp cốc, hiện nay Ảnh Mị không thể phán đoán được thực hư sự tình.

Bạch y nhân phát giác nghi hoặc của Ảnh Mị, “Ta vốn dĩ không bận tâm đến mấy việc này, có điều chuyện U Hỏa giáo các người xâm chiếm Trung Nguyên đối với ta không hay ho gì, cho nên ta mới xuất cốc. Ngoan ngoan đem võ lâm minh chủ giao ra đây đi, ta để lại ngươi một con đường sống.”

Ảnh Mị theo bản năng lui về phía sau hai bước, hắc không nghĩ muốn giao chiến với cốc chủ Lạc Diệp cốc, Ảnh Mị đột nhiên huyết lên một tiếng. Một bóng người từ phòng bên cạnh nhanh như chớp lao ra.

Duẫn Nguyệt Tinh vung lên Lưu Vân tiên, chắn trước người Ảnh Mị. “Lưu Vân tiên à?” Bạch y nhân nhìn chiếc roi đang tỏa ra ngân quang dưới ánh trăng sáng một chút, rồi sau đó lại cười ha hả, “Thì ra người chính là Duẫn Nguyệt Tinh của Lưu Tinh bảo a, người địch dung làm ta nhất thời không nhận ra. Coi bộ người bị trúng nhiếp hồn thuật rồi, ai

~ bó tay, tuy rằng ta không muốn động thủ với người, nhưng tình huống trước mắt là không cho phép a.”

Ảnh Mị vỗ tay, Duẩn Nguyệt Tình không nói hai lời, huy khởi Lưu Vân tiên tấn công bạch y nhân. Ảnh Mị thừa cơ hội chạy về phòng, kéo Diệp Lăng Hiên rời đi. Vừa mở ra cửa phòng hắn liền bị một thanh trường kiếm chặn lại. Ảnh Mị đẩy trường kiếm ra, lui về sau, tập trung quan sát. Triệu Kiếm Phi tức giận hét lớn “Mau đem người trong tay người thả ra!” Thì ra Triệu Kiếm Phi nửa đêm bị người đánh thức, một gã bạch y nhân nói cho hắn người của U Hỏa giáo ở ngay tại khách *** này, hơn nữa võ lâm minh chủ còn nằm trong tay bọn họ. Quả nhiên, chỉ trong chốc lát, trên mái nhà lập tức phát ra động tĩnh.

“Hừ! Chỉ bằng người cũng muốn ngăn ta sao?” Ảnh Mị buông Diệp Lăng Hiên ra, mười ngón tay quặp lại thành câu trảo, hướng Triệu Kiếm Phi chớp tới. Diệp Lăng Hiên lúc này vô lực dựa vào tường. Hắn nghĩ muốn giúp Triệu Kiếm Phi nhưng lại hữu tâm vô lực. Hai người đánh nhau kịch liệt hơn ba mươi hiệp bất phân thắng bại. Lúc này Ảnh Mị đột ngột lấy từ trong ngực ra một viên đạn khói quăng vào Triệu Kiếm Phi. Có độc! Diệp Lăng Hiên lập tức phát hiện. Triệu Kiếm Phi vội vàng phi thân rời khỏi phòng. Ảnh Mị nắm lấy Diệp Lăng Hiên, huyết sáo, Duẩn Nguyệt Tình lập tức thu chiêu, rút roi lại, triển khai tuyệt đỉnh khinh công cùng Ảnh Mị mang theo Diệp Lăng Hiên biến mất trong màn đêm.

Triệu Kiếm Phi nhảy lên dự định đuổi theo thì bị bạch y nhân ngăn lại, “Đừng đuổi theo, cẩn thận bọn họ có mai phục.”

“Người là ai?” Triệu Kiếm Phi lúc này mới nhớ tới, hắn còn không biết thân phận bạch y nhân.

“Ta à? Hiện tại người không cần... biết.” Nói xong, bạch y nhân xoay người nhẹ nhàng rời đi.

Triệu Kiếm Phi nhú mày nhìn bóng người rời đi, lắc đầu, không cần suy nghĩ, sớm muộn gì cũng có ngày biết được, chỉ cần biết hắn không phải người của U Hỏa giáo là đủ rồi.

Ảnh Mị cùng Duẩn Nguyệt Tình mang theo Diệp Lăng Hiên chạy một hơi năm mươi dặm, khi đã xác định Triệu Kiếm Phi và gã bạch y nhân kia không đuổi theo, Ảnh Mị này mới dừng lại cước bộ.

“Sao lại có thể xảy ra tình huống ngoài dự kiến này chứ, toàn bộ kế hoạch bị rối tung lên rồi, phải lập tức thông báo cho giáo chủ mới được. Cốc chủ Lạc Diệp cốc xuất hiện, hơn nữa còn chuẩn bị nhúng tay vào thế sự của võ lâm Trung Nguyên.” Ảnh Mị nhú mày tỏ vẻ khấn trương.

Diệp Lăng Hiên nghe vậy chấn động, cốc chủ Lạc Diệp cốc xuất hiện? Điều này sao có thể chứ? Có người giả mạo chính mình ư? Chẳng lẽ người vừa giao chiến với Nguyệt Tình trên nóc nhà chính là kẻ giả mạo à? Kẻ giả mạo này đến tột cùng có dụng ý gì? Hắn muốn trợ giúp võ lâm Trung Nguyên chăng?

Ảnh Mị lấy từ trong ngực một cái pháo hoa phóng lên không trung, chỉ chốc lát, hai tên hắc y nhân lập tức xuất hiện. “Thuộc hạ tham kiến Ảnh hộ pháp.”

“Các người lập tức đi Thanh Châu thông báo cho giáo chủ, cốc chủ Lạc Diệp cốc xuất hiện.” Ảnh Mị phân phó.

“Dạ!” Hai tên hắc y nhân gật đầu lĩnh mệnh.

“Chúng ta phải đi thôi đêm.” Ảnh Mị kéo Diệp Lăng Hiên, hướng Duẩn Nguyệt Tình phát tay.

Thân ảnh ba người dần dần chìm vào bóng đêm mờ mịt.

17. Chương 17

Liên tục di chuyển mấy ngày liền khiến cho thân mình Diệp Lăng Hiên càng ngày càng suy yếu. Hắn vốn dĩ thọ thương lại bị điểm đại huyết, không cách nào vận chuyển nội lực chữa thương, thêm chuyện bốn ba liên miên làm cho sắc mặt hắn bây giờ tái nhợt, khó coi vô cùng.

“Giờ người vẫn chưa thể chết được nga, giáo chủ còn chờ gặp người mà.” Ảnh Mị nâng đầu Diệp Lăng Hiên lên, tháo nút bình nước trút cho hắn một ngụm.

“Yên tâm, không chết được, còn chưa chứng kiến U Hỏa giáo các người bị tiêu diệt, ta còn chưa chết.” Khóe miệng Diệp Lăng Hiên nhếch lên một nụ cười đầm đìa.

“Hừ, cứng đầu thật nhỉ.” Ảnh Mị buông hân ra, đi đến trước mặt Duẫn Nguyệt Tình, “Ta đây thử ra tay với hân để xem người còn cười nổi không?”

“Nguyệt Tình,” Ảnh Mị vừa nói vừa ném cho Duẫn Nguyệt Tình một thanh chủy thủ, nhìn theo chỉ thị của Ảnh Mị, Duẫn Nguyệt Tình cầm chủy thủ lên, không chút do dự rạch một vết ngay cánh tay mình, máu tươi đỏ sẫm trào ra ngay lập tức.

“Người...” Diệp Lăng Hiên tức giận trừng Ảnh Mị, “Người quá đê tiện!”

“Ha ha, không cười nổi rồi kìa, nhược điểm lớn nhất của nhà người chính là hân, chỉ cần ta nắm giữ hân, người cũng chỉ còn cách ngoan ngoãn nghe theo ta.” Ảnh Mị cười ha ha.

“Đúng rồi, Diệp Lăng Hiên đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, “nhiếp hồn thuật của người một lần chỉ có thể khống chế một người mà, sau mỗi lần người dùng nhiếp hồn thuật với một người thì để dùng với người thứ hai bắt buộc người phải giải bỏ nhiếp hồn thuật của người trước đó có đúng không? Lần này người bắt giữ Nguyệt Tình, có thể suy ra nhiếp hồn thuật trên người những vị cường môn bị mất tích đã được giải bỏ, ta đoán để có thể yên tâm dẫn ta giao nộp cho giáo chủ người, người đã dời bọn họ đi nơi khác hoặc là hủy hết võ công bọn họ phải không?”

“Lợi hại, ngay cả điều này mà người cũng biết, ta càng ngày càng tò mò về người, người đến tột cùng là thân phận gì? Trước kia ở trên giang hồ ta không nghe nói có kẻ xuất sắc như người. Người là năm nay đi theo Duẫn Nguyệt Tình mới xuất hiện. Chúng ta dùng hết phương pháp cũng tra không ra lai lịch của người.” Ảnh Mị nheo lại mắt, trên dưới đánh giá xuất thân của Diệp Lăng Hiên cứ như muốn tìm ra điều gì trên người hân.

“Lai lịch của ta người không cần phải biết.” Sau khi Diệp Lăng Hiên đáp câu này, hân không mở miệng nói gì thêm, lúc này hân cần im lặng tĩnh dưỡng chữa thương.

Bôn ba suốt mười lăm ngày, ba người đi đến biên giới Tây Vực và Trung Nguyên – Thanh Châu. Ảnh Mị mang theo hai người tới một tòa biệt viện lớn ở vùng ngoại ô Thanh Châu. Thủ vệ gác đại môn vừa thấy Ảnh Mị, vội vàng đi vào thông báo. Ảnh Mị kéo Diệp Lăng Hiên vào, Duẫn Nguyệt Tình theo sát ở sau người. Ba người tới trong đại sảnh.

Trong đại sảnh lúc này có không ít giáo đồ U Hỏa giáo. Ở vị trí chính giữa đại sảnh có một người ngồi đó, xem tuổi bất quá hơn ba mươi, khuôn mặt âm nhu, mày liễu, môi đỏ mọng, đúng là một gã nam tử so với nữ nhân còn đẹp hơn rất nhiều. Hân chính là giáo chủ U Hỏa giáo – Cổ Hoài Thiên sao? Diệp Lăng Hiên ngạc nhiên khi diện kiến dung mạo đích thực của hân. Còn tưởng rằng giáo chủ U Hỏa chính là một gã trung niên, thật không ngờ lại là tuyệt sắc mỹ nam tử.

“Hân chính là vô lâm minh chủ Diệp Lăng Hiên à?” Cổ Hoài Thiên nhìn Diệp Lăng Hiên liếc mắt một cái hỏi.

“Dạ!” Ảnh Mị tháo xuống lớp mặt nạ tái nhợt trên khuôn mặt Diệp Lăng Hiên làm hé ra dung nhan ôn nhu tuấn tú của hân. Cổ Hoài Thiên vừa thấy, lập tức phát sinh hứng thú, “Bộ dạng quả không tồi. Hân là Duẫn Nguyệt Tình?” Hân nâng ngón tay chỉ Duẫn Nguyệt Tình đứng bên cạnh.

Duẫn Nguyệt Tình cũng tháo mặt nạ xuống. “Nga, là một mỹ thiếu niên. Nhìn không ra a, tả hộ pháp cùng hữu hộ pháp lại có thể bại trong tay các người.” Cổ Hoài Thiên rời đi tọa ỷ, đi đến bên Diệp Lăng Hiên.

Nâng cằm Diệp Lăng Hiên lên, trong mắt Cổ Hoài Thiên hiện ra một tia quỷ dị, “Ta vừa ý hân.” (ahh, gấp dê già biến thái ời)

Diệp Lăng Hiên sững sốt, lời này của hân là có ý tứ gì?

“Giáo chủ, ngài thích hân sao? Hay là thuộc hạ phế đi võ công của hân, để cho giáo chủ hảo hảo hưởng dụng?” Ảnh Mị vừa nghe, lập tức hiểu được ý tứ của Cổ Hoài Thiên.

“Người...” Diệp Lăng Hiên cuối cùng hiểu được, giáo chủ U Hỏa này chuộng nam sắc. Nguy rồi, hân lại tính sai.

“Không cần, nhìn bộ dạng hiện tại của hân còn có thể làm cái gì chứ.” Cổ Hoài Thiên khoát tay.

Diệp Lăng Hiên vẫn không lên tiếng, huyết đạo bị điểm trên người hắn đã được cởi bỏ gần hết từ một canh giờ trước. Diệp Lăng Hiên cắn chặt môi dưới, môi dưới đã bị rách, chảy máu ròng ròng. Thành bại ngay tại giờ khắc này, huyết đạo lúc này đã hoàn toàn được giải khai! Thân mình Diệp Lăng Hiên đột ngột di chuyển, hướng Duẫn Nguyệt Tình bên cạnh đánh tới.

Duẫn Nguyệt Tình hoàn toàn không dự đoán được Diệp Lăng Hiên có thể cử động, thân thể bị luồng nội lực lớn đánh úp lập tức văng ra xa. Diệp Lăng Hiên cũng ngã sấp xuống trên người hắn.

Cổ Hoài Thiên, Ảnh Mị, cùng với giáo đồ U Hỏa giáo trong đại sảnh bị biến hóa bất thành linh làm cho sửng sốt. Ảnh Mị lập tức phản ứng lại, tay hắn hướng Diệp Lăng Hiên chop tới. Diệp Lăng Hiên lúc này căn bản tránh không khỏi câu trả lời của hắn, tuy rằng hắn đã giải khai huyết đạo nhưng hiệu lực của Tiêu Ngọc Hoàn vẫn còn, hơn nữa lúc này cơ thể hắn rất suy yếu, đành chấp nhận bị Ảnh Mị túm tóc kéo đứng lên.

“Người muốn chạy sao? Không dễ dàng như vậy!” Tay Ảnh Mị xiết chặt, Diệp Lăng Hiên đau đớn nhíu mày.

Lúc này Duẫn Nguyệt Tình đứng dậy từ mặt đất, môi hắn dính một vệt máu tươi, xem ra là vừa rồi đôi môi đang chảy máu của Diệp Lăng Hiên đã chạm phải môi hắn. (úi, là kiss đấy!)

Ảnh Mị nhẹ buông tay, Diệp Lăng Hiên nặng nề ngã trên mặt đất. Đau đớn công kích thần kinh hắn nhưng hắn cắn răng không rên một tiếng.”Ha ha, có cốt khí, ta càng thích. Người tới, mang hắn chỉnh trang một chút rồi đưa vào phòng ta đi.” Cổ Hoài Thiên cười khanh khách phân phó thuộc hạ.

Ảnh Mị nắm lấy Diệp Lăng Hiên đem hắn kéo vào hậu đường, không ai chú ý, lúc này thân mình của Duẫn Nguyệt Tình với ánh mắt vẫn trống rỗng nhẹ run lên một tí.

Hiện tại, Diệp Lăng Hiên đang nằm trên một cái giường rộng lớn tinh xảo, hai tay bị trói ở đầu giường. (này dòm quen không, chuẩn bị SM nga) Hai mắt hắn nhìn lên đầu giường, vừa rồi phải chăng đã thành công? Nếu thành công, Nguyệt Tình hẳn là biết tiếp theo nên làm cái gì. Chỉ cần hắn không có việc gì là tốt rồi, ta thế nào đều không sao cả. Diệp Lăng Hiên xoay xoay cổ tay, dây thừng trói thực chặt, không có cách nào cởi bỏ được.

Cửa mở, Cổ Hoài Thiên đi đến, “Đợi lâu phải không?” Diệp Lăng Hiên nhìn hắn một cái, xoay người... đi không phản ứng lại hắn. Cổ Hoài Thiên đi đến bên giường, vuốt đầu Diệp Lăng Hiên, hai tay tinh tế vỗ về hai má hắn, “Ta rất thích loại người như ngươi, thật sự kiên cường cứng rắn, vô luận bị tra tấn thế nào cũng sẽ không hé răng. Có điều nếu như này thì sao...?” Cổ Hoài Thiên đột nhiên cúi người xuống, hôn ngẫu nghiêng đôi môi đỏ hồng của Diệp Lăng Hiên

“Ngô...” Diệp Lăng Hiên mở to mắt, thân mình bất an giãy giụa.

Cổ Hoài Thiên nắm lấy cằm hắn khiến cho hắn hé miệng, đầu lưỡi trượt vào miệng hắn. Toàn bộ thân thể Diệp Lăng Hiên đều cứng đờ. Hắn càng cố gắng kháng cự thì Cổ Hoài Thiên lại càng hôn sâu hơn cho đến lúc cảm thấy đã đủ mới buông tha, hăm liếm mép cười gian “Tư vị cũng không tệ lắm.”

Diệp Lăng Hiên há mồm thở phì phò, vừa rồi hắn bị hôn đến không thể thở được.

Bàn tay Cổ Hoài Thiên tiến đến eo Diệp Lăng Hiên, tháo bỏ đai lưng hắn.

18. Chương 18

Cổ Hoài Thiên tháo đai lưng Diệp Lăng Hiên ném sang một bên, chậm rãi cởi bỏ quần áo của Diệp Lăng Hiên. Đập vào mắt hắn chính là nhiều vết roi to nhỏ hắn lên trên làn da trắng nõn “Aish, Ảnh Mị hẳn thật đúng là không biết thương hương tiếc ngọc mà.”

Hắn vừa nói vừa nhẹ nhàng vuốt ve những vết roi này từ trên xuống dưới, thân mình Diệp Lăng Hiên run rẩy, nhắm mắt cam chịu. Đột nhiên, hắn mở to mắt ra, gắt gao nhìn chăm chăm Cổ Hoài Thiên, Cổ Hoài Thiên quơ quơ móng tay dính đầy máu trước mặt hắn, “Quả thật rất đẹp a.”

Một vệt máu tươi từ trên người Diệp Lăng Hiên chảy xuống, Cổ Hoài Thiên vừa rồi dùng móng tay cắt vào những vết thương vốn đã kết vảy của hắn. Cổ Hoài Thiên cúi người xuống, nhẹ nhàng liếm sạch vệt máu tươi kia. Diệp Lăng Hiên chỉ cảm thấy từng trận ghê tởm truyền đến.

“Máu này chảy ra thật lãng phí nha, hay là người cũng ném thử một chút đi?” Cổ Hoài Thiên nói xong, hôn lên môi Diệp Lăng Hiên. Mùi máu tươi quanh quẩn trong miệng, xộc lên cả mũi hắn.

Cổ Hoài Thiên bắt đầu liên tục để lại trên cơ thể Diệp Lăng Hiên rất nhiều dấu hôn, tiếng thở dốc ồ ồ cứ vang vọng bên tai hắn.

Ngoài cửa, một người nắm chặt nắm tay, cắn răng, móng tay dường như đâm chảy máu cả lòng bàn tay mà hắn lại không hề có cảm giác đau đớn. Không được, chịu không nổi! Khi hắn chuẩn bị vọt vào trong phòng thì có một bàn tay giữ chặt hắn lại, “Hiện tại không thể xông vào, kiểm củi ba năm thiêu trong một giờ a.”

“Người là ai?” Dẫn Nguyệt Tình cảnh giác nhìn chằm chằm kẻ trước mắt, người này võ công tương đối cao, xuất hiện đằng sau hắn mà không hề làm hắn phát giác.

“Yên tâm, ta là đến giúp người, ta có thù với hắn!” Hắc y nhân chìa vào Cổ Hoài Thiên đang ở trong phòng.

Dẫn Nguyệt Tình vẫn còn lo lắng, thấy hắn nghi ngờ, hắc y nhân lại giải thích, “Nếu như ta là người của U Hỏa giáo hắn là ta đây hiện tại phải hét to lên có đúng hay không? Người xem, ta còn giúp người hạ gục vài tên lính canh đây nè.”

Bây giờ Dẫn Nguyệt Tình mới phát hiện chung quanh hắn có vài kẻ nằm la liệt, vừa rồi bị lửa giận làm mờ mịt tâm trí, hoàn toàn không chú ý tới động tĩnh xung quanh.

“Hắn là tình nhân của người ư?” Hắc y nhân hỏi, nhìn vẻ mặt vừa thống khổ vừa đau xót của Dẫn Nguyệt Tình là hoàn toàn có thể đoán được.

Dẫn Nguyệt Tình gật gật đầu.

“Hắn vì người hy sinh cũng không nhỏ a.” Trong mắt hắc y nhân tràn đầy ánh nhìn bội phục đối với Diệp Lăng Hiên.

Cổ Hoài Thiên đột nhiên tháo bỏ dây thừng ở cổ tay Diệp Lăng Hiên. Diệp Lăng Hiên nhìn hắn một cách khó hiểu. Cổ Hoài Thiên tà tà cười, hai tay ngăn chặn Diệp Lăng Hiên, “Ta thích nhìn bộ dạng giãy giụa dưới thân ta của người!”

“Người... đồ biến thái!” Diệp Lăng Hiên rốt cục nhịn không được mở miệng mắng.

Cổ Hoài Thiên một tay bắt lấy đôi tay đang không ngừng phản kháng của Diệp Lăng Hiên, “Ha hã, bây giờ chúng ta đây nên hảo hảo hưởng thụ một chút đi.” Tay kia thì bắt đầu từ mắt cá chân của Diệp Lăng Hiên sờ dần lên phía trên. Diệp Lăng Hiên như nổi da gà cả người, tay nắm thành quyền kịch liệt đánh vào người Cổ Hoài Thiên thế nhưng cũng không ngăn được hắn.

Cả thân mình nóng rực của Cổ Hoài Thiên dính chặt vào người Diệp Lăng Hiên, Diệp Lăng Hiên sống chết nghĩ muốn đẩy hắn ra nhưng lại lực bất tòng tâm. Diệp Lăng Hiên cũng bị hắn đè đến ngạt thở.

Đột nhiên Cổ Hoài Thiên ngậy người bất động. Diệp Lăng Hiên hít sâu một hơi, dùng sức đem Cổ Hoài Thiên trên người đẩy ra, “Người cũng quá coi thường ta.”

Phong Phủ huyết sau lưng Cổ Hoài Thiên bị cắm một cây ngân châm. “Ha hã, ta quả nhiên xem thường người. Không ngờ người còn có chiêu này.” Cổ Hoài Thiên bị áp chế vẫn ha hã cười.

“Nhưng người quá xem nhẹ ta rồi!” Sắc mặt Cổ Hoài Thiên đột ngột biến lạnh, hắn tập trung vận khí, kim châm ngay lập tức bị bắn ra ngoài. Diệp Lăng Hiên hít mạnh một hơi, chẳng thể tưởng được nội lực Cổ Hoài Thiên lại thâm sâu như thế.

“Nếu người ngoan ngoãn lấy lòng ta, ta còn hảo tâm để lại cho người một con đường sống. Có điều nếu chọc giận ta thì người chỉ có duy nhất một địa phương để đến, chính là địa ngục!” Con người Cổ Hoài Thiên ánh lên một tia nhìn lạnh như băng, một luồng hướng Diệp Lăng Hiên đánh tới. Ngay tại thời khắc sống còn này, hai bóng người từ cửa sổ vọt vào, một người giữ lấy Diệp Lăng Hiên, người kia hóa giải luồng phong của Cổ Hoài Thiên.

Diệp Lăng Hiên vừa thấy người tới lập tức buông lỏng thân mình ngã vào lòng ngực hắn.

“Tiểu Hiên Hiên, huynh không sao chứ?” Duẫn Nguyệt Tình lo lắng hỏi. (trầu, hỏi ngu, mém bị cường gian còn hỏi không sao ==)

“Không có việc gì, yên tâm.” Diệp Lăng Hiên lộ ra một nụ cười an ủi.

“Nhiếp hồn thuật bị người phá giải?” Cổ Hoài Thiên có chút ngạc nhiên nhìn Duẫn Nguyệt Tình.

“Tiểu Hiên Hiên, ta làm khổ huynh rồi.” Trong mắt Duẫn Nguyệt Tình tràn đầy hối hận.

Con người Cổ Hoài Thiên xoay chuyển, lập tức hiểu được ngọn nguồn, “Thì ra va chạm của bọn người ban nãy có thể giải được nhiếp hồn thuật.” Lúc ấy ở trong đại sảnh, Diệp Lăng Hiên xô ngã Duẫn Nguyệt Tình không phải để chạy trốn mà là cố ý chạm vào hắn.

“Đúng vậy, giải nhiếp hồn thuật kỳ thật cũng không khó, nhất là cần máu tươi, nhì là cần Ngưng Phách Hương, ba là cần chạm vào huyết Đan Trung. Đúng lúc, trên người ta có Ngưng Phách Hương.” Diệp Lăng Hiên nói ra đáp án.

“Lợi hại!” Cổ Hoài Thiên vỗ tay, “Quả nhiên lợi hại, xem ra tả hữu hộ pháp bỏ mạng trong tay các người cũng không uổng.”

“Bất quá, người là ai?” Cổ Hoài Thiên chuyển hướng đến hắc y nhân che mặt, cả người kẻ này tản mát ra một cỗ sát khí nồng đậm. Một đôi con người đen bóng tràn ngập sát khí đối với hắn. Ánh mắt này thoạt nhìn thực quen mắt, dường như là đã thấy qua ở đâu đó từ rất lâu trước kia.

“Ta là ai, người không cần biết, điều duy nhất phải người phải biết chính là: ta là kẻ muốn lấy mạng người!” Thanh âm của hắc y nhân vừa thấp trầm lại âm lãnh.

“Người muốn giết ta không ít, có điều bọn họ đều phải chết trước ta!” Cổ Hoài Thiên không hề do dự, tung ra chưởng lực hướng hai người đánh đến.

Duẫn Nguyệt Tình huy khởi Lưu Vân tiên, hắc y nhân cũng vung ra trường kiếm. Qua năm mươi chiêu, Duẫn Nguyệt Tình chống đỡ không được, hắn vừa phải bảo vệ Diệp Lăng Hiên, vừa phải ngăn cản Cổ Hoài Thiên tấn công. Công phu hắc y nhân mặc dù cao nhưng cũng không làm gì được Cổ Hoài Thiên. Lúc này, thân mình Duẫn Nguyệt Tình choạng vạng một chút, Cổ Hoài Thiên nắm lấy cơ hội, đánh hắn một chưởng. Diệp Lăng Hiên vừa thấy tình thế không tốt lập tức dùng sức xoay người Duẫn Nguyệt Tình, hai người ngay tức khắc thay đổi vị trí cho nên một chưởng của Cổ Hoài Thiên lúc này đánh ngay vào lưng Diệp Lăng Hiên. “Oa” một tiếng, Diệp Lăng Hiên phun ra một búng máu tươi, thân mình mềm nhũn ngã về phía sau.

“Hiên!” Duẫn Nguyệt Tình kinh hãi kêu một tiếng, vội vàng đỡ lấy hắn, vừa thấy tình trạng Diệp Lăng Hiên hắn xem chút nữa hồn phi phách tán – hồn vía lên mây. Sắc mặt Diệp Lăng Hiên tái nhợt, khóe môi trào ra một dòng máu tươi, hơi thở mong manh.

“Người...” Duẫn Nguyệt Tình sử dụng mười thành công lực vào Lưu Vân tiên, vung roi tấn công Cổ Hoài Thiên. Hắc y nhân thấy nếu cứ tiếp tục như thế chẳng những không giết được Cổ Hoài Thiên mà không chừng ngược lại bọn họ còn bị chết dưới tay hắn. Hắc y nhân một phen ngăn cản Duẫn Nguyệt Tình, ghé vào lỗ tai hắn thì thầm một câu. Duẫn Nguyệt Tình tức giận trừng mắt nhìn Cổ Hoài Thiên liếc một cái rồi đột nhiên thu hồi Lưu Vân tiên, ôm Diệp Lăng Hiên phi thân ra bên ngoài cửa sổ. Hắc y nhân lúc này lấy ra trong ngực một viên đạn màu đen ném vào Cổ Hoài Thiên rồi cũng lập tức bay ra khỏi cửa sổ. “Ầm vang” viên đạn nổ thật mạnh, thì ra đó là Phích Lịch Lôi Hỏa đạn.

Tiếng nổ lớn vang đến tai giáo đồ U Hỏa giáo. Ảnh Mị vừa giải khai huyết đạo lập tức xông vào, thì ra trước đó hắn bị Duẫn Nguyệt Tình điểm huyết.

Hắc y nhân lại ném thêm mấy viên Phích Lịch Lôi Hỏa đạn. Trong ánh lửa bập bùng và khói bụi mù mịt, Duẫn Nguyệt Tình ôm Diệp Lăng Hiên cùng hắc y nhân thoát khỏi địa bàn U Hỏa giáo.

19. Chương 19

Duẫn Nguyệt Tình ôm Diệp Lăng Hiên cùng hắc y nhân triển khai tuyệt đỉnh khinh công chạy tới một cái trấn nhỏ cách Thanh Châu hơn tám mươi dặm. Khi xác định người U Hỏa giáo không thể đuổi đến, bọn

họ mới dừng lại, tìm một khách *** vắng vẻ để dưỡng sức và chữa thương cho Diệp Lăng Hiên. Bắt mạch xong cho Diệp Lăng Hiên, trên mặt Duẫn Nguyệt Tình tràn ngập nét lo lắng. Mạch tượng của Diệp Lăng Hiên rất yếu, hẳn bị nội thương rất nặng, hơn nữa không thể ngưng tụ nội lực chữa thương lại trùng phải một chưởng quá nặng của Cổ Hoài Thiên khiến cho tình trạng thập phần bi kịch.

Hiên a, có gì phải thay ta lãnh chưởng? Thân thủ Duẫn Nguyệt Tình nhẹ nhàng vén lên mái tóc ướt đầm mồ hôi trước trán Diệp Lăng Hiên, huynh đã quên nội lực của ta có khả năng hóa giải hơn một nửa chưởng lực sao... khi ấy huynh không có chút nội lực thể mà lại còn...

“Ta đi tìm đại phu.” Hắc y nhân nói xong liền đi ra ngoài, đột nhiên trước mắt hắn ngân quang chợt lóe, Lưu Vân tiên cuốn lấy cổ hắn.

“Gì nữa đây? Người vẫn chưa tin ta hả?” Hắc y nhân không chống cự, cứ để Lưu Vân tiên quấn lấy cổ hắn.

“Ta không biết người là ai? Dựa vào đâu để ta tin người được chứ?” Duẫn Nguyệt Tình lạnh lùng nói, “Muốn ta tin tưởng người thì hãy khai rõ ràng thân phận người đi!”

“Được thôi, ta nói.” Hắc y nhân xoay người lại, tháo xuống mặt nạ da người để lộ ra khuôn mặt tuấn tú, “Ta là Lãnh Dạ Hồn, là con trai của tiền nhiệm giáo chủ U Hỏa giáo – Lãnh Danh Hạo.”

“Người cũng là người của U Hỏa giáo?!” Roi trên cổ Lãnh Dạ Hồn xiết chặt thêm vài phần.

“Không, đã là không phải.” Lãnh Dạ Hồn thở dài ai oán, “Từ khi Cổ Hoài Thiên giết chết cha ta, đoạt lấy ngôi vị giáo chủ, còn sai người đuổi giết ta, ta đã không còn là người của U Hỏa giáo.”

“Thì ra là như vậy, cho nên, người lựa chọn chúng ta, mục đích người giúp chúng ta là muốn chúng ta giúp người đối phó với U Hỏa giáo đúng chưa.” Duẫn Nguyệt Tình thu hồi Lưu Vân tiên.

“Đúng vậy. Ngôi vị giáo chủ lẽ ra phải là của ta.”

“Đáng tiếc U Hỏa giáo là thứ chúng ta cần tiêu diệt. Chúng ta sao có thể giúp người đoạt lại ngôi vị giáo chủ được bởi vì chúng ta không thể cam đoan người không trở thành một Cổ Hoài Thiên thứ hai, một tên đã đủ nhức đầu rồi.” Duẫn Nguyệt Tình nói xong, xoay người đi đến bên giường.

“Ta có phải Cổ Hoài Thiên thứ hai hay không, dần dà người sẽ biết.” Lãnh Dạ Hồn nhìn Duẫn Nguyệt Tình nâng Diệp Lăng Hiên dậy, hai bàn tay đặt ở sau lưng Diệp Lăng Hiên, dùng nội lực chữa thương cho hắn.

“Chúng ta tạm thời hợp tác được không? Ít nhất hiện tại chúng ta cùng chung mục đích, muốn giết Cổ Hoài Thiên, không phải sao?” Lãnh Dạ Hồn nhẫn nại thương thuyết.

Duẫn Nguyệt Tình không trả lời lại, chuyên tâm chữa thương cho Diệp Lăng Hiên. Lãnh Dạ Hồn biết, hẳn đã ngầm đồng ý.

Sau nửa canh giờ, Duẫn Nguyệt Tình thu hồi hai tay, nhẹ nhàng đặt Diệp Lăng Hiên xuống giường. Diệp Lăng Hiên vẫn ở trạng thái hôn mê. Duẫn Nguyệt Tình cau mày, cứ tiếp tục như vậy sẽ không ổn, trán này nhỏ như vậy làm sao có đại phu? Khi hắn đang mông lung suy nghĩ thì ngoài cửa truyền đến thanh âm trong trẻo của một người, “Ta đến giúp các người được chứ?”

“Là ai?” Hai người cảnh giác thủ thế.

“Ha hả, không cần phản ứng thái quá vậy đâu, ta không phải người của U Hỏa giáo.” Theo thanh âm truyền đến, một vị trung niên nam tử áo trắng phiêu phiêu mỉm cười bước vào.

Duẫn Nguyệt Tình vừa thấy người này lập tức sửng sốt. Bộ dạng của hắn cùng Diệp Lăng Hiên lại có đến bảy tám phần tương tự, ôn nhu nhã nhặn. Bởi vì trùng điệp hồn thuật nên Duẫn Nguyệt Tình không nhớ trước kia đã từng giao chiến với người này.

“Người là ai?” Lãnh Dạ Hồn cũng sửng sốt, hắn nhìn nhìn Diệp Lăng Hiên đang nằm trên giường, lại nhìn nhìn người này.

“Ta sao? Ha hả, chờ hắn tỉnh lại, các người sẽ biết. Nào, để cho ta xem thương thế hắn đi.” Bạch y nhân không trả lời thắc mắc của hai người, tiến đến bên giường bắt mạch cho Diệp Lăng Hiên, mi hơi nhíu lại, vừa thương tiếc vừa đau lòng sờ trán Diệp Lăng Hiên, “Làm sao mà bị thương đến nông nỗi này đây? Ta

chỉ muốn giáo huấn người một chút để người biết thế nào là lễ độ thôi mà. Aigoo không ngờ kết quả lại thảm hại như vậy, ta thực sự sai lầm rồi, nếu nàng biết chuyện này thế nào cũng mắng ta ba ngày ba đêm cho coi.”

Nhìn hành động của bạch y nhân, Duẫn Nguyệt Tình đoán có lẽ quan hệ của bọn họ khá mật thiết. Không vội, quan trọng nhất là Hiên phải tỉnh lại, chờ Hiên khỏe rồi hỏi sau cũng được.

“Chỗ này cũng không an toàn, nếu các người tin tưởng ta thì cùng theo ta đến một nơi.” Thân thủ bạch y nhân ôm lấy Diệp Lăng Hiên. Duẫn Nguyệt Tình không ngăn cản hẳn, chẳng biết có phải vì người này cùng Hiên bộ dạng tương tự hay không mà hẳn cảm thấy chút an tâm và tin tưởng.

Hai người đi theo bạch y nhân rời khỏi khách ***, bọn họ thuê một chiếc xe ngựa, chạy suốt đêm. Dọc theo đường đi, bạch y nhân không ngừng dùng nội lực chữa thương cho Diệp Lăng Hiên, còn Diệp Lăng Hiên thì vẫn cứ hôn mê suốt.

Lãnh Dạ Hồn cùng Duẫn Nguyệt Tình đều nhìn ra công lực của bạch y nhân cao thâm khôn lường.

Đi hết năm ngày, bọn họ vào đến một cái sơn cốc vắng vẻ tĩnh lặng. Kỳ quái, nơi này rất quen thuộc, Duẫn Nguyệt Tình đánh giá hoàn cảnh chung quanh, nhìn thấy trước mắt có một cái hồ nước sâu thẳm. Duẫn Nguyệt Tình nhớ ra đây là nơi hẳn và Diệp Lăng Hiên lần đầu gặp gỡ. Lúc ấy, nhìn thấy vẻ mặt hết sức đáng yêu của Diệp Lăng Hiên, hẳn không tự chủ được lập tức đổ Diệp Lăng Hiên ngay, sau đó còn giở trò xấu để đeo bám lấy người hẳn thích. Từ nơi này, hai người bắt đầu hành trình chu du giang hồ, vui vẻ, hoạn nạn đều có nhau. Thật đau lòng biết bao khi nhìn thấy người hẳn yêu nay lại hôn mê bất tỉnh nằm trong lòng kẻ khác, mọi chuyện lại còn do sự bông bột của hẳn mà nên.

“Quá tốt, thật thích hợp để dưỡng thương.” Lãnh Dạ Hồn cũng cảm thấy thích nơi này.

Bạch y nhân dẫn bọn hẳn tiến sâu vào bên trong sơn cốc. Đi đến cửa sơn cốc, Duẫn Nguyệt Tình dừng lại nhìn chăm chăm vào một tảng đá dựng ở bên. Lãnh Dạ Hồn cũng theo ánh mắt hẳn nhìn lại, không khỏi chấn động. Trên tảng đá có khắc ba chữ đỏ tươi “Lạc Diệp cốc.”

“Nơi này là... Lạc Diệp cốc ư? Như vậy... Người là cốc chủ Lạc Diệp cốc sao?!” Lúc này đầu lưỡi Lãnh Dạ Hồn như cứng đờ, không thể nào a, nghe đồn cốc chủ Lạc Diệp cốc là kẻ lãnh huyết vô tình, giết người không chớp mắt mà? Sao có thể là bạch y nhân vui vẻ nhã nhặn trước mắt được chứ.

“Không phải, ngài chính là tiền nhiệm cốc chủ của Lạc Diệp cốc, ngài là phụ thân của Hiên!” đến đây Duẫn Nguyệt Tình đã hoàn toàn biết được thân phận của bạch y nhân.

“Cái gì hả! Vậy ý người Diệp Lăng Hiên đích thị là đương nhiệm cốc chủ Lạc Diệp cốc á?!” Bất ngờ lớn như vậy khiến Lãnh Dạ Hồn không tự chủ lui ra sau vài bước.

“Không hổ là con trai bảo chủ Lưu Tình bảo!” Bạch y nhân mỉm cười, dắt hai người tiến vào Lạc Diệp cốc.

“Đi theo ta đi, từng bước cũng không được rời ta, nếu không các người sẽ bị lạc vào ngũ hành mê trận ở đây đó.” Thân ảnh bạch y nhân thoắt ẩn thoắt hiện xuyên qua rừng cây ngập tràn sương mù.

Duẫn Nguyệt Tình cùng Lãnh Dạ Hồn nhanh theo sát sau hẳn. Thoát khỏi ngũ hành trận, khung cảnh trước mắt hai người bừng sáng, trời ạ, không nghĩ đến chốn thâm sơn cùng cốc này lại có một nơi đẹp đến vậy.

Kỳ hoa dị thảo, suối chảy nước reo, rừng trúc xanh mát, xa xa trong rừng trúc thấp thoáng một tòa trúc ốc. Bạch y nhân ôm Diệp Lăng Hiên đi vào một căn phòng trong tòa trúc ốc u tĩnh, nhẹ nhàng đặt hẳn ở trên giường, “Các người trước đi ra ngoài, ta muốn vận công chữa thương cho hẳn, ba canh giờ sau các người mới được vào.” Bạch y nhân nói xong, nâng Diệp Lăng Hiên dậy, ngồi xếp bằng ở phía sau hẳn, hai bàn tay đặt lên lưng hẳn, bắt đầu vận dụng Huyền Diệp thần công chữa thương cho con trai.

20. Chương 20

Bất mạch lần nữa cho Diệp Lăng Hiên thấy mạch tượng của hẳn đã dần dần ổn định, bạch y nhân Diệp Phong Hoa lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Cho Diệp Lăng Hiên ăn vào một viên Ngọc Lộ Hoàn nữa là xong

xuôi, chuyện còn lại chỉ là chờ cho hẩn tỉnh dậy.

“Các người vào đi.” Diệp Phong Hoa hô.

Duẩn Nguyệt Tình vội vàng chạy vào, Lãnh Dạ Hồn theo sát sau đó. “Hiên thế nào rồi?” Duẩn Nguyệt Tình nhìn nhìn sắc mặt đã chuyển biến tốt hơn nhiều của Diệp Lăng Hiên, tuy nhiên vẫn có điểm lo lắng.

“Yên tâm, không việc gì nữa, tu dưỡng thêm một tháng là có thể phục hồi như trước.” Diệp Phong Hoa cười cười chỉnh lại chăn cho Diệp Lăng Hiên, “Chờ tí nó tỉnh ngay ấy mà, người ở lại trông chừng nó nhé. Lãnh công tử, người theo ta nói chuyện một chút.”

Diệp Phong Hoa cùng Lãnh Dạ Hồn đi ra ngoài, để lại một mình Duẩn Nguyệt Tình ngồi ở bên giường, nắm tay Diệp Lăng Hiên, lặng lẽ chờ hẩn tỉnh lại.

Diệp Phong Hoa dẫn Lãnh Dạ Hồn đi vào trong rừng trúc, “Lãnh công tử, hiện tại người đã biết rõ chân tướng đích thực của cốc chủ Lạc Diệp cốc, ta hy vọng người không đem phương pháp ra vào Lạc Diệp cốc lan truyền ra bên ngoài.”

“Diệp cốc chủ yên tâm, văn bối tuyệt không lộ ra nửa chữ!” Lãnh Dạ Hồn nói như đang thề, kỳ thật hẩn cũng không có ý định tiết lộ cho bất kỳ ai, nếu không cả Lạc Diệp cốc và Lưu Tình bảo sẽ không để yên cho hẩn.

“Đa tạ Lãnh công tử.” Diệp Phong Hoa nở nụ cười, hẩn không nhìn lầm người, người này không phải kẻ xấu, bằng không lúc trước hẩn sẽ không dẫn người này vào cốc.

Từ từ mở mắt ra, trước mắt là cảnh sắc vô cùng quen thuộc. A? Đây không phải nhà hẩn sao? Diệp Lăng Hiên nghi hoặc xoay chuyển ánh mắt, thấy được đang nắm tay hẩn chính là Duẩn Nguyệt Tình với vẻ mặt vui sướng không thể tả.

“Nguyệt Tình, người không sao chứ?” Diệp Lăng Hiên hỏi, ngô, thương tốt hơn nhiều rồi, nhưng ngực còn có chút đau đớn.

“Ta không sao, Hiên, là ta hại huynh, ta thực có lỗi với huynh!” Hai tay Duẩn Nguyệt Tình ôm lấy khuôn mặt Diệp Lăng Hiên, một giọt nước từ khóe mắt chảy xuống.

“Khóc gì mà khóc, chưa bao giờ ta thấy người khóc nha, lỗi không phải ở người! Việc này phải trách ta mới đúng, nếu ta không để người một mình ra ngoài thì cũng sẽ không phát sinh chuyện này.” Diệp Lăng Hiên nói xong muốn ngồi dậy. Duẩn Nguyệt Tình vừa thấy, vội vàng nâng hẩn dậy, lấy một tấm nệm lót sau lưng cho hẩn ngồi, “Không! Là ta sai mà! Là ta khiến huynh bị thương nặng như vậy! Nếu không phải vì ta thì huynh đâu có bị bọn người U Hỏa giáo bắt giữ!” Duẩn Nguyệt Tình không thể nào tha thứ cho lỗi lầm của chính mình, là do hẩn nông nổi làm tổn hại đến người hẩn yêu.

“Ừm thôi nè, dù gì chuyện cũng đã rồi, đều là quá khứ cả, cho nó qua luôn đi, là lỗi của ai bây giờ không còn quan trọng nữa.” Diệp Lăng Hiên cười nói.

Duẩn Nguyệt Tình cúi đầu vào hõm vai của Diệp Lăng Hiên, “Hiên, ta thề, ta tuyệt đối sẽ không bao giờ để cho huynh phải chịu thêm bất kỳ một tổn thương nào nữa!”

Diệp Lăng Hiên cũng vươn tay ôm hẩn, hai người cứ như thế ôm nhau một hồi lâu.

Qua một lúc, Diệp Lăng Hiên chợt nhớ đến một vấn đề trọng yếu, “Là ai mang ta về đây chữa trị vậy?”

“Ha hử, ta chứ còn ai, người không phải bị thương nặng đến ngay cả cha người cũng quên luôn đó chứ.” Diệp Phong Hoa cười tủm tỉm đi đến.

“Cha

~” Diệp Lăng Hiên rất kinh ngạc, người cha xuất môn du lịch năm năm của hẩn đã trở lại, “Mẫu thân đâu? Nàng không trở về sao?”

“Chúng ta ở Nam Cương, sau khi nghe nói chuyện U Hỏa giáo liền quay trở về, mẹ người nói mình ta ra tay là đủ, cho nên nàng đi U Diệp cốc thăm lão bằng hữu U Diệp phu nhân của nàng rồi.”

“... ..” Cái tính ham chơi của mẫu thân vẫn y chang như trước chẳng hề thay đổi tẹo nào, nếu không phải sự tình nguy cấp buộc cha phải gấp rút trở về thì chắc hẳn bây giờ hai người bọn họ còn ở nơi nào nơi nào hưởng thụ thú vui thế gian a.

“Hiên nhi a, lần này ngươi đã rút kinh nghiệm chưa? Giang hồ hiểm ác, hai người các ngươi còn non kinh nghiệm lắm a.” Diệp Phong Hoa thở dài.

Diệp Lăng Hiên và Duẫn Nguyệt Tình cùng lúc gật gật đầu.

“Bá phụ, ta muốn nói với ngài một chuyện.” Duẫn Nguyệt Tình nhìn thẳng vào Diệp Phong Hoa nói.

“Ha hã, ta biết rồi, ngươi muốn lấy Hiên nhi chứ gì. Nếu ngươi có thể cam đoan sẽ bảo vệ nó thật tốt, ta sẽ giao nó cho ngươi ngay lập tức!” Diệp Phong Hoa sớm biết quan hệ của bọn họ, Nguyệt Tình đứa nhỏ này là người không tồi, Hiên nhi của hắn không nhìn lầm người.

“Nhất định!” Thanh âm của Duẫn Nguyệt Tình thập phần kiên định.

Diệp Lăng Hiên dở khóc dở cười nhìn bọn họ, cha a, cha đem con trở thành cái gì thế, búp bê sứ á? Nguyệt Tình a, ngươi quên là võ công của ta còn cao hơn ngươi sao, là ta bảo vệ ngươi mới đúng đó.

“Diệp huynh, thương thế của huynh không sao chứ?” Lãnh Dạ Hồn thấy Diệp Lăng Hiên đang tựa vào một khóm trúc.

“Đa tạ Lãnh huynh quan tâm, tốt hơn nhiều rồi.” Diệp Lăng Hiên cười nhẹ. Hôm qua, hắn đã biết thân phận của Lãnh Dạ Hồn và chuyện bọn họ hợp tác, còn thương thảo một phen. Bởi vì mục tiêu hai bên có chút khác biệt, Duẫn Nguyệt Tình và Diệp Lăng Hiên thì muốn tiêu diệt U Hỏa giáo, còn Lãnh Dạ Hồn lại muốn đoạt lấy ngôi vị giáo chủ rồi đem U Hỏa giáo cải tà quy chánh, tuy nhiên chuyện tương lai ai mà chắc được.

Lãnh Dạ Hồn tinh tế đánh giá Diệp Lăng Hiên. Nhìn bộ dáng ôn nhu nhã nhặn lại có chút yếu ớt của hắn không thể ngờ được hắn có tuyệt thế công phu, cũng không tưởng tượng nổi hắn kiên cường cứng cỏi như vậy.

Một trận gió thổi qua, thân mình Diệp Lăng Hiên run rẩy một chút, gió thổi ở trên người lạnh lạnh, thân thể hắn còn rất yếu, không trụ được gió to. Diệp Lăng Hiên xoay người muốn đi vào nhà, lại không cẩn thận vấp phải gì đó dưới chân làm thân mình ngã nhào về phía trước.

“Cẩn thận!” Lãnh Dạ Hồn thấy thế lập tức tiến lên đỡ lấy hắn. Thân mình ấm áp của Diệp Lăng Hiên dựa vào hắn, một mùi hương thơm ngát truyền đến mũi hắn. Lãnh Dạ Hồn đột nhiên không muốn buông hắn ra. Nghĩ đến sự kiên cường quá mức của Diệp Lăng Hiên hắn thấy rất hứng thú. Một người bề ngoài ôn nhu nhưng bản tính cứng cỏi như vậy không khỏi khiến hắn động tâm.

“Lãnh huynh, ta không sao.” Diệp Lăng Hiên động dậy nghĩ muốn rời khỏi ngực hắn. Hành động kì quái của Lãnh Dạ Hồn làm cho hắn có chút bất an. Hình như hắn không chịu buông mình ra.

Đột nhiên, Lãnh Dạ Hồn bị đẩy ra, Diệp Lăng Hiên bị một đôi tay kéo đi, ngã vào một lòng ngực ấm áp quen thuộc.”Lãnh huynh, không ngờ tại đây mà ngươi cũng có thể nổi tà tâm a.” Duẫn Nguyệt Tình trào phúng nói.

“A, thực xin lỗi, ta chỉ có chút thất thần.” Lãnh Dạ Hồn thấy ánh nhìn đầy địch ý của Duẫn Nguyệt Tình, trả lời một câu bèn lập tức rời đi.

“Không cho phép huynh dây dưa với hắn, huynh là người của ta, chỉ thuộc về mình ta!” Duẫn Nguyệt Tình bá đạo ôm lấy Diệp Lăng Hiên.

“Nguyệt Tình, vừa rồi hắn chỉ có ý giúp đỡ ta một chút thôi mà.” Diệp Lăng Hiên buồn cười nhìn hành động tức giận trẻ con của tình nhân hắn.

“Ai

huynh không thấy trong mắt hắn toàn là *** sao chứ?” Duẫn Nguyệt Tình vừa hướng Diệp Lăng Hiên ăn đậu hũ (dê xôm sề mó đó mà)

“Có sao?” Diệp Lăng Hiên nháy mắt mấy cái, hần cái gì cũng không phát giác a.

“Quên đi, dù sao ta cũng sẽ không để hần động chạm huynh lần nữa!” Duẫn Nguyệt Tình nói xong, ôm Diệp Lăng Hiên đi vào phòng.

21. Chương 21

Duẫn Nguyệt Tình nhẹ nhàng đặt Diệp Lăng Hiên ở trên giường, âu yếm đắp chăn cho hần, “Ta đã dùng bồ câu đưa tin báo cho Tề Ngự Thiên biết chúng ta bình yên vô sự. Còn huynh á, nghỉ ngơi dưỡng thương cho thiệt tốt đi, không phải lo gì hết, bá phụ đã đích thân ra tay cứu mấy vị chưởng môn kia rồi.”

Diệp Lăng Hiên tựa vào đầu giường nhìn nhất cử nhất động của Duẫn Nguyệt Tình, “Trời ơi, chăm sóc chu đáo quá đi, không giống tiểu hài tử nữa rồi.”

Lời này vừa thốt ra, Duẫn Nguyệt Tình liền kêu lên, “Ta giống con nít bao giờ hử, ta đây luôn biết cách chăm sóc người bệnh nha, với huynh là cực kì ôn nhu chu đáo đó.”

“Nga, phải không?”

“Tiểu Hiên Hiên, huynh đừng có hoài nghi người ta nữa mà?” Tính tình khôi hài trẻ con của Duẫn Nguyệt Tình lại bùng phát.

“Người a.” Diệp Lăng Hiên buồn cười lắc đầu.

Đứng ở ngoài cửa sổ nhìn vào cảnh tượng ấm áp vui vẻ của hai người trong phòng, Lãnh Dạ Hồn cảm thấy đau xót, vì sao chính mình không được gặp Diệp Lăng Hiên sớm một chút, thấy ánh mắt hần nhìn Duẫn Nguyệt Tình là hần biết rằng mình không có cửa chen vào. Bỏ cuộc đi, hần tự nhủ với lòng. Nhưng mà, hần lại không cam lòng.

Ban đêm, Lãnh Dạ Hồn một người một mình ngồi ở ngoài phòng uống rượu giải sầu, nâng chén tiêu sầu càng sầu thêm, ha hử, câu này quả không sai, Lãnh Dạ Hồn hí mắt, tay bóp chặt chén rượu.

“Lãnh huynh, sao lại một mình ngồi đây uống rượu?” Phía sau truyền đến thanh âm của Diệp Lăng Hiên .

“Diệp huynh, Duẫn huynh đâu rồi?” Lãnh Dạ Hồn thấy chỉ có mình Diệp Lăng Hiên nên lên tiếng hỏi.

“Hửn a, chạng vạng ra khỏi cốc đi mua vài thứ, hiện tại còn chưa thấy trở về.” Diệp Lăng Hiên đoán hần phải rong chơi cho đã rồi mới trở về.

“Diệp huynh có thể cùng ta uống vài chén được không?” Lãnh Dạ Hồn lại nốc cạn một chén rượu.

“Ta bây giờ chưa thể uống rượu được.” Diệp Lăng Hiên lắc đầu.

“Ừ nhỉ, ta đã quên thương thế của huynh còn chưa hoàn toàn bình phục.” Lãnh Dạ Hồn uống sạch chén rượu, hần cảm thấy chén rượu này thực tràn đầy sầu khổ.

“Lãnh huynh có tâm sự gì sao?” Diệp Lăng Hiên phát hiện tâm trạng Lãnh Dạ Hồn không được tốt.

“Đúng vậy a. Có điều tâm sự này vĩnh viễn không thể nào chia sẻ được.” Lúc này, gió thổi qua, hương rượu tỏa ra, Lãnh Dạ Hồn đứng lên đối mặt Diệp Lăng Hiên, “Diệp huynh, huynh có hiểu chăng cảm tình của ta?”

“Cảm tình?” Diệp Lăng Hiên bị lời này làm cho sửng sốt.

“Là tình cảm ta dành cho huynh.” Bị rượu làm say có chút không kiểm soát, Lãnh Dạ Hồn bắt đầu thổ lộ nỗi lòng của mình.

“Huynh...” Diệp Lăng Hiên phát giác tình huống không ổn, nhớ tới lời Duẫn Nguyệt Tình từng nói, huynh không thấy trong mắt hần đối với huynh tràn đầy *** sao. Còn tưởng rằng Nguyệt Tình quá đa nghi, không nghĩ tới...

“Ta thích huynh, từ lúc nhìn thấy huynh ở Thanh Châu ta đã thích huynh rồi, có gì người huynh thích lại là hần mà không phải ta!” Lãnh Dạ Hồn đột ngột ôm chặt lấy Diệp Lăng Hiên.

“Lãnh huynh, huynh bình tĩnh chút đi, làm ơn buông ta ra trước có được không?” Diệp Lăng Hiên nóng nảy, giấy dựa thoát khỏi vòng tay hắn.

“Vì sao, vì sao người huynh thích lại là hắn chứ hả?” Lãnh Dạ Hồn lúc này đã hoàn toàn say, gắt gao ôm chặt thân thể Diệp Lăng Hiên, cúi đầu xuống, hôn lên môi hắn.

“Ngô...” Thân mình Diệp Lăng Hiên cứng đờ, dồn sức vào hai tay cố gắng đẩy Lãnh Dạ Hồn ra.

Lãnh Dạ Hồn hoàn toàn đắm chìm trong mộng đẹp. Diệp Lăng Hiên không kiên nhẫn nổi, ngón tay điểm huyết đạo của Lãnh Dạ Hồn. Lãnh Dạ Hồn xoay người nắm lấy cổ tay Diệp Lăng Hiên, hai người giằng co hơn năm chiêu. Đột nhiên, hơi thở Diệp Lăng Hiên dồn dập hẳn, cả thân mình cũng mềm nhũn ra, hắn bị Lãnh Dạ Hồn điểm trúng Nhuyễn Ma huyết rồi. Thân thể Diệp Lăng Hiên ngã nhào vào lòng ngực Lãnh Dạ Hồn, lúc này hắn mới buông tha cho đôi môi của Diệp Lăng Hiên.

Hắn rời khỏi chỗ ngồi, ôm Diệp Lăng Hiên đi vào phòng. “Lãnh huynh, xin người chớ làm chuyện nông nổi với ta!” Trán Diệp Lăng Hiên đầy mồ hôi lạnh, Nguyệt Tình a, người đi đâu giờ này chưa trở lại.

Đem Diệp Lăng Hiên đặt ở trên giường, nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo hắn, Lãnh Dạ Hồn âu yếm hôn khắp từ xương quai xanh của hắn trở xuống, mỗi cái hôn đều tràn ngập yêu thương. (chà ơi, sao bé Hiên bị sàm sỡ hoài vậy)

Nhìn bộ dạng của Lãnh Dạ Hồn, Diệp Lăng Hiên biết giờ phút này nói gì hắn cũng không lọt tai, đành nhắm mắt cam chịu cầu nguyện Duẫn Nguyệt Tình mau chóng trở về.

Lãnh Dạ Hồn dịu dàng hôn lên trán Diệp Lăng Hiên rồi từ từ tiến xuống phía dưới.

Đột nhiên, sau lưng hắn truyền đến một đạo kinh phong. Không chờ hắn phản ứng, một bàn tay điểm huyết đạo hắn, rồi tung chưởng đánh hắn văng ra xa.

“Lãnh Dạ Hồn! Người cả gan dám giở trò đồi bại với Hiên sao! Người chán sống rồi chẳng?” Thanh âm của Duẫn Nguyệt Tình lúc này nghe còn lạnh lẽo hơn cả hàn băng nơi địa ngục.

Lưu Vân tiên huy khởi, một dải ngân quang hướng Lãnh Dạ Hồn đánh tới, Lãnh Dạ Hồn bị bất ngờ làm tỉnh rượu không ít, vừa định tiến lên xin lỗi thì thấy Lưu Vân tiên dồn dập tấn công hắn nên vội vàng tránh, “Duẫn huynh, ta, ta, thật sự thực xin lỗi, ta say rượu nên không ý thức được.”

“Người giải thích gì cũng vô dụng!” Duẫn Nguyệt Tình đã hoàn toàn nổi trận lôi đình, một mực hướng hắn tấn công quyết liệt.

“Nguyệt Tình, dừng tay, lúc ấy ý thức hắn không rõ ràng, mới có thể...” Thanh âm Diệp Lăng Hiên vang lên, Duẫn Nguyệt Tình mới hạ thủ, hắn hít một hơi thật sâu, áp chế cơn sung thiên của chính mình, thu hồi Lưu Vân tiên, đi vào trong phòng. Hắn cởi bỏ huyết đạo cho Diệp Lăng Hiên, nâng hắn dậy, thay quần áo mới cho hắn, ôn nhu hỏi: “Không việc gì chứ?”

Diệp Lăng Hiên lắc đầu, “Ta không sao, kỳ thật hắn chưa làm gì hết, người tha cho hắn đi mà.”

“Huynh a, lúc nào cũng mềm lòng, huynh muốn ta tha hắn thì ta đành phải tha chứ sao, nếu còn có lần sau, ta cam đoan hắn chết không toàn thây!” Vừa nhìn thấy cổ Diệp Lăng Hiên có dấu hôn, Duẫn Nguyệt Tình lại nổi sùng, giận dữ hôn lên đó, lẩm bẩm nói, “Huynh là của ta, là của ta, không ai được phép chạm vào huynh dù chỉ một chút!”

Diệp Lăng Hiên nở nụ cười, hai tay ôm lấy hắn, “Ừm, ta yêu người.”

“Ta cũng yêu huynh lắm.” Hai người nhìn nhau cười hạnh phúc.

Sáng sớm hôm sau hai người phát hiện Lãnh Dạ Hồn đã rời khỏi Lạc Diệp cốc đêm qua, chỉ để lại một phong thư:

[Diệp huynh, Duẫn huynh, ta thật sự thực xin lỗi các người, ta không xứng đáng ở lại Lạc Diệp cốc. Một tháng sau, hẹn gặp lại tại Dương Nguyệt lâu ở thành Lê Dương. Lãnh]

“Tên này xem ra cũng biết điều.” Duẫn Nguyệt Tình lắc lắc lá thư trên tay. “Tiểu Hiên Hiên a, phiền phức cuốn gói đi rồi, bây giờ huynh an tâm dưỡng thương thật tốt đi, một tháng sau chúng ta sẽ đến chỗ ước hẹn gặp hần.”

22. Chương 22

Trên Dương Nguyệt lâu thuộc thành Lệ Dương có ba thanh niên đang ngồi đàm luận. “Lãnh huynh, lại gặp mặt.” Diệp Lăng Hiên ôm quyền chào Lãnh Dạ Hồn.

“Diệp huynh, ta...” Lãnh Dạ Hồn muốn nói gì đó nhưng lại bị Diệp Lăng Hiên cắt lời, “Không cần nói nữa, cái gì của quá khứ thì hãy để lại quá khứ, không phải chúng ta vẫn là bằng hữu sao?”

“Ừm, chúng ta vẫn là bằng hữu.” Lãnh Dạ Hồn cũng nhẹ lòng.

“Ta cũng không có để bụng việc đó nữa đâu, giờ chúng ta đi vào chuyện chính há.” Duẫn Nguyệt Tình nói.

“Tốt, lúc ấy chúng ta vẫn chưa đạt được thỏa thuận đúng không? Các huynh vẫn quyết tâm tiêu diệt U Hỏa Giáo sao?” Lãnh Dạ Hồn cười khổ nói.

“Như thế này, cha ta đã cứu ra được các chủng môn bị bắt, hiện tại đệ tử các môn phái đều tụ họp tại thành Hàng Châu chỉ chờ hiệu lệnh của chúng ta để tiêu diệt sạch U Hỏa Giáo một lần.” Diệp Lăng Hiên hiểu được ý tứ của Lãnh Dạ Hồn, dù sao U Hỏa Giáo cũng là do phụ thân hần một tay dựng nên, hần thật không muốn hủy đi tâm huyết của phụ thân mình.

“Xem ra, chẳng thể nào che nổi miệng thể gian, ta cũng biết rất khó bảo trụ được nó, hơn nữa việc làm của Cổ Hoài Thiên đã khiến cho cả võ lâm Trung Nguyên nổi giận.” Lãnh Dạ Hồn thở dài một hơi, “Diệt đi, có lẽ như vậy ta cũng trút đi một gánh nặng, rồi thanh thản sống một cuộc đời chỉ cho riêng mình.”

Nhìn thấy vẻ mặt cô đơn của Lãnh Dạ Hồn, Duẫn Nguyệt Tình vỗ vỗ vai hần, “Nếu huynh đủ chí khí, có thể bằng chính năng lực của mình sáng tạo nên một giáo phái mới a.”

Lãnh Dạ Hồn quay lại, thấy ánh mắt hai người tràn ngập sự cổ vũ, trong lòng bỗng dâng trào nhiệt huyết, “Chí phải, ta muốn bằng chính năng lực của mình sáng lập riêng một giáo phái!”

“Đúng vậy, đây mới chính là Lãnh huynh mà chúng ta biết.” Diệp Lăng Hiên nói xong, ba người cùng nhau nở nụ cười.

“Xong, hiện tại ai cũng nhất trí rồi, việc tiếp theo chính là bàn tính chuyện tiêu diệt U Hỏa Giáo. Nếu muốn dẫn đại đội nhân mã đi Tây Vực tấn công tổng đàn U Hỏa giáo sẽ tử thương vô số. U Hỏa giáo ở phía Bắc Tây Vực, đường xá xa xôi, tất cả mọi người đều không quen thuộc nơi đó, nếu như bị người U Hỏa giáo mai phục dọc đường mà đánh lén thì sẽ thật bất lợi cho chúng ta.” Lãnh Dạ Hồn vừa nói vừa lấy từ trong người một tấm bản đồ cho hai người xem, “Xem này, tổng đàn của U Hỏa giáo đại khái là nằm chỗ này.” Ngón tay của Lãnh Dạ Hồn chỉ lên một vị trí mà nói: “Tổng đàn ở trong sơn cốc, lối vào sơn cốc mai phục không ít cơ quan, bên trong còn bày ra mê trận, ven đường đều có không ít người gác. Hơn nữa để thủ khó công.”

“Ý của huynh là không phải đại đội nhân mã đi mà chỉ có cao thủ các phái thâm nhập thôi?” Diệp Lăng Hiên dần dần hiểu được ý tứ của Lãnh Dạ Hồn.

“Đúng vậy, bất giác trước hết phải bắt được vua, chỉ cần chúng ta có thể giết Cổ Hoài Thiên thì U Hỏa giáo cũng tan tành mà thôi.” Lãnh Dạ Hồn giải thích thêm.

“Nếu không phải là cao thủ có tuyệt đỉnh công phu thì căn bản cũng không thể vào được tổng đàn của U Hỏa giáo.” Duẫn Nguyệt Tình tiếp tục bổ sung.

“Người thích hợp cũng không nhiều.”

“Tốt lắm, vậy ba chúng ta thì sao?” Diệp Lăng Hiên cười đề nghị.

“Ba chúng ta?” Lãnh Dạ Hồn có chút kinh ngạc.

“Chẳng lẽ Lãnh huynh tự nhận mình không phải là tuyệt đỉnh cao thủ sao?” Duẫn Nguyệt Tình trêu chọc hần.

“Ha ha, ta rất tin tưởng vào công phu của mình, nếu Diệp huynh cùng Duẫn huynh có ý tưởng như thế thì sao ta có thể từ chối được?” Lãnh Dạ Hồn nở nụ cười.

“Thế nhá, cứ quyết định như vậy!” Duẫn Nguyệt Tình vươn tay lên không trung, tay của Diệp Lăng Hiên cùng Lãnh Dạ Hồn nắm lấy, “Quyết thắng!”

Tây Vực, phía bắc Trường Thành, cát vàng khắp nơi, sa mạc dài vô tận cùng những vách đá sừng sững. Đứng ở một bãi đất cao nhìn xuống, trông thấy cát vàng cuộn cuộn, giống như trong mắt có thể thấy cảnh chiến tranh với hàng vạn con ngựa phi, tiếng hò giết rợp trời. Từ xưa đến nay, nơi này chưa từng được an bình, bởi vì bảo vệ sự yên ổn nơi biên cương mà triều đại nào cũng đã từng ở Tây Vực giết chóc. Không khó để hình dung ra cảnh tượng máu tươi nhuộm hồng cát vàng nơi đây.

“Đây là phong cảnh phía bắc Trường Thành sao?” Duẫn Nguyệt Tình cảm thán, “Không có cảnh sông núi nên thơ như Trung Nguyên mà lại trào lên khí thế hào hùng.”

Diệp Lăng Hiên nhẹ nhàng kéo những sợi tóc đen bị gió thổi tán loạn sang một bên, “Từ lúc khởi hành đến giờ, có lẽ ba người chúng ta đã đi được nửa tháng rồi.”

Lãnh Dạ Hồn nhìn cảnh vật quen thuộc nơi đây. Nơi này từng là nhà của hắn, tuy hắn không phải là người Tây Vực, nhưng dù sao cũng ở nơi này hơn mười năm. Sau lại bị bắt rời đi nơi này, nhưng vẫn tưởng niệm nơi này, hiện giờ hắn đã quay trở lại. Hắn muốn báo thù cho phụ thân và thời cơ báo thù đã đến.

Ba người đi vào một cái trấn nhỏ nằm sát sa mạc, người đi tới trấn nhỏ đều mặc trang phục dân tộc của Tây Vực. Ba người bọn họ mặc trang phục Trung Nguyên xuất hiện tại nơi này trông có vẻ bất thường.

“Chúng ta có nên đổi cách ăn mặc không?” Duẫn Nguyệt Tình hết nhìn bản thân rồi lại nhìn người xung quanh.

“Nên thay đổi, chúng ta ăn mặc như thế này sẽ bị người của U Hỏa Giáo phát hiện.” Diệp Lăng Hiên gật đầu.

Ba người đi đến một tiệm may, khi đi ra đã mặc vào quần áo của dân bản địa, nhưng vẫn dấu không được khí chất xuất chúng của mình.

Tại khách ^{***}, Diệp Lăng Hiên cùng Duẫn Nguyệt Tình nhìn bản đồ thật cẩn thận. Còn Lãnh Dạ Hồn thì lại ngồi suy tư, bọn họ nên từ đâu mà đột nhập vào Hỏa Diễm cốc, nơi nào thuận tiện nhất.

Đột nhiên, thần sắc ba người trở nên lạnh lùng, cùng nhìn ra bên ngoài cửa sổ, “Xuất hiện đi, các người đứng ở bên ngoài cũng đủ lâu rồi!” Lãnh Dạ Hồn lạnh lùng nói.

“Lãnh thiếu chủ, nhĩ lực quả nhiên tuyệt vời.” Hai hắc y nhân đẩy cửa bước vào.

“Thì ra là Huyền Vũ đường chủ Võ Nguyên cùng Bạch Hổ đường chủ Lê Trán.” Lãnh Dạ Hồn nhìn thấy hai người quen, hơn nữa còn là hai người quen mà hắn vô cùng muốn giết, “Không cần gọi ta như thế, ta từ lâu đã không còn là thiếu chủ.”

“Thì ra là hai vị đường chủ của U Hỏa giáo, hai vị vì điều gì mà đến đây?” Diệp Lăng Hiên mở miệng nói.

“Diệp minh chủ không ngại đường xá xa xôi mà đến đây, giáo chủ chúng ta cũng muốn thể hiện sự hiếu khách của chủ nhà.” Võ nguyên nói.

“Ồ? Vậy sao? Vậy thì thật làm phiền hắn.” Duẫn Nguyệt Tình liếc nhìn hắn một cái.

“Giáo chủ nóng lòng muốn lãnh giáo võ công của ba vị, cho nên muốn thỉnh ba vị sấm quan.” Lê Trán nói ra mục đích của Cổ Hoài Thiên.

“Sấm quan?”

“Đúng vậy, chỉ cần ba vị vượt được ba cửa, giáo chủ nguyện mặc cho ba vị xử trí!” Lời nói của Võ Nguyên khiến cho bọn hắn có chút giật mình. Rốt cục Cổ Hoài Thiên muốn cái gì đây? Chẳng lẽ hắn tin tưởng có thể trong ba cửa mà giết chết bọn họ?

“Thế nào?” Lê Trán thấy ba người không hé răng, hỏi tiếp một câu.

Lãnh Dạ Hồn nhìn sơ qua Diệp Lăng Hiên cùng Duẫn Nguyệt Tình, hai người gật gật đầu, vì thế đại diện lên tiếng, “Tốt thôi! Khi nào?”

“Trưa ba ngày sau, Hỏa Diễm cốc chờ ba vị hạ giá!” Nói xong, hai người xoay lưng chuẩn bị rời đi, lại bị Lãnh Dạ Hồn ngăn lại, “Ta hỏi các người vì sao ngày trước lại phản bội cha ta.”

“Lãnh huynh, người hẳn cũng biết chúng ta chẳng muốn canh giữ khu vực nhỏ nhỏ này cho đến chết, chúng ta muốn tiến đến nơi mà chúng ta có thể phát huy công phu của mình. Nhưng mà, Lãnh giáo chủ hẳn lại không có chí lớn. Cho nên...” Lê Trán chưa kịp nói xong liền bị Lãnh Dạ Hồn cướp lời, “Không cần nói nữa, ba ngày sau chính là ngày chết của các người!”

Vô Nguyên cùng Lê Trán liếc nhìn nhau, phát tay áo rời đi.

23. Chương 23

Hỏa Diễm cốc quả là danh bất hư truyền, sa thạch màu đỏ như ngọn lửa chói mắt đang cháy bùng bùng. Tiến đến lối vào Hỏa Diễm cốc, tâm tình của ba người đều phức tạp. Đây là trận quyết đấu cuối cùng đúng không? Đánh nhau lâu như vậy, từ Giang Nam đến Lưu Tinh bảo rồi lại đến Thanh Châu, nơi kết thúc chính là chỗ nóng rực như lửa cháy này ư?

Nhìn thấy nơi chốn thân thuộc nhưng hiện tại đã trở nên xa lạ, tâm can Lãnh Dạ Hồn chua xót, đau đớn hay là không cam lòng? Mỗi khi nhắm mắt, hẳn lại thấy cảnh tượng máu của phụ thân nhuộm đỏ đại sảnh tổng đàn. Phụ thân trước khi chết, thê lương kêu to, “Dạ Hồn, thù này con nhất định phải báo!” Không giây phút nào hẳn dám quên, cho dù là lúc bị đuổi giết, lúc tưởng như sắp chết, thứ lóe lên nhiều lần trong đầu hẳn cũng chính là những lời này.

“Nơi này im lặng đến không ngờ.” Một câu của Diệp Lăng Hiên khiến tâm trí mọi người đều quay về.

“Chỗ này chắc là cửa thứ nhất.” Lưu Vân tiên của Duẫn Nguyệt Tình đã được nắm chắc trên tay.

“Đây là một thông đạo khá hẹp, nếu mà có người mai phục ở hai bên thì...” Lãnh Dạ Hồn nói đến đây, một thời đá từ đầu bay ra, kéo theo sau là vô số khối đá khác.

Một tiếng ầm ầm truyền đến, ngay sau đó những khối đá to đá nhỏ từ hai bên lũ lượt lăn xuống. Ba người ở trong trận mưa đá lắc lư thân người, những khối đá như muốn chút nữa là chạm vào bọn họ.

Mưa đá xong thì lại bắt đầu một trận mưa tên. “Chiêu đãi thật chu đáo a!” Duẫn Nguyệt Tình trào phúng nói, đang dùng Lưu Vân tiên quần lấy mười mũi tên dài để ném trở về.

Mưa tên cũng xong rồi, ba người vẫn lông tóc vô thương, “Cũng nên để chúng ta đùa thêm tí nữa chứ.” Lãnh Dạ Hồn bắt đầu cười lạnh, thân hình bùng lên, rút trường kiếm ra khỏi vỏ. Kiếm quang lóe lên, một thi thể ngã xuống.

Lưu Vân tiên xuất chiêu, những đạo ngân quang ở trong đám người bay tới bay lui.

Phi Vân Lưu Tụ cuốn lại thì một đám người xông lên, bọn họ không sợ chết ư? Diệp Lăng Hiên dù sao cũng mềm lòng, không nhẫn tâm giết người, chỉ đem bọn họ đánh trọng thương.

Một lát sau, đã có hơn trăm người ngã xuống xung quanh họ. Những người còn lại khi nghe tiếng huyết gió đều hướng phía sa thạch nhảy lên chẳng thấy tung tích.

“Đây là cửa thứ nhất sao? Quá coi thường chúng ta.” Duẫn Nguyệt Tình khinh thường nói.

Diệp Lăng Hiên cảm thấy kì lạ, “Mọi người có nghe âm thanh gì không?”

Hai người vừa lắng tai nghe, âm thanh ùn ùn từ xa lại gần, sa thạch vốn dĩ màu lửa đỏ, lúc này lại từ từ biến thành nâu.

Nhìn kĩ một cái, sắc mặt ba người lập tức biến đổi.

Lãnh Dạ Hồn run rẩy vài cái, thốt ra, “Bò cạp sa mạc!”

“Kịch độc!” Hai chữ bổ sung của Diệp Lăng Hiên khiến Duẫn Nguyệt Tình lạnh cả lưng. “Bò cạp kịch độc ào ào kéo đến. Giờ phải làm sao?”

“Bò cạp sa mạc sợ Xích Minh hương. Trên người ta đúng là có nhưng không đủ để đối phó với ngàn này.” Lãnh Dạ Hồn thầm kêu không tốt, Cổ Hoài Thiên người cũng thật có bản lĩnh, cư nhiên có thể nuôi dưỡng nhiều bò cạp sa mạc như vậy.

Diệp Lăng Hiên nhìn thấy đàn bò cạp càng ngày càng đến gần, mày vừa nhíu, khóe miệng gợi lên vẻ tươi cười. Cổ Hoài Thiên à, kẻ sách của người không tồi, nhưng người đã tính sai. Diệp Lăng Hiên lấy ra từ trong lòng một cái bình nhỏ, đi đến chỗ những con bò cạp, tháo nắp bình ra, nhiều xuống vài giọt nước thuốc trong suốt. Những con bò cạp dính phải thứ nước này đều quay đầu hướng về đàn chạy tán loạn, những con bò cạp còn lại mà chạm lên người của những con bò cạp này đều cũng phát điên chạy loạn. Cả đàn rối tung, lớp màu nâu bao phủ sa thạch hồng dần trở nên tiêu tán.

“Tiểu Hiên Hiên, đó là cái gì thế?” Duẫn Nguyệt Tình chỉ chỉ cái chai trong tay Diệp Lăng Hiên.

“Cuồng Hồn Thủy, tự chế. Dùng để đối phó với những động vật độc sống thành đàn.” Diệp Lăng Hiên lắc lắc cái chai, cười cười.

“Diệp huynh quả nhiên lợi hại, y thuật cùng dược của Lạc Diệp cốc đích thực là thiên hạ nhất tuyệt.” Lãnh Dạ Hồn bội phục sát đất.

Tiếp tục đi tới, qua hết thông đạo hẹp thì tiến vào một nơi rộng lớn hơn. Những khối đá ở khắp nơi, có chút làm người ta không nhận định rõ được phương hướng.

“Đây là cửa thứ hai?” Duẫn Nguyệt Tình nhìn khắp xung quanh, vẫn giống như cửa thứ nhất là không thấy bóng dáng của ai cả.

“Đây là cửu cung bát quái trận, lợi dụng đá nơi này để bày nên trận pháp.” Diệp Lăng Hiên liếc mắt một cái liền nhìn ra điều huyền bí trong đó, kỳ môn độn giáp hẳn từng có nghiên cứu qua, ngũ hành mê trận bày ở ngoài Lạc Diệp cốc chính là do hắn tạo nên.

“Mọi người đi theo ta đi, ngàn vạn lần đừng bước sai.” Diệp Lăng Hiên cẩn thận bước bước đầu tiên, dựa theo bát quái phương vị mà đi. Kiền, khôn, chấn,坎, ly, khảm, đoái, tốn. Thiên địa định vị, sơn trạch thông khí, lối phong tương bại, thủy hỏa bất tương xạ.

Ba người hiện tại đã hoàn toàn ở trong trận, đột nhiên vài đạo ngân quang từ đầu hướng bọn họ phóng tới, ông tay áo Diệp Lăng Hiên vung lên một cái, phát hiện là mấy mũi tên độc. Một đạo hồng ảnh lóe lên trước mắt bọn họ. Một người quen xuất hiện, Chu Tước đường chủ Hồng Nguyệt. Hắn không nói lời nào, giơ kiếm lên tấn công mãnh liệt. Võ Nguyên cùng Lê Trán cũng không biết từ chỗ nào nhảy ra. Ba đối ba, trong trận đạo quang kiếm ảnh rối tinh.

Đánh được ba mươi chiêu, đột nhiên ba người nháy mắt liền nhẹ nhàng lui về phía sau, di chuyển đến nam thạch cho tới khi không còn thấy bóng dáng.

Chờ đến khi Diệp Lăng Hiên đi chưa được mấy bước, ba người lại lần thứ hai nhảy ra, đánh nhau sóng chết một hồi rồi tiếp tục biến mất.

Bọn họ muốn ở trong đây làm tiêu hao thể lực của chúng ta. Ba người liếc nhau, đều sáng tỏ, cứ như vậy thì cũng không phải là biện pháp.

Bọn họ vừa phải cẩn thận để không bị lạc trong trận vừa phải đối phó với những đợt công kích bất chợt. Cứ thế mà hai canh giờ trôi qua, trán ba người bắt đầu thấm mồ hôi. Ánh sáng đỏ chiếu rọi lên người, quần áo sớm ướt đầm.

“Làm sao bây giờ?” Lãnh Dạ Hồn nhìn về phía Diệp Lăng Hiên. Duẫn Nguyệt Tình cắn chặt môi dưới, đau khổ suy nghĩ.

Diệp Lăng Hiên nhắm mắt lại một chút, khi mở mắt ra hắn đã có cách, “Nếu như vậy mà tiếp tục thì không phải là biện pháp, chúng ta đây đành hủy diệt nơi này.”

“Hủy diệt?” Lãnh Dạ Hồn sững sốt, lập tức hiểu được, lấy ra ba viên Phích Lịch Lô Hỏa đạn, “Dùng cái này được không?”

“Thật thích hợp!”

Ba người mỗi tay cầm một viên, ném về những hướng khác nhau, sau khi ném xong, ba người lập tức nhảy đến chỗ an toàn. Tiếng gầm thật lớn vang lên, cát bay đá chạy, bụi đất ngập trời. Những khối đá dưới chân cũng chấn động lung lay mấy đợt.

Bụi đất tan hết, ba người lần thứ hai nhìn quanh, trận bị phá, khối đá toàn bộ sập, đường đi phía trước cũng hiện ra. Nhìn kĩ lại, từ mấy khối đá có máu tươi chảy ra. Hồng Nguyệt, Võ Nguyên, Lê Trán đã bị những khối đá đè chết.

Thương cảm nhìn bọn họ một chút, ba người cất bước đi, hướng cửa thứ ba cũng chính là cửa cuối cùng xuất phát.

24. Chương 24

Đi qua mấy ngã rẽ, phía trước thấp thoáng bóng dáng phòng ốc. “Nơi đó chính là tổng đàn U Hỏa giáo!” Hai mắt Lãnh Dạ Hồn nhìn chăm chăm vào nơi chốn quen thuộc nay đã trở nên quá đổi xa lạ lại chất chứa cảm thù.

Kể mà bọn hắn hận thấu xương đang thần nhiên ngồi trên tọa ỷ giữa phòng. Đứng sau hắn là Ảnh Mị, hai bên hắn còn có không ít giáo đồ U Hỏa giáo.

“Lại gặp nhau rồi, Diệp minh chủ.” Cổ Hoài Thiên hé ra một nụ cười tà ý trên môi, “Ta rất nhớ ngươi a, nhớ đến mất hồn cái thân thể xinh đẹp động lòng người của ngươi.”

Nét mặt Diệp Lăng Hiên cứng đờ, thân mình hơi hơi run lên, tuy rằng lúc ấy chưa phát sinh điều gì quá đáng nhưng hắn đã bị Cổ Hoài Thiên vũ nhục không ít.

Sắc mặt Duẫn Nguyệt Tình xanh mét, nắm chặt Lưu Vân tiên trong tay.

Nếu ánh mắt có thể giết người thì chắc chắn Cổ Hoài Thiên đã chết dưới ánh mắt ngập tràn sát khí của Lãnh Dạ Hồn mấy ngàn lần rồi.

“Hết thủy đều tan tành, kế hoạch của ngươi phá sản chắc rồi.” Thanh âm của Diệp Lăng Hiên lúc này hết sức lạnh lùng, hoàn toàn khác hẳn với giọng điệu ôn nhu thường ngày của hắn.

“Chưa đâu, cửa cuối các ngươi còn chưa vượt qua được mà.” Cổ Hoài Thiên cười nhạt, “Cửa này cũng chính là cửa tử của các ngươi! Chết đi!”

Hắn vừa dứt lời, Ảnh Mị lập tức ra tay, hướng về phía Lãnh Dạ Hồn. Diệp Lăng Hiên thấy vậy thét lên: “Cẩn thận, Lãnh huynh! Đừng nhìn vào mắt hắn!”

Lãnh Dạ Hồn cả kinh, lập tức nhắm mắt di chuyển thân người nên tránh được công kích của Ảnh Mị. Có điều không ai dự đoán được Cổ Hoài Thiên đang ngồi trên tọa ỷ bỗng đứng di chuyển chớp nhoáng về phía Lãnh Dạ Hồn, đánh hắn một chưởng.

Lãnh Dạ Hồn bị một chưởng của hắn đánh văng ra hơn một trượng. Diệp Lăng Hiên phát ống tay áo, tấn công Cổ Hoài Thiên. Duẫn Nguyệt Tình tung Lưu Vân tiên cuốn lấy Ảnh Mị. Tay phải Diệp Lăng Hiên phóng ra hai cây ngân châm đâm vào ngay mắt Ảnh Mị. Tay trái của hắn cũng vung lên ống tay áo hướng Cổ Hoài Thiên. Thấy tình thế không ổn, Cổ Hoài Thiên nhích người lùi lại gần tọa ỷ, kéo theo Ảnh Mị đang kêu gào thảm thiết.

“Lãnh huynh! Huynh không sao chứ” Diệp Lăng Hiên cùng Duẫn Nguyệt Tình vội vàng chạy đến bên cạnh Lãnh Dạ Hồn, nâng hắn dậy. Diệp Lăng Hiên rút ra trong ngực một cái bình nhỏ, dốc ra một viên thuốc cho hắn uống vào.

Lãnh Dạ Hồn nuốt xong viên thuốc, cười cười, hướng bọn họ khoát tay, “Ta không sao, không chết được đâu.”

Mắt Ảnh Mị giờ đã bị hủy, máu hắt vấy lên tay Cổ Hoài Thiên. Cổ Hoài Thiên liếm ngón tay dính máu Ảnh Mị, cười lạnh, “Yên tâm, ta sẽ báo thù cho ngươi!”

“Cổ Hoài Thiên, cửa thứ ba của ngươi chỉ có nhiều dây thoi sao?” Duẫn Nguyệt Tình cười mỉa, “Chỉ bằng ngươi và mấy thứ phế nhân kia, ngươi cho rằng có thể đối phó được chúng ta à?”

Cổ Hoài Thiên không đáp lời, tay hắt đột nhiên run lên, hai mũi ám khí nhanh như chớp phóng đến Duẫn Nguyệt Tình. Duẫn Nguyệt Tình vung Lưu Vân tiên lên đánh rớt ám khí, đang định mở miệng nói gì đó thì phát giác trước mắt hắt lên một luồng ngân quang. Ngân quang đánh vào vai phải hắt, thì ra trong hai mũi ám khí còn cất giấu mũi ám khí thứ ba. Thế nhưng kỳ quái là hắt bị ám khí đâm vào nhưng không hề thấy đau đớn chút nào. Nhìn qua bên cạnh, hắt thấy sắc mặt Diệp Lăng Hiên tối sầm, “Tiểu Hiên Hiên à, yên tâm, không sao đâu, chẳng thấy đau đớn gì hết á.” Lúc này mặt mày Diệp Lăng Hiên xanh mét, hắt kéo Duẫn Nguyệt Tình lại gần, xé áo xem xét chỗ bị ám khí công kích thì chỉ thấy một vết thương bé tí màu bạc.

“Ám Ngân!” Diệp Lăng Hiên vừa thốt ra hai chữ này, cả Lãnh Dạ Hồn và Duẫn Nguyệt Tình đều hết sức kinh hoàng. “Ám Ngân – thiên hạ đệ nhất ám khí!”

“Ám Ngân” có hình dạng như một giọt lệ, tốc độ bắn đi nhanh như chớp, trong nó có chứa lượng lớn thiên hạ đệ nhất kịch độc “Diệt Hồn”, khi đâm vào trong cơ thể độc sẽ lập tức dung hòa với máu.

“Ngươi cư nhiên có Ám Ngân!” Lãnh Dạ Hồn kinh ngạc nhìn Cổ Hoài Thiên.

“Ta đây vất vả lắm mới có được nó, dùng để đối phó với các ngươi cũng không uống.” Cổ Hoài Thiên cười ha hả nhìn Duẫn Nguyệt Tình nói, “Hắt cùng lắm cũng chỉ sống được trong khoảng một nén hương mà thôi, chuẩn bị tinh thần đi!” Vết thương trên vai Duẫn Nguyệt Tình giờ đã bắt đầu chuyển sang màu đen.

“Giải được đâu!” Lãnh Dạ Hồn hướng hắt hô to.

“Ta sao có giải được chứ, có điều muốn giải “Diệt Hồn” cũng không phải là không có cách, chỉ cần dùng Bích Lạc Châu cùng Giáng Châu Thảo là giải được. Đáng tiếc cho các ngươi a, Bích Lạc Châu chỉ có chủ Lạc Diệp cốc mới có, mà Giáng Châu Thảo lại trăm năm khó gặp, có thể cũng chỉ duy nhất cốc chủ Lạc Diệp cốc mới có. Ha ha...” Tiếng cười của Cổ Hoài Thiên lúc này trở nên điên cuồng. (tội thẳng này quá)

Không tệ, sắc mặt Duẫn Nguyệt Tình và Lãnh Dạ Hồn trở nên vui vẻ, hai người tia mắt sang Diệp Lăng Hiên.

“Ôi ôi, trên đời không thể có chuyện nào trùng hợp hơn như thế này đâu, lão Diêm Vương lần này không muốn nhận ta rồi.” Duẫn Nguyệt Tình cười nói.

“Duẫn huynh a, huynh phước lớn mạng lớn thiệt đó.” Lãnh Dạ Hồn vỗ vỗ vai hắt.

“Hai người các ngươi a...” Diệp Lăng Hiên lắc đầu bó tay.

“Các ngươi còn có thể vui vẻ sao.” Cổ Hoài Thiên mắt híp ngừng cười.

Chỉ thấy Diệp Lăng Hiên lấy ra trong ngực một chiếc túi nhỏ tinh xảo, hắt dốc ra từ bên trong túi một hạt châu xanh biếc mượt mà. Sau đó hắt đặt hạt châu lên miệng vết thương của Duẫn Nguyệt Tình rồi vận khởi nội lực. Màu sắc hạt châu từ từ tối dần, đợi đến lúc hạt châu trở nên đen bóng, Diệp Lăng Hiên mới cầm hạt châu lên đặt trong lòng bàn tay xoa xoa, hạt châu lúc này lại trở về màu sắc xanh biếc như ban đầu.

“Bích Lạc Châu!” Cổ Hoài Thiên quá sợ hãi, thiên hạ chí bảo, có thể giải bách độc – Bích Lạc Châu!

Hắt lại thấy Diệp Lăng Hiên xuất ra một viên thuốc đưa cho Duẫn Nguyệt Tình ăn vào, “Đây là thuốc giải độc được chế từ Giáng Châu Thảo.”

Giáng Châu Thảo! Cổ Hoài Thiên lúc này ở tọa ỷ ngồi không yên, “Ngươi... Ngươi đến tốt cùng là ai?”

Duẫn Nguyệt Tình cười lạnh, “Ngươi không phải nói chỉ có cốc chủ Lạc Diệp cốc mới có Bích Lạc Châu cùng Giáng Châu Thảo sao?”

“Hắn là cóc chủ Lạc Diệp cóc?! Không thể nào, tuyệt đối không thể! Cóc chủ Lạc Diệp cóc tên Diệp Phong Hoa, ta đã thấy hắn lúc hắn cứu đi mấy tên chuông môn.” (thằng này ngu mà lì nà)

“Người là thông minh nhất thời hồ đồ một đời a, bọn họ đều họ Diệp, người nói xem quan hệ của bọn họ là gì?” Duẫn Nguyệt Tình hảo tâm đánh thức hắn.

“Đều họ Diệp?” Cổ Hoài Thiên nhìn Diệp Lăng Hiên rồi nhớ tới bộ dạng Diệp Phong Hoa, trong đầu chợt lóe, “Bọn họ là cha con!”

“Đúng vậy, người hoàn toàn tính sai !” Lãnh Dạ Hồn rút ngay trường Kiếm ra khỏi vỏ, hắn muốn giết Cổ Hoài Thiên, vì phụ thân báo thù.

“Thất bại? Ta thất bại sao?” Cổ Hoài Thiên miệng lẩm bẩm nói, hắn nhìn Ảnh Mị đang bên cạnh, nhìn lại chính mình rồi nhìn tất cả giáo đồ U Hỏa giáo. Sau đó hắn ngẩng đầu nhìn trời cao, “Tất cả đều kết thúc rồi sao? Hắn nhắm mắt, khi mở mắt ra, trong mắt hắn tràn ngập điên cuồng cùng tử khí, “Thất bại thì thế nào! Ta muốn các người phải cùng ta chôn thân tại đây!” Hắn nói xong rút ra trong ngực hai khối đá lửa, cọ sát chúng cho phát ra tia lửa rồi châm ngòi kíp nổ đã chuẩn bị sẵn.

“Không tốt! Chạy mau! Là thuốc nổ!” Diệp Lăng Hiên kêu to.

“Hừ, còn chạy, khắp nơi đều bị ta mai phục thuốc nổ, xem các người còn chạy đi đâu!” Trong mắt Cổ Hoài Thiên hiện lên một cái nhìn mãn nguyện, hết thảy sẽ kết thúc tại đây.

“Thì ra người sớm tính toán đường cùng sẽ kéo bọn ta chết chùm với người.” Lãnh Dạ Hồn tức giận thét lên

“Cùng chết đi...” Lời nói Cổ Hoài Thiên vừa dứt, một tiếng nổ mạnh phát ra, cả sơn cốc rung chuyển, khói lửa mịt mù, tất cả cự thạch đều ngã nhào.

Kết thúc

Hai tháng sau, thành Hàng Châu tổ chức đại hội võ lâm ăn mừng U Hỏa giáo bị tiêu diệt. Võ lâm nhân sĩ từ khắp nơi đều tề tụ đông đủ tại đây.

“Minh chủ đâu?” Chuông môn phái Thanh Thành hỏi Tề Ngự Thiên.

“Minh chủ a, sáng sớm đã ra ngoài cùng Duẫn công tử rồi.” Tề Ngự Thiên đang thu xếp bố trí mọi thứ.

“Thiệt không ngờ minh chủ cũng chính là cóc chủ Lạc Diệp cóc. Lời đồn trước kia sai bét, người ôn nhu nhã nhặn như minh chủ đây làm sao có thể là kẻ lãnh huyết vô tình, giết người không chớp mắt được chứ.” Chuông môn phái Côn Lôn tiến vào đại sảnh.

“Chí phải, Diệp công tử làm võ lâm minh chủ thực sự quá thích hợp.” Chuông môn Hoa sơn vuốt râu vui vẻ cười nói.

Đại hội võ lâm sắp bắt đầu nhưng không ai thấy bóng dáng Diệp Lăng Hiên cùng Duẫn Nguyệt Tình đâu cả, “Minh chủ sao chưa thấy?” những người có liên can rồi rút hỏi.

Đột nhiên có gì đó nhanh như chớp phóng vào, nhìn lại chính là một cái lệnh bài đang cắm trên một thân cây, ngoài ra còn có một tờ giấy được xiên vào đó.

Tề Ngự Thiên tháo tờ giấy vừa thấy xuống, sắc mặt tối sầm.

[Lệnh bài minh chủ ta xin trả lại. Thỉnh các vị tìm cho võ lâm một vị minh chủ mới xứng đáng. Diệp]

“Minh chủ, ngài ấy...” Mọi người hồi hã chạy ra ngoài cửa, bên ngoài đã không thấy bóng dáng ai. Tất cả đều thở dài, lắc đầu, bắt tay vào chuẩn bị sửa đại hội võ lâm thành đại hội tuyển chọn võ lâm minh chủ.

“Tiểu Hiên Hiên, mạng mình lớn thiệt há, trận nổ lớn như vậy mà mình cũng thoát được.” Lúc này Diệp Lăng Hiên cùng Duẫn Nguyệt Tình đang chậm rãi dạo bước ở bên cạnh Tây Hồ trong thành Hàng Châu.

“Ừm, may là Lãnh huynh biết phụ cận có một cái hồ, kéo chúng ta nhảy xuống đó ẩn nấp.” Diệp Lăng Hiên đang thưởng thức một cảnh liễu rủ ven hồ.

“À, chúng ta đi tìm Lãnh huynh được không? Ta nghe nói huynh ấy đang sáng lập một môn phái mới ở Thanh Châu.”

“Đồng ý.”

“Tiểu Hiên Hiên à, chúng ta cứ ngao du khắp thiên hạ như vậy cả đời có được không?”

“Được chứ. Dù sao bên cạnh ta cũng có Nguyệt Tình người.”

“Ừa dĩ nhiên rồi, người ta đã nói là huynh phải nuôi người ta cả đời cơ mà.”

Tiếng cười dần xa, đầu đó thấp thoáng hai bóng người thân mật dựa vào nhau.

Thế sự giang hồ, tất cả như tan trong tiếng cười...

Lạc diệp hữu tình đến đây là kết thúc. Một kết cục viên mãn phải không nào? Trải qua nhiều sóng gió, rốt cuộc hai bạn trẻ của chúng ta cũng có được những ngày tháng bình yên thông thả ngao du thiên hạ ^.^

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lac-diep-huu-tinh>